

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 35
24 d'octubre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 19, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

sobre les noves condicions del Fons de liquiditat autonòmic
(tram. 300-00094/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a fer front als impagaments
que pateixen els centres concertats d'educació i de sani-
tat, els proveïdors i les entitats del tercer sector (tram. 300-
00095/10) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre el futur dels mitjans públics audiovisuals
(tram. 300-00093/10) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior
de la Generalitat (tram. 302-00083/10) p. 16

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la negociació del
sistema de finançament autonòmic (tram. 302-00076/10) p. 22

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de
la pròrroga pressupostària en les polítiques educatives (tram.
302-00077/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de
seguretat (tram. 302-00078/10) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació en el
sector industrial (tram. 302-00080/10) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat
del sistema d'autonomia personal i dependència (tram. 302-
00081/10) p. 58

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma ener-
gètica de l'Estat (tram. 302-00079/10) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cobrament a
tercers del sistema sanitari públic (tram. 302-00082/10) p. 74

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 19.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Xavier Muro Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

El vicepresident segon

Bé, bon dia. Reprenem la sessió amb el punt novè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les condicions, les noves condicions del Fons de liquiditat autonòmic.

Interpellació

sobre les noves condicions del Fons de liquiditat autonòmic (tram. 300-00094/10)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyor president, senyors consellers, senyora consellera, diputades i diputats... Ahir, conseller Mas-Colell, vostè tenia l'oportunitat de respondre una pregunta formulada pel Grup Parlamentari Popular, que li demanava com lligava la relació del nostre Govern amb el Govern de l'Estat i algunes de les implicacions de les mesures recents, i vostè va fer una resposta molt precisa, en dos minuts i mig, ben precisa, però aquest grup parlamentari ha pensat que hauríem de tenir l'oportunitat, el Parlament en el seu conjunt, el Govern en general i vostè en particular, d'explicar-se amb una mica més de detall. Per això la nostra interpretació, conseller, la interpretació que fem d'aquest debat i la pregunta que a vostè li acabarem formulant quan jo acabi amb la meva intervenció i amb la meva interpretació.

De fet, el que li volem avançar és el nostre astorament, crec que el compartim i crec que el comparteix la major part dels grups parlamentaris, per no dir que pràcticament tots. Els fets, pla de liquiditat, dues vegades, dues, ha tingut el Govern de la Generalitat de Catalunya d'acudir a aquest pla de liquiditat per fer front a la tresoreria, als problemes de tresoreria, de liquidat, del Govern de la Generalitat de Catalunya, per poder fer els seus pagaments; i un estri posat en marxa pel Govern espanyol, respecte a un pla de proveïdors que tenia un objectiu central, donar compliment a la llei de morositat, i eren dos elements molt importants, naturalment, per al nostre Govern, en la línia de fer front a les seves responsabilitats des del punt de vista de

la tresoreria, molt particular en l'àmbit del FLA i en l'àmbit del pla de proveïdors per poder complir amb aquesta llei, pagar els nostres proveïdors, animar el consum, activar l'economia i fer que el país funcioni en el seu conjunt.

Recordo intervencions per part del conseller Mas-Colell a la comissió i al Ple, parlant d'aquest pla de liquiditat i parlant de com, inevitablement, les nostres finances, en situació, si vostè m'ho permet, i pietosament expressat, en situació un punt delicades, necessitaven d'una cosa i de l'altra per poder seguir tirant endavant el nostre plantejament. Quina és la novetat? Perquè estem discutint ara d'aquesta qüestió? Perquè se'ns anuncia, per part del Govern espanyol, en data ben recent, la primera quinzena d'octubre, i vostès, els diners que reben o que rebien per fer front al pla de proveïdors, els haurem de descomptar del pla de liquiditat. Perquè tothom ens entenguí, dels diners que rebíem per fer front des de la nostra tresoreria als pagaments urgents de la Generalitat, podrem comptar amb 1.700 milions menys perquè aquests que voldríem pagar als proveïdors s'han de treure d'aquest conjunt proporcionat pel FLA. Pèssima notícia, la pitjor de les notícies, i estic convençut que no hi ha ni un sol diputat en aquesta cambra, ni un, que no resti commogut davant d'aquest problema.

Perquè recordo tots els grups parlamentaris, tots, sense excepció, tots, també els dignes representants del Grup Parlamentari Popular, celebrant el FLA i el pla de proveïdors. Què dic celebrant? Aplaudint, i explicant-nos a la cambra a bastament que generós era el Govern d'Espanya. I quan teníem alguns dubtes i potser alguna reticència en una valoració tan..., en fi, tan extraordinària com la feta pel Grup Parlamentari Popular, recordo encara, els *adalides* del Partit Popular dient-nos: «Guaiti que generosos que som, malgrat tot el que vostès diuen; aquí tenen el pla de liquiditat i aquí tenen el pla de proveïdors.» Doncs, bé, aquella alegria contagiosa amb què vostès tractaven aquesta cambra, ara queda interrompuda. Si això no tingués conseqüències seria un episodi més d'aquestes relacions diguem-ne un punt complicades entre el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya, però té conseqüències letals per a proveïdors que tenen objectius de cobrament ben fixats i pels compromisos del nostre Govern respecte a aquests proveïdors.

En el fons de tot això, què hi ha? Home, naturalment, que què els he de dir? Una crisi extraordinària, amb una davallada important dels ingressos, recaptació que baixa; malgrat l'ajust pressupostari que ha fet el Govern, el més important de qualsevulla comunitat autònoma, la despesa segueix essent la que és; malgrat que hi ha una permanent contracció d'aquesta despesa, l'objectiu de dèficit ens agafa pel coll, com és natural; busquem diners fora; no els trobem, i és la tresoreria del Banc d'Espanya l'única tresoreria per al Govern de Catalunya. Doncs, bé, pel que sembla, a parer meu, una discussió de caràcter intern, de preeminències internes i d'objectius interns entre el Ministeri d'Hisenda i el Ministeri d'Economia, Catalunya paga les conseqüències. Catalunya? Catalunya no, els proveïdors als quals el Govern de Catalunya deu molts diners. Torno

a repetir aquest punt perquè m'agradaria que el senyor conseller hi pogués dedicar uns minuts, en aquest sentit, és cert o no que diferents interpretacions entre el Ministeri d'Hisenda i el Ministeri d'Economia fan, senyor conseller, que nosaltres hàgim de pagar els plats trencats d'aquest debat? Més encara, no nosaltres, que estariem disposats..., portem molt de temps pagant els plats trencats, massa temps pagant els plats trencats, però pagaran els plats trencats centenars de proveïdors que no podran cobrar, curt i ras, no podran cobrar a temps com volia el Govern de la Generalitat de Catalunya. I ens agradaria que el conseller confirmés aquí que aquesta no és responsabilitat directa del Govern de la Generalitat, és una conseqüència que afrontarem, una més, però aquesta vegada, una altra vegada, també, té un responsable clar, situat fora d'aquí.

Algunes vegades, senyor conseller, m'he preguntat si veritablement el Govern del Partit Popular és un govern que lluita eficaçment per la sortida de la crisi. Avui els diaris anuncien: «S'ha acabat la recessió.» Bona notícia, malgrat que hem d'explicar, és clar que sí que hem d'explicar a la gent d'aquest país que hem acabat la recessió, seguim en crisi, la percepció que tenim que seguim en crisi seguirà existint, probablement, durant un any llarg, i malgrat que donem passes endavant i els hem de saludar, compte, no caiguem en el cofoisme que això ja està dominat. De vegades algú, saps?, té la temptació d'explicar que això està acabat. No és veritat, encara tenim un tret important, però el significatiu és, conseller, i també m'agradaria alguna paraula seva en aquesta qüestió, avui s'ha acabat la recessió, i tenim dret, tenim esperança a pensar que és el primer dia de l'eficàcia, de la lluita contra la crisi en aquest país, i el primer dia en què podrem anar comptant els dies que ens queden per sortir de la crisi.

Però no semblaria que el Govern espanyol estigui interessat en això. Jo això ho veig en dues qüestions, conseller; li demano opinió sobre una, però no em puc estar de dir l'altra, o sigui, no puc comprendre l'activitat absolutament embogida del ministre Montoro respecte a la seva política fiscal, no ho puc entendre; deu ser per algun tipus, doncs, d'aproximació que jo tinc a aquesta qüestió, però quan veig sistemàticament la política d'impostos que el Govern del Partit Popular practica, el nivell amb què la practica, com condiciona tots els altres, tinc algun dubte respecte a aquesta voluntat tan i tan proclamada del Govern espanyol de sortir, de lluitar per sortir de la crisi. I la segona, el tracte a les comunitats autònomes, com si les comunitats autònomes poguéssim tenir un camí separat del camí que pugui seguir l'Estat. És impensable. Algú creu que tindrem una recuperació de l'economia si no la tenen les comunitats autònomes? Algú creu que Espanya sortirà de la crisi si no en surt Catalunya? De la mateixa manera que algú creu que Catalunya sortirà de la crisi si no en surt Espanya?

No sóc capaç, senyor conseller, d'entendre totes aquestes qüestions, que a mi, aparentment, no em semblen molt intricades ni em semblen molt difícils d'entendre, però que els fets, una i una altra vegada, demostrin tossudament que alguna cosa no va bé, no només en l'àmbit de la relació d'ambdós governs, sinó en la polí-

tica que el Govern espanyol instrumenta. La pregunta és molt senzilla, senyor conseller –i acabo ara mateix, senyor president–, aquests canvis anunciats en les condicions, a parer seu, a què obeeixen i quines conseqüències tenen?

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyor president, senyors i senyores diputats... Gràcies, senyor Fernández Teixidó, per donar-me l'oportunitat d'explicar amb una mica més de detall el tema de les noves condicions del Fons de liquiditat autonòmic. Si li sembla, aquesta primera part la dedicaré a explicar els fets i les conseqüències i a la segona part donaré unes interpretacions que no pretenen ser les..., que són unes interpretacions possibles sobre els fets.

El 28 de juny del 2013 es va aprovar per Real decret 8/2013 el nou Plan de proveedores, en preparació per a la implementació de la llei de morositat. Des del Govern de la Generalitat, a partir d'aquest 28 de juny, es va cooperar plenament amb aquest nou Pla de *proveedores*, en particular es van canalitzar les factures pendents, factures fins al maig del 2013, com havia establert el Real decreto, cap a aquest mecanisme, i a partir d'aquí, diguem-ne, va enviar les factures cap al Mecanismo de proveedores, com estava establert, i a partir d'aquí vam procedir a establir una política de pagaments a trenta dies per a les factures corrents, que poden ser trenta o que poden arribar a quaranta, depenent del dia del mes, etcètera, però, bàsicament, vam encarrilar totes les factures pendents cap al Plan de proveedores i vam passar al compliment de la llei de morositat, perquè aquest era el propòsit del Plan de proveedores, era preparació de la llei de morositat; per tant, el Plan de proveedores el que fa es, per entendre'ns, rebaixar la pilota acumulada, anuïar la pilota acumulada, i a partir de llavors, la idea és: el FLA proporciona la liquiditat corrent per mantenir pagaments a trenta dies.

El Plan de proveedores, per tant, sempre es va presentar com un pla completament independent del FLA, complementari. Per tant, mai no han estat vasos comunicants: tenien, com he dit, papers diferents: el FLA finançava el dèficit corrent autoritzat idealment amb els terminis i normes de pagaments pròpies de la llei de morositat, trenta dies, i el Plan de proveedores netejava el deute comercial acumulat. Per tant, el Plan de proveedores afegia liquiditat al sistema per sobre del finançament de l'objectiu de dèficit previst en el FLA, quelcom que és aritmèticament indispensable si es pretén anar al compliment de la llei de morositat, perquè si, simplement, es neteja la pilota acumulada però no es proporciona liquiditat per estar al dia,

el que es fa simplement és crear la situació inicial per acumular una altra pilota, com ja ha passat amb el segon Plan de proveedores respecte al primer Pla de proveedores. El que se'ns ha comunicat ara és que el Pla de proveïdors... –aquest és el punt central–, és que el Plan de proveedores i el FLA estan connectats i que la major part dels pagaments d'aquest pla, en particular tots els corresponents a factures i pagaments del 2013 es descomptaran de les entregues del FLA.

Això va ser decidit a la reunió de la comissió delegada del 10 d'octubre, i el divendres 11 d'octubre se'ns va convocar al Ministeri d'Hisenda per comunicar-nos-ho, que uns deu o dotze dies abans vam començar a tenir missatges que això podia passar. Jo vaig escriure al ministre De Guindos sobre el particular, però no se'm va contestar. En síntesi, sens va dir..., en aquesta reunió del divendres 11 d'octubre, se'ns va dir que no disposaríem de l'estimació –aquesta és una estimació–, que no disposaríem de 1.700 milions d'euros del FLA del 2013, recursos amb què comptàvem i que, com he dit, se'ns havien assegurat repetidament i a tots els nivells que estarien disponibles i, de fet, ho estarien des del 30 de setembre.

Deixin-me fer aquí un incís. Doncs, surt la xifra de 1.700, és una estimació, perquè el principi que se'ns va comunicar és que les factures que estiguessin al FLA que correspondrien o que estiguessin al pla de *proveedores*, primera i segona fase, primer i segon tram, que estiguessin al pla de *proveedores*, doncs, corresponents a l'any 2013, serien descomptades del FLA. Aquest del primer tram, tenim xifres precises, però del segon tram, que, pràcticament, acaba de començar, no tenim xifres precises. Però la suma de totes aquestes factures, de fet, superarà els 1.700. Si hem posat 1.700 és perquè aquesta és la diferència entre el 0,7 i l'1,58 i la decisió de connectar el pla de *proveedores* i el FLA es va fer en el context de l'ampliació del FLA des de l'objectiu del 0,7, que és el que hi havia a principi d'any, amb l'objectiu de l'1,58. O sigui, una vegada s'han fet els números, la pràctica, el que ens diuen és: amb una mà ens amplien l'objectiu de dèficit i se'ns diu que se'ns proveirà la liquiditat del 0,7 a l'1,58, i amb l'altra mà se'ns diu: «Però, mira, tot això del 0,7 a l'1,58, de fet, ho aplicarem al Pla de proveedores.» I si ens descuidem encara els deurem diners, perquè, de fet, la quantitat és superior a 1.700. Però ja no vull entrar en refinaments.

Aquest motiu per treure la liquiditat del FLA i traspasar-la al Pla de proveedores és una excusa, això està claríssim; si no haguessin trobat aquesta, n'haurien trobat una altra, però, bé, encara que un acceptés l'excusa, és una excusa que no té cap lògica, per la següent raó: si se'ns detreuen totes les factures del FLA, totes les factures corresponents al 2013, el lògic i el normal, el normal seria que s'afegissin al Plan de proveedores totes les factures del 2012 que hem pagat ja amb el FLA del 2013. I n'hem pagat moltes. Per què? Perquè recordin que el FLA del 2013 es va anunciar el 28 de juny del 2013; per tant, durant el primer semestre de l'any, perquè tampoc paguem tan desastrosament, el primer semestre de l'any vam pagar moltes factures de l'any 2012; de fet, totes les factures que van pagar el

gener, eren del 2012; les de febrer, pràcticament també; les de març, una mica menys. Però tenim moltes factures pagades amb el FLA del 2013 que corresponen al 2012. De fet, la suma d'aquestes factures és superior a 1.700. O sigui, la lògica ja veu quina és, és la lògica del que simplement determina el que passa per la llei de l'embut, és a dir, «et descomptaré les factures del 2013, perquè això correspon al FLA del 2013, però no et detrauré d'això les factures del 2012 que ja has pagat i que, per tant, haurien d'anar al Plan de proveedores». Per tant, si s'hagués aplicat aquesta lògica, diguem-ne, de desincronització no estaria avui presentar-li el que sona com un embolic.

En fi, pel que sigui, això representa una disminució dràstica de la liquiditat requerida i esperada per a l'any 2013. Per a l'any 2013 ens proveiran de liquiditat al nivell, com ja he explicat, del 0 per cent del dèficit. Ens han flexibilitat l'objectiu del dèficit del 0,7 a l'1,58, però ens neguen la liquiditat per sostenir-lo.

Cal fer notar la contradicció amb la línia argumental del Ministeri d'Hisenda, quan se'ns va negar l'objectiu de dèficit que preteníem, que aniríem justos per la banda pressupostària, però que la liquiditat per a la implementació de la llei de morositat, no faltaria. I això és al que vaig alludir ahir, fins ara jo podia dir, simplificant, que les poques coses a què es comprometien en els tractes amb el ministeri, les complien. Això ja no ho puc dir més.

Parlaré de les conseqüències i d'interpretacions després.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, gràcies per les seves explicacions. Qui ens escolta, qui ens pugui escoltar, més enllà dels distingits diputats que ens acompanyen en aquest debat, s'hauria de preguntar per què l'estat de les finances de la Generalitat, senyor conseller, estan en l'estat que vostè i jo hem descrit. Hem parlat de coses diverses, hem parlat de la crisi, hem parlat de l'herència rebuda, hem parlat, és clar que sí, de la davallada de la recaptació, de l'ajust que calia fer, dels mercats tancats. També hauríem de parlar, i potser una paraula en aquest sentit seria molt profitosa, del model de finançament amb què Catalunya ha vingut estant duran aquests darrers i darrers anys. Models de finançaments pactats per governs diversos, que han produït, senyor conseller, el resultat que han produït.

La situació de les finances de la Generalitat es deu exclusivament als models de finançament pactats? No. Cal dir la veritat. Estan condicionats per aquests models de finançament? Indiscutiblement, sí. I vénen llastats en època de crisi, d'una manera letal, gairebé irreversible. I això, senyor conseller, cal explicar-ho una i una altra vegada perquè es pugui entendre l'an-

goixa permanent amb què el nostre Govern viu, i, producte d'aquesta angoixa permanent, la gent pateix i pateix perquè no podem atendre com voldríem totes i cada una de les nostres obligacions. A fe de Déu que ho intentem, a fe de Déu que és insuficient.

Vostè aquí ha fet una referència, ha fet diverses referències, algunes de caràcter molt tècnic. Però, en definitiva, sap què voldria de vostè si pogués demanar-li, conseller Mas-Colell, en aquesta segona intervenció? Ens podria vostè aventurar una explicació del perquè de l'entestament? De qui és la culpa, tot plegat? És probable que tots en tinguem una part, no? Qui s'entesta amb aquesta política d'empobriment del país? Ha fet vostè una consideració, tan amable com sempre, vostè ha vingut a dir: «Escolti'm, pel que sigui, les coses són...» Jo li demano en aquest segon *round*, aquest «pel que sigui», benvolgut conseller, què és? Perquè vostè diu «pel que sigui, pel que sigui...» Jo vull saber què és el «pel que sigui». I que ens expliqui obertament què vol dir exactament això.

Com pot haver-hi entestament per part del Govern espanyol per no entendre què, si és l'única font de tresoreria per al Govern de la Generalitat de Catalunya, per què escanyar els proveïdors? Per què escanyar les nostres finances? Per què escanyar la nostra ciutadania? Amb quin propòsit? No anàvem junts amb la mateixa barca? No anàvem junts a lluitar per la sortida de la crisi? No ens podem apuntar a la primera sortida de la recessió? No entén tothom que hem de pagar aquests proveïdors perquè l'economia funcioni? I un s'asseu en aquest escó, conseller, demanant-li pràcticament a vostè un impossible. Per què? Per què aquest entestament?

Hi han raons tècniques..., n'he apuntat alguna, la que m'expliquen una i una altra vegada, que deu ser que el ministre d'Economia i el ministre d'Hisenda tenen objectius, en el mateix Govern, diferents, cosa que, probablement, haurien de mirar de revisar. Però ens seria igual que els objectius d'un i de l'altre fossin diferents si no fos perquè ho paguem nosaltres. Ho paga vostè, ho paga el seu Govern, ho paguen els proveïdors, ho paga la ciutadania, i és un moment de dir amb esperança i amb tranquil·litat: «Ens calen els recursos que ens calen per construir el país que volem construir, i alhora ajudar al conjunt de tots plegats per sortir de la crisi.» I aquest és un instrument que em sembla que té una importància, com vostè deia, i que pels arguments que vostè tan eficientment ha expressat no tenen, des del meu punt de vista, em sembla que tampoc des del seu, cap mena de justificació.

Gràcies, senyor president; gràcies anticipadament, senyor conseller, per la seva resposta.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per al seu torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt breument, les conseqüències del que els he explicat, és, simplement, que el Ministeri d'Hisenda ha

renunciat a la implementació de la llei de la morositat per part de les autonomies. Clarament, les autonomies no els importen, sobretot si les que patiran més són València, Catalunya i uns quants llocs de la perifèria.

A més, vull afegir que aprovar per llei un Plan de proveedores independent del FLA a fi d'absorbir el deute comercial acumulat i fer possible el compliment dels terminis de la llei de morositat per, a continuació, desdir-se'n, només fa que introduir desordre en el procés de prioritització de pagament, i en les legítimes expectatives dels proveïdors i dels bancs, i aquest no és un efecte menor. Vull dir que la conseqüència immediata per a la nostra gestió de tresoreria és que haurem de tornar als períodes de pagaments de finals del 2012, i que, a més, això s'haurà d'implementar durant un trimestre, quan les coses sempre són millors, més iguals que no amb aquestes estrebades i pujades i baixades i creació i contradicció d'expectatives. Però el lògic és que, si aquesta situació no canvia, acabarem l'any com el vàrem començar.

Interpretació. És impossible no concloure que el Govern central té molt poc marge en termes de tresoreria, i que, com de costum, desplaça els ajustos cap a les autonomies i els proveïdors. Una altra interpretació és que té tot el marge del món, però li agrada escanyar proveïdors. Vull ser més amable i pensar que té poc marge de tresoreria. Diguem-ne, per què pot tenir poc marge de tresoreria? Bé, el Govern central ha mantingut, per raons de reputació, el seu calendari d'emissions de l'any 2013 planificat a finals de l'any passat i a principis de l'any 2013. És un pla d'emissions que, això és una conjectura, no té en compte l'ampliació de l'objectiu de dèficit que va concedir Europa a Espanya de 4,5 a 5,8. És a dir, si es vol mantenir el Pla d'emissions corresponent al 4,5, doncs faltarà liquiditat en alguna banda. I això sí es correspon amb el fet que al final ens quedem amb la liquiditat que correspon al 0,7 i no a l'1,58, com si en termes de liquiditat Europa no s'hagués mogut. És una interpretació possible.

Per què no ha augmentat el seu Pla d'emissions? Interpretació..., a pesar de la millora de la confiança —«avui és el primer dia després de la recessió», «tot apunta en la bona direcció», «la prima de risc ha baixat molt»... Per què no fer les emissions? M'imagino que per mantenir reputació i també per un cert terror, pànic, a acostar-se al cent per cent. Jo suggereixo que..., si aquesta és la interpretació, això no representarà un guany net, perquè, per una banda, es mantindrà el Pla d'emissions, i això serà bo per a la reputació, i, per l'altra, es trenquen les expectatives creades i confirmades als proveïdors, i això no serà gens bo per a la reputació. Perquè a hores d'ara ja tothom entén com funciona, això. Ja saben que si nosaltres paguem tard és perquè no se'ns proporciona liquiditat. Seria ingenu pensar que els operadors, altament intel·ligents, i els proveïdors, altament intel·ligents, no veuen com funcionen aquestes coses.

I, per exemple, els puc esmentar anecdòticament el cas de molts proveïdors que són multinacionals, multinacionals que ja en aquests moments els ha costat molt entendre l'embolic del Pla de *proveedores*, entendre que les autonomies els paguin a trenta dies una factura

del mes de juny i tinguin aparcades factures de l'any 2012, eh? Amb la mentalitat germànica de les nostres multinacionals alemanyes, per exemple, els costa, entendre això, que paguem el juny abans que el novembre de l'any passat. Però, en fi, ja se sap, els llatins funcionen d'aquesta manera; ho acaben acceptant. Però ara els diem que no, que el novembre de l'any passat tampoc..., o sí, que el novembre de l'any passat el cobraran segurament el febrer de l'any que ve, i que no, això que a partir d'ara cobrarien a temps, doncs que no, que ja en tornarem a parlar. Això, per a la reputació, no ajuda gens.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpелlació

al Govern sobre les mesures
per a fer front als impagaments
que pateixen els centres concertats
d'educació i de sanitat, els proveïdors
i les entitats del tercer sector
(tram. 300-00095/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures per fer front als impagaments que pateixen els centres concertats d'educació i de sanitat, els proveïdors i les entitats del tercer sector. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas. (Pausa.) Quan vulgui, senyor diputat.

Jordi Cañas Pérez

Quan m'escolti el conseller. Gracias, presidente. *Con-sellers*, diputados, diputadas, noticia de hoy: «La Generalitat, incapaz de pagar a los hospitales concertados. El Govern avisa de que solo puede responsabilizarse de una cuarta parte de la factura de octubre»; «el impago de la Generalitat acaba con veinticinco residencias de ancianos»; «los impagos de la Generalitat le cuestan 5 millones a la universidad. Los rectores reclaman al Gobierno catalán 250 millones de euros»; «nuevo atraso en el pago a las entidades sociales y a las farmacias. El tercer sector reclama unos 600 millones de deuda, y las farmacias, 309»; «Rigau adeuda...» –bueno, Rigau, el Govern de la Generalitat, ¿eh?, este titular es un poco tendencioso– «más de 24,2 millones de euros en facturas a las escuelas concertadas»; «la Generalitat adeuda 300 millones a sus proveedores tecnológicos». Bueno, y podríamos estar así los diez minutos de la interpelación.

Yo creo que la pregunta que nos formulamos todos es alguna que ha recorrido este hemisiciclo durante ya casi dos años: ¿Hasta cuándo, Mas-Colell, abusarás de nuestra paciencia? Porque la paciencia del tercer sector, de los hospitales, de los geriátricos, de las escuelas concertadas, de los hospitales concertados, está al límite. Y no solo la paciencia, está al límite. No solo la paciencia del tercer sector, de las escuelas, de las farmacias, de los proveedores de servicios esenciales a los ciudadanos, está al

límite. Es que está al límite su posibilidad de prestar estos servicios, está al límite su capacidad financiera, está al límite su capacidad de sobrevivir sin cobrar las facturas que esta Administración les adeuda. No es un límite de paciencia. Es un límite de supervivencia –de supervivencia.

Cuando las administraciones decidieron en su momento externalizar los servicios públicos esenciales vinculados a ese perímetro de obligaciones sociales de que nos habíamos dotado lo vendieron como la capacidad de prestar estos servicios de una forma más eficiente y a menor coste. Claro, nunca sospechamos que iba a ser la excusa perfecta para eludir sus responsabilidades de pago. Porque uno lo que no puede hacer es externalizar servicios esenciales y después no pagarlos. Porque si alguien piensa que eso no va acabar afectando a la calidad de los servicios que reciben los ciudadanos es que simplemente vive en otra dimensión, no sé si la *desconeguda*, pero desde luego en una dimensión que está muy alejada de la realidad.

Los prestadores de servicios esenciales a los ciudadanos, de salud, educación, medicamentos, están al límite de su capacidad de continuar prestándolos. ¿Y este Gobierno, qué hace? Lo de siempre: responde desde la opacidad, desde la incapacidad y desde la excusa, y también desde el incumplimiento.

Evidentemente, desde aquí también hemos repetido en numerosas ocasiones que somos perfectamente conscientes de la situación financiera que atraviesa la Generalitat. Diferimos en el análisis de los motivos, y sobre todo diferimos en el acento que ponemos a los mismos a la hora de explicar la situación. Pero con independencia de esa explicación de la situación, la situación es la que es. ¿Y cómo se han comportado ustedes? Con opacidad: 301 días sin presupuestos. No sabemos cuál es el porcentaje de ejecución presupuestaria; no sabemos exactamente cuál es el nivel de deuda, más allá de lo que se publica en los medios; no sabemos qué impagos esta Administración tiene comprometidos. No sabemos nada. Sabemos, sí, lo que se publica en los medios de comunicación, lo que nos comentan los afectados directamente con angustia. Sí, con angustia, y con *ofec*, con asfixia, claro, y con ahogo. Pero provocado por su Administración.

No valen excusas, no hay excusas. Hay los compromisos de pago que se tienen que cumplir. Y uno tiene que hacer todo lo posible por bien..., resolverlos, diferirlos de una forma que uno pueda asumir y pueda ejecutar, no como han hecho ustedes, que es incumpliendo sistemáticamente los acuerdos que habían alcanzado con esos proveedores de servicios; con transparencia, y sobre todo con capacidad y voluntad de acuerdo.

Claro, ¿cómo han reaccionado ustedes ante la quiebra financiera de la Generalitat? Con la prepotencia, con chulería, con amenazas, con reto, con plantes. Usted plantó, acuérdesse, al Consejo de Política Fiscal y Financiera. Con esta actitud, con la actitud de un *conseller* que llama «macarra» al ministro Montoro. ¿Esa es la forma de actuar? Bueno, y a pesar de eso, y por las obligaciones que tiene el Gobierno de España con todas sus administraciones, porque esto es Estado es-

pañol, también, esta Administración ha recibido –tampoco lo sabemos muy bien– entre 20.000 y 27.000 millones de euros del Fondo de liquidez autonómico en dos años. Veinticuatro mil, ¿lo dejamos en medio? Veinticuatro mil. Hombre, con 24.000 millones me gustaría saber qué se ha abonado. Las prioridades ya las sabemos: las que ustedes pactaron en Madrid y aprobaron en esta cámara. Primero, el pago de los intereses de deuda y la amortización de la deuda. ¿Pero no les ha dado a ustedes para pagar a los proveedores esenciales? Porque si sumamos los importes, son sustanciales y sustanciosos. No les ha dado. ¿Y por qué no les ha dado? Porque tenemos 56.000 millones de euros de deuda, pagamos –según ustedes, ¿eh?, porque estas cifras también pueden haber oscilado– 6 millones de euros al día de intereses, no tenemos la capacidad de endeudarnos en los mercados exteriores, porque dejaron, el Gobierno tripartito, la Generalitat en quiebra técnica, y a ustedes les han convertido en una administración morosa, morosa y que incumple la ley, la ley que les obliga a ustedes a pagar a los proveedores de servicios en un límite temporal.

Y no sé si por casualidad usted acaba de salir aquí a dar excusas, las de siempre. Pero la pregunta es: ¿Cuál es la alternativa? ¿Cómo piensan ustedes pagar? ¿La vía es ir a Madrid con un plan de reforma del modelo de financiación que es imposible de asumir? ¿Esa es la forma? ¿La mejor forma es hurtar el debate parlamentario para que sepamos cuál es el escenario real? ¿La forma es seguir engañando a los proveedores incumpliendo sus promesas? ¿Es la mejor forma, esa, o hay que cambiar? Porque, repito, más allá de la retórica parlamentaria, más allá del debate político legítimo, hay una realidad: que hay unos prestadores de servicios esenciales que necesitan saber cuándo van a cobrar sus facturas pendientes para poder seguir prestando estos servicios, porque si no la afectación en la calidad de los mismos que ya están sufriendo los ciudadanos va a ir a peor. Y ante eso, que si el FLA, que si el Plan de proveedores, que si patatín, que si patatán. ¿Tendrán ustedes que tener la capacidad de negociación, o esa capacidad de negociación simplemente ustedes la han dinamitado, dinamitado los puentes de diálogo con el Gobierno de España, con la actitud chulesca, prepotente, permanente, con una huida hacia delante llevando el debate político catalán hacia un escenario de ruptura, de confrontación permanente? ¿Ustedes creen que esas son las mejores armas para ir a exigir, sí, al Gobierno de España que cumpla con una de sus obligaciones, que es de proveer de liquidez suficiente una administración de este Estado, que tiene unas obligaciones con sus ciudadanos fundamentales de prestación de servicios públicos esenciales, para que pueda seguir funcionando? No lo parece. Ustedes cada vez que salen aquí lo único que hacen es quejarse, llorar. Y lo peor: enfrentarse.

Evidentemente, el ministro Montoro y el Gobierno del Partido Popular seguramente están haciendo un ejercicio con las finanzas públicas que, vamos a ser suaves, no es el adecuado, y no está utilizando su capacidad ahora de endeudamiento con menores costes para proporcionar liquidez suficiente para romper la dinámica perversa de la pelota financiera a la cual las

comunidades están sujetas. Pero es que ustedes tampoco han hecho nada. ¿Sabe por qué? Porque ustedes no han tenido ni siquiera –yo siempre digo– la decencia de presentar unos presupuestos que a uno le justifiquen y con que pueda uno garantizar que todo aquello que podía haber uno reducido en gasto superfluo, en una administración pública que tiene un exceso de grasa que es absolutamente brutal..., ha cometido. No lo han hecho. Siguen ustedes hurtando el debate. ¿Por qué? Porque quieren seguir jugando a lo que no son y prefieren seguir gastándose lo que no tienen en lo que no deben, mientras no tienen ningún tipo de reparo en impagar las facturas que corresponden a servicios públicos esenciales.

Mire, yo le voy a formular unas preguntas muy breves, a ver si usted me las responde: ¿Cuál es el importe a día de hoy del total de los impagos de la Generalitat a los proveedores de servicios esenciales: salud, educación y tercer sector? ¿Dónde han ido los 24.000 millones de euros que la Generalitat ha ingresado a través del FLA? ¿Y cuál es el porcentaje de ejecución presupuestaria del presupuesto prorrogado del 2013 en aquello que afecta a esos proveedores de servicios esenciales?

Gracias, presidente, *consellers*, diputados, diputadas.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la resposta, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, el senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Primer, una precisió, senyor Cañas. Jo mai he qualificat de «macarra» ningú, ni tan sols a vostè.

Ara, a continuació, voldria donar uns quants fets...

El vicepresident segon

Senyor conseller, intentem que tota la interpellació vagi correctament, eh? Si comencem així, anirem molt pujats de to, eh? Segueixi, si us plau.

El conseller d'Economia i Coneixement

A mi se m'ha acusat d'haver dit «macarra» a algú, i per tant puc fer les precisions que corresponguin.

La Generalitat de Catalunya s'ha adherit al fons que va crear l'Estat per finançar els pagaments a proveïdors. El Reial decret 8/2013, de 28 de juny, de mesures urgents contra la morositat de les administracions públiques i de suport a les entitats locals amb problemes financers, posa en marxa noves fases d'aquest finançament per fer front amb caràcter general a diverses obligacions pendents de pagament vençudes, líquides i exigibles abans del 31 de maig de 2013, i altres específiques obligades abans del 31 de desembre de 2012.

El reial decret llei estableix dos trams segons els conceptes de despesa. Primer tram. El primer tram ja s'ha desenvolupat en els terminis de desenvolupa-

ment següents: el 19 de juliol s'envia la relació de les obligacions del primer tram de proveïdors; des del 25 de juliol fins al 6 de setembre els proveïdors podien consultar les obligacions i acceptar el procediment de pagament a través d'aquesta línia; també podien sol·licitar que se n'incloguessin altres que per error no hi constessin; el 20 de setembre del 13, i en compliment d'aquest reial decret llei, la Generalitat ha tramès al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques la relació de les obligacions vençudes, líquides i exigibles derivades de les relacions jurídiques definides anteriorment; actualment, encara està, la primera fase, en fase de pagament. Des del Ministeri d'Hisenda ens diuen que es preveu que es pagui a principis de novembre. No seré jo qui posi la mà al foc per aquests terminis. De totes maneres, com que part d'aquests pagaments els proveïdors els poden descomptar, i els bancs en descompten, suposo que els bancs pensen que, efectivament, això es pagarà a principis de novembre.

Aquest mètode de pagament de proveïdors no és, evidentment, el nostre ideal. Però és el que hi ha, i és el mecanisme pel qual un nombre considerable de proveïdors seran pagats. Quins proveïdors? El primer tram, el que s'ha de pagar al novembre, feia referència a les despeses següents: concerts sanitaris, educatius i de serveis socials; convenis de col·laboració –farmàcies està inclòs aquí; transferències a institucions sense finalitat de lucre i amb fins socials obligades amb anterioritat al 31 de desembre del 12 en l'àmbit de la infància, la discapacitat i la tercera edat; subvencions per fer activitats que apliquen R+D+I a entitats inscrites en el Registre de Centres Tecnològics i Centres de Suport a la Innovació del Ministeri d'Economia i Competitivitat; transferències a entitats locals obligades amb anterioritat al 31 de desembre del 2012, i a proveïdors d'universitats. Tot això és el que el senyor Cañas en diu «patatín patatán». Actualment, les persones que són beneficiàries d'aquesta primera fase poden consultar les obligacions que s'han inclòs dins la relació tramesa al ministeri a través de l'Agència Tributària.

Segon tram. El segon tram s'aplica ara, aquests dies, i fa referència a les despeses descrites a l'article 3.1, apartats a, b, c, d, g i h, i del Reial decret llei 8/2013. Aquests apartats inclouen: contractes d'obres; concessions d'obres públiques; gestió de serveis públics, també en la modalitat de concessió, incloent-hi la subvenció que s'hagi pactat amb càrrec a la comunitat autònoma; serveis; subministraments de col·laboració entre el sector públic i privat; els contractes en el sector de l'aigua, l'energia, els transports i els serveis postals; els contractes d'arrendament sobre béns immobles; les subvencions atorgades en el marc de la contractació pública en concepte de bonificació de les tarifes que han pagat les persones usuàries per utilitzar un bé o servei; les encomanes de gestió quan l'entitat encomanada té atribuïda la condició de mitjà propi i servei tècnic de l'Administració i no queda inclosa en la definició de comunitat autònoma en l'àmbit del seu subsector; les concessions administratives; les indemnitzacions per expropiacions que reconeix una resolució judicial ferma.

Quin és el calendari de tràmit de la segona fase? Fins al 23 d'octubre –és a dir, em sembla que era fins ahir, no?, fins ahir a la nit– les comunitats autònomes varem haver de comunicar a la pàgina web de l'Agència Estatal d'Administració Tributària les obligacions pendents, i efectivament així es va fer. En el departament es treballa, i es treballa de valent. Entre el 29 d'octubre i el 14 de novembre les persones físiques o jurídiques beneficiàries d'aquestes obligacions que es vulguin acollir a aquest mecanisme extraordinari de pagaments han de comunicar-ne l'acceptació al ministeri mitjançant la pàgina web de l'Agència Tributària. També poden sol·licitar que se n'incloguin d'altres que per error no hi constin. Per internet, mitjançant el web de l'agència, l'acceptació pot ser total o pot ser parcial. A partir del 29 d'octubre, les persones físiques o jurídiques que considerin que algun dels seus drets de cobrament no estan inclosos en les relacions certificades poden sol·licitar fins al 15 de novembre –o sigui, això està passant– la inclusió de l'obligació en la certificació individual que la Generalitat de Catalunya ha de trametre al Ministeri d'Hisenda, i fins al 29 de novembre les comunitats autònomes enviarem les relacions definitives.

És una pregunta molt legítima quan hi han les expectatives de pagament. Aquest segon tram inclou, per entendre'ns, moltes factures de proveïdors: la llum, l'aigua, etcètera. Això, la data precisa, no està gens clara. Per una banda, hi ha una voluntat difosa, certament molt intensa per la nostra part, però la nostra part no és la rellevant, perquè això es decidirà en els *ministerios*, de pagar dintre del 2013. Però també hi han altres fonts, potser més ben informades, que apunten cap a un pagament el febrer del 2014. Això voldria dir, si fos febrer del 2014, segurament, que la liquiditat s'originaria amb emissions de l'any que ve, la qual cosa lligaria amb el que els he dit anteriorment. En tot cas, altra vegada, la seguretat jurídica de cobrar hi és una vegada fets aquests tràmits. I, per tant, aquests proveïdors es pot anticipar, i no ho dic amb universalitat, que comptaran amb la col·laboració del sector financer, i que, per tant, els bancs els descomptaran.

Per tant, repeteixo el que ja he dit anteriorment: totes les factures pendents o equivalents, factures pendents dels proveïdors, estan en procés de pagament a través del Plan de proveedores. Els nostres proveïdors ho saben. És el segon Plan de proveedores, i evidentment jo no puc dir que els proveïdors estiguin tranquils o que això els agradi, però els proveïdors saben que rebran els diners corresponents, i en molts casos el sistema financer, menys estressat que fa uns anys, col·labora a proveir la liquiditat a curt termini.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Usted, *conseller*, tiene un problema muy serio. Bueno, tiene muchos. El primero y principal es que no escucha, no atiende. Y, como usted no escucha ni atiende,

ni le interesa lo que dicen los portavoces de los otros grupos parlamentarios, se equivoca cuando habla. Si me hubiera escuchado, hubiera oído que he señalado las palabras de su portavoz de gobierno, el señor Homs, que dijo..., y calificó al ministro Montoro de «macarra». Lo que sí que es cierto es que después de sus palabras queda claro quién merece este calificativo en esta interpelación.

Mire, ¿sabe lo que pasa? Que ustedes no pagan; que ustedes son unos morosos; que ustedes incumplen sus obligaciones; que están llevando a la ruina a empresas, personas y familias; que están sembrando de inseguridad jurídica y de incertidumbre económica, laboral y empresarial a centenares, o a miles, de empresas en Cataluña, y por lo tanto a miles de empleos en nuestra comunidad. Y viene usted aquí y dice lo de siempre. Bueno, ¿sabe lo que pasa? Es que no se le entiende, no se entiende lo que dice. Probablemente porque no lo pueda explicar mejor. Y, como no lo sabe explicar mejor, por eso no se le entiende. O porque utiliza usted la estrategia de decir mucho y que no se le entienda nada. ¿Pero sabe lo que pasa? Que detrás de la palabrería, de la retórica, está la realidad, la realidad de empresas que no pueden soportar más una situación de impago de las facturas correspondientes a los servicios que prestan, la situación de empresas que cierran, de personas que pierden su empleo, de incapacidad de esas empresas de soportar más una tensión de tesorería porque no tienen mecanismos de financiación. Y usted viene aquí y no es capaz de comprometerse ni en el cómo ni en el cuándo, y no dice ni siquiera el cuánto.

¿Sabe lo peor? Repito: como usted no escucha, es que no se ha dado cuenta ni siquiera de que la interpelación no era, como usted se piensa siempre, con ánimo de hacer sangre a este Gobierno, sino con ánimo de que explicara lo que no explica de otra manera, y que tendría que ser su forma de actuar corriente. Aquí, en este Parlamento, y fuera, que es explicar la situación, y no solo buscar excusas, sino explicar la situación, y sobre todo comprometerse, y afeor, como le he dicho, el comportamiento del Gobierno de España a la hora de privarle, a usted y a su Gobierno, de la capacidad de poder afrontar esta situación. Pero no siempre desde la victimización, desde la excusa, desde el agravio, desde «la culpa es tuya», «es que buscas asfixiarme y escañarme»... Porque ¿sabe quién está asfixiado y escañado, al final, y ahogado, en este pimpampum político entre ustedes y el Gobierno de España? Las empresas, los prestadores de servicios, y, al final, los ciudadanos que los reciben. ¿Pueden ustedes sembrar un poco de esperanza? ¿Pueden ustedes aportar un poco de luz? ¿Pueden ustedes comprometerse en un calendario ejecutable? ¿Pueden garantizarnos su labor permanente de alcanzar acuerdos y dialogar con el Gobierno de España? Y, cuando eso sea así, no tenga usted la menor duda de que, a pesar de su comportamiento, algunos grupos parlamentarios en este cámara, apoyaremos sus reivindicaciones, porque no son suyas, serán de todos. Pero genéticamente ustedes son incapaces de hacer eso; son incapaces de comprometerse, porque son incapaces de gobernar. Y por ello, como son incapaces de gobernar, como son incapaces

de proponer alternativas, como su único objetivo es construir un discurso de agravios y continuar su política de enfrentamiento, nosotros y la moción que seguirá a esta interpelación, intentaremos delimitar las reglas del juego que esta administración tendría que cumplir.

Porque, ¿sabe lo que pasa? Que además de morosos, ustedes están fuera de la ley, porque no están cumpliendo con la ley vigente que transpone una normativa europea de límites de pago a proveedores. Y como eso ustedes no lo van a hacer, no lo están haciendo y lo están incumpliendo, intentaremos aprobar en este parlamento una moción que como mínimo signifique quién está a favor de la ley de pagar a aquéllos que están esperándonos, escuchando a ver cuándo van a cobrar, y quién está en contra. Lo vamos a ver escasa-mente en quince días.

Gracias, *conseller*, diputadas, diputados..., y presidente –perdone.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Com que tot queda aquí, ja veurem exactament el que ha dit vostè. Diu que no m'entén. Jo no m'ho acabo de creure, que no m'entengui, però diu que no m'entén, però jo estic força segur que, a hores d'ara, els proveïdors sí que m'entenen. Els proveïdors saben perfectament quina és la situació, saben que amb liquiditat estem totalment dependents del Tresor, entenen tot aquest patatim, patatam que li he explicat, i l'entenen molt bé, perquè els en depèn el seu funcionament.

Per tant, jo em pregunto què es proposa vostè amb aquesta interpellació. M'imagino que vostè es fa la il·lusió que ens humilia, eh?, es fa la il·lusió que exhibint la nostra dependència del Govern central d'aquesta manera ens està humiliant.

Miri, a mi no m'humilia. A mi, el quadre jurídic aquest no m'agrada, a qui li agrada és a vostè. Vostè s'hauria de sentir humiliat, perquè és aquest quadre, aquest quadre jurídic del qual vostè està tan orgullós, el que està creant aquesta situació. Jo sé que sóc molt dependent, i no ens agrada, i volem actuar en conseqüència. A vostè li encanta. Doncs, miri, tot el que està passant són..., ho repeteixo, és l'aplicació del marc legal centralista, i, de fet, enormement recentralitzat respecte a fa uns anys, que a vostè li agrada tant.

Però, en fi, deixem-ho de banda. Deixi'm pensar que a vostè realment li importen els proveïdors i a vostè, realment, li importa que els proveïdors rebin amb retard..., suposem-ho –suposem-ho. Llavors, li vull dir el que ha de fer. El que ha de fer és insistir al Ministerio de Hacienda, el que ha de fer és fer-ho sentir a aquest Govern que a vostè –a vostè–, potser –potser–, el té en alguna consideració.

Miri, ja no li ofereixo que hi anem de bracet. Si vol, hi anem de bracet. Anem de bracet a Madrid a reclamar –a reclamar– un pla de liquiditat compatible, aritmèticament compatible, amb la llei de la morositat. Però, en fi, ja no vaig tan lluny, ja no és essencial, si vostè no vol anar de bracet nostre, doncs, vagi-hi pel seu compte. Però no s'enganyi, els proveïdors, a hores d'ara, saben perfectament el que està passant. Saben perfectament que, per cobrar a temps i conforme a la llei de morositat, el Govern central ha de proveir més liquiditat. Això és pura aritmètica, i això ho entén tothom. Em sembla que vostè això també ho entén. I, per tant, si realment li importen els proveïdors, això és el que ha de reclamar: un pla de tresoreria compatible amb la morositat.

Tractant de castigar-nos a nosaltres, i d'increpar-nos a nosaltres, etcètera... –al Govern–, doncs això no serveix el propòsit. Ja dic, si vol que hi anem junts, hi anem junts, però no em faig il·lusions, però si us plau, faci-ho! Vagi a Madrid, digui, reclami un pla de tresoreria compatible amb la llei de morositat, i, llavors, sí que els proveïdors es creuran que a vostè els importa els proveïdors. Si l'únic que fa és el que acaba de fer, els proveïdors no se'l creuran. Es creuran que els està utilitzant.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el futur dels mitjans públics audiovisuals.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur dels mitjans públics audiovisuals (tram. 300-00093/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, tornem a ser aquí de nou per parlar de la Corporació Catalana de Mitjans, i no només de la corporació, sinó amb ganes de fer-ho de tot el sector audiovisual català perquè no es pot pensar en el futur de la corporació sense tenir en compte quin serà el paisatge audiovisual de Catalunya en un escenari de transició nacional com el que estem avui.

Vull començar, i és un plaer fer-ho així, reconeixent els quinze mesos de lideratge consecutiu de la nostra televisió pública. Per recalcar, i val la pena fer-ho després dels debats que hem tingut aquí els últims dies, que tenim una molt bona televisió pública, per la seva qualitat, per la seva capacitat de ser líder en compromís amb la llengua, amb la cultura, i fer-ho col·locant, com no ho fa ningú, documentals en *prime time*, fent que els seus telenotícies siguin líders, i amb una ficció i un humor de primeríssim nivell, fets habitualment en coproducció amb el sector audiovisual català; en definitiva, un model propi i d'èxit indubtable.

Per nosaltres, el servei públic audiovisual no és un luxe, sinó un servei social vital per a la cohesió social de

Catalunya i de gran transcendència estratègica per al país. Sobretot per la seva pluralitat, i recalco «pluralitat», perquè ja ens cansa, a Esquerra, el fals debat sobre la pluralitat de TV3 que s'està intentant traslladar a aquesta cambra els darrers mesos. Pluralitat reconeguda pels mateixos espectadors, per la seva autonomia i per la seva capacitat de vehicular valors democràtics. Per tant, el que volem, nosaltres, defensar aquí és que la nostra televisió, el nostre servei públic audiovisual no està per darrere d'altres serveis públics, està al mateix nivell i resulta vital per a nosaltres.

Entro en alguns dels temes que volia repassar avui. Un és el contracte programa. Tot i que al març vam aprovar que tindríem contracte programa el 30 de setembre, en el darrer Ple vam allargar això fins al 30 de novembre. I ja vam dir que ens semblava bé i només hi fèiem un apunt: aprofitem aquestes cinc setmanes per millorar el contracte programa i per fer-ho més ambiciós. I li apunto alguns temes concrets que ens sembla important que el Govern incorpori.

U: cal que, malgrat que hàgim de fixar uns compromisos econòmics, que és un dels temes bàsics en un contracte programa, ens agradaria que aquest compromís econòmic fos un mínim, i que ens quedés obert i que tinguéssim la possibilitat de fer-los créixer per poder reforçar aquest servei públic. Per què? Perquè no sabem quin serà l'escenari d'aquí a uns anys, i, per tant, esperem que d'aquí a uns anys puguem tornar, o que necessitem recursos per donar un cop de mà al cinema, que no han calgut fins ara, per temes, doncs, com l'IVA o per la crisi general. Perquè ens tocarà intentar donar un cop de mà un altre cop al sector audiovisual, perquè hem passat de tres-centes empreses associades a cent cinquanta, i de vuit mil treballadors que tenia aquest sector a molts menys, i, per tant, ens sembla un altre tema clau, deixar una porta oberta a poder fer un esforç més gran més endavant.

No entenem que no siguem ambiciosos i fixem un objectiu d'audiència més gran que el que tenim ara. No parlem de deu punts. Parlem d'un punt o un punt i mig, i estem fixant un objectiu inferior al que tenim ara mateix; o crec que els conceptes de treball o d'externalització que hi posem no són els que hauríem de posar-hi. Perquè no ens ha de fer por treballar amb col·laboradors externs, perquè el creixement, el lideratge l'hem assolit junts, però els criteris també han de ser molt clars: que hi hagi aportació clara de talent, que hi hagi novetats en el format o que el que no es pot o que siguin temes que no es poden produir internament, per manca de recursos humans o de recursos tècnics no sortirà bé si simplement ho supeditem a la conjuntura econòmica o ho pensem en termes de costos. Necessitem competitivitat, talent, valor afegit, perquè això és el que ens farà créixer, tant a la televisió com al sector audiovisual català.

I, per últim –i acabo amb el contracte programa–, assegurem la difusió de continguts culturals i documentals com a foment de la cultura i la llengua, perquè en els darrers mesos això ho hem posat en risc i ens agradaria que quedés per escrit i molt clar en aquest contracte programa, igual que el compromís de difusió de programes amb continguts socials o la im-

plantació al territori, que també ha tremolat durant els darrers mesos.

Canvio de tema: la llei. Tenim un compromís clar i explícit. Cal fer els primers passos aquest 2013. Està acordat en seu parlamentària i ara ja no es pot deixar per a més endavant. Entomem la modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals amb l'objectiu de despartiditzar-la. De reforçar la idea de posar-la en mans del Parlament, i aprofitem per ajustar els costos del seu consell de direcció, ja que hi som.

I acabo aquesta primera part amb un repàs general, que barreja dos temes que han sigut de molta actualitat durant els últims quatre mesos: l'ERO. Punt final per a un mal procés, també ho deia la setmana passada. Les formes no van ser les millors. La negociació va començar francament malament. La proposta inicial va ser molt desafortunada i el seu efecte sobre els programes culturals de TV3, del Canal 33 o Catalunya Informació, si s'hagués acabat consolidant, era un clar atac al servei públic.

Des d'Esquerra vam apostar, des del primer dia, per negociar –negociar i negociar. Per garantir un bon futur per als nostres mitjans públics, per garantir-ne la viabilitat cercant el mínim perjudici dels seus treballadors, i, al final, i així ho hem de dir, i crec que és just que ho reconeguem, l'acord no es pot considerar dolent; al contrari, es van assolir els dos reptes primordials: consens –tothom ho va signar– i voluntariat –si algú es volia quedar a la televisió, ho podia fer.

I ara comença el nou conveni i els fem les mateixes recomanacions. Bona voluntat, un acord, no a curt, sinó a mig, llarg termini. Voluntat negociadora, sense mines, sense trampes, sense amenaces, amb sacrificis a ambdues bandes. Les dues bandes saben que els tocarà assumir, una vegada més, sacrificis. Però cercant el millor per a la televisió i també per al seu equip humà, que també el fa líder. Per tant, oblidem-nos d'amenaques i *farols* i actuem amb una voluntat negociadora.

I vaig al darrer tema que volia tocar en aquesta primera part: l'externalització de la publicitat. L'externalització de la publicitat lligat a l'aprovació d'un plec de clàusules per a l'externalització del departament comercial de TV3. No aconseguim entendre què es cerca amb aquesta externalització. Afeblim un servei públic i, alhora, afavorim la competència –afeblim un servei públic i afavorim la competència. Repasso, breument, perquè crec que ajuda a entendre-ho, com funciona la publicitat avui. En el mercat publicitari, el primer actor és l'anunciant, la marca, que vol fer una campanya per anunciar el seu producte. L'anunciant contracta una agència que dissenya una campanya, d'una banda, i, de l'altra, una agència de mitjans que gestiona la compra dels espais publicitaris als mitjans de comunicació per difondre els anuncis d'aquesta campanya. Els venedors dels espais són els mitjans de comunicació. O grups de mitjans de comunicació que els comercialitzen directament, o bé indirectament a través d'aquestes agències, que solem conèixer com a «exclusivistes».

Tots –tots, tots– els grans mitjans tenen les seves pròpies agències. Per què? Per evitar un intermediador

que els cobri un preu; però, sobretot, per evitar que una mateixa agència exclusivista no s'ocupi de la venda d'espais de mitjans que facin la competència, per al lògic conflicte d'interessos que això suposa. Per això, els grans grups mediàtics han tendit a fer la seva pròpia agència de comercialització. No volen compartir venedor amb la competència i alhora s'estalvien el pagament d'una comissió. I des de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ho plantejem just a la inversa, perquè no ho entenem. Pagarem uns diners a algú, que de ben segur serà una agència de propietat o, si més no, clarament vinculada a un mitjà privat; per tant, algú que tindrà un clar conflicte d'interessos perquè gestioni els nostres espais publicitaris. Resumint, i canviant-ho d'àmbit, però perquè s'entengui bé, la Pepsi li encarregarà a la Coca-Cola que distribueixi el seu producte, li donarà un llistat dels seus clients i a sobre li pagarà uns diners importants. Ho sento, però no té lògica, no té sentit, no l'hi trobem. Això, si finalment acaba passant, que esperem que no, seria un cas clar de «cornut i pagar el beure».

Les dades del mercat publicitari són preocupants, molt preocupants, i això no ho discutim. Les dades que tenim nosaltres són que en sis o set anys el mercat ha perdut més d'un 40 per cent d'inversió, i TV3, a l'espera de les dades de 2013, un 58, més que la mitjana, d'acord, però molt menys que la resta de mitjans, exclosos Mediaset i Antena 3 Advertising, per tant, dos mitjans que ocupen pràcticament tot el mercat televisiu.

Per què? Doncs perquè el mercat televisiu ha canviat i ha canviat molt, i des que, per la pressió d'aquests mateixos grans mitjans, desapareix la publicitat a Televisió Espanyola, i des del moment en què es fusionen Antena 3 i la Sexta, i Telecinco i Cuatro, això es converteix en un mercat amb només dues opcions: els qui ocupen el 50 per cent de quota de pantalla tenen un 85 per cent de tota la publicitat. I això no ho aconseguirem trencar amb aquest projecte.

I vull deixar molt clar que en aquest punt des del nostre grup no som gens immobilitistes i que som els primers conscients que calen canvis, però aquests canvis no ens poden ni debilitar, ni posar en mans de la competència, ni lliurar les nostres bases de dades, de la segona font d'ingressos més important, a la competència. Estudiem alternatives. Podem crear, com han fet la resta, la nostra empresa de publicitat i buscar així aquesta agilitat, aquesta adaptabilitat a un sector canviant? Estudiem-ho, sense por, però no ens venguem. Busquem aliats per créixer? D'acord, busquem aliats per créixer, però no ens deixem absorbir per algú que no ens ajudarà a créixer de cap manera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, els darrers mesos m'he

adreçat a vostès en diverses ocasions per abordar el tema del sector audiovisual, concretament, en debats d'aquestes característiques, és a dir, en interpellacions sobre la situació de la comunicació i els mitjans audiovisuals. Darrerament hi va haver un debat en aquesta sessió plenària, doncs, per aprovar una moció fa..., vaja, fa, de fet, només quinze dies, no? També una altra interpellació que vostè mateix, doncs, va plantejar fa una mica més de temps. I des d'aquest punt de vista jo el que vull d'entrada és agrair-li que em doni de nou l'oportunitat de poder parlar, perquè això subratlla, doncs, la importància que té per nosaltres, per aquesta cambra, pel mateix Govern, pel seu grup parlamentari, per altres grups parlamentaris, els mitjans públics de comunicació en el nostre país i, concretament, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Jo, d'entrada, voldria aprofitar aquesta ocasió, perquè crec que no me'n cansaré mai de dir el que diré a continuació, però, per recordar quins són els fonaments, les línies mestres que configuren aquest model que hem construït entre tots, no em cansaré mai de recordar-los, no? En primer lloc, una fonamental per protegir i impulsar la llengua pròpia, que ve definida així per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a més a més, no?, que, recordem-ho, tant en la societat en general com en els mitjans de comunicació en particular encara avui, lamentablement, resta en una situació de debilitat. Així, doncs, és missió dels nostres mitjans públics oferir una programació de qualitat, de referència i de servei en català. Quan ara fa, precisament ara fa trenta anys es va crear la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aquest era un objectiu principal i avui ho continua sent.

En segon lloc, és una prioritat disposar d'uns mitjans que responguin a una vocació absoluta de servei públic de qualitat. Vostè hi feia referència en aquest sentit també, no? És a dir, disposar d'una oferta informativa i d'uns continguts, en general, que responguin a criteris d'interès públic, de diversitat, de pluralisme, d'imparcialitat, d'equilibri territorial i que a més a més serveixin, doncs, com a una també de cohesió social. Crec que les dades, els informes, els dictàmens d'institucions diverses ho avalen amb relació a la Corporació dels Mitjans Audiovisuals de Catalunya en aquest sentit del que li deia, no?

En tercer lloc, la tercera línia mestra que configura aquest nostre model és..., i no menys important; vull dir, l'ordre no fa la cosa, tot el que li he exposat crec que està al mateix nivell d'importància, no? Concretament, Televisió de Catalunya ha de seguir actuant com a motor de la indústria audiovisual en el nostre país. Aquesta aposta pel sector audiovisual català ha de produir-se, però, en un escenari que sigui d'equilibri entre l'exploatació interna i els recursos externs. Això ja s'entén.

En definitiva, tres grans objectius que volem preservar i sobre els quals volem seguir treballant, i el Govern hi està compromès, i jo entenc que aquest Parlament també, perquè, a més a més, les mateixes lleis que regulen els mitjans públics de comunicació en el nostre país així ho estableixen com a conseqüència del consens que hi ha en aquesta casa, en aquest Parlament, al

respecte. Crec que havia d'aprofitar l'oportunitat, una vegada més, doncs, per posar-ho de manifest.

Dit això, i amb relació als aspectes que vostè ha comentat en la seva intervenció, doncs, val la pena que jo faci una referència, per una banda, a l'avantprojecte que estem tramitant com a govern –i ja varem aprovar una memòria inicial, que és l'acte administratiu que s'ha de fer per iniciar un procés d'aprovació de projecte de llei per part del Govern. Jo compto que podrem aprovar com a govern aquest projecte de llei quant a la transparència i sostenibilitat del sector de la comunicació, que inclou les referències que vostè abans esmentava, doncs, en les properes setmanes, per part del Govern de la Generalitat, aquest és el nostre compromís, no?, i per tant trametre aquest projecte de llei a aquest Parlament, doncs, en qualsevol cas abans d'acabar l'any.

Respecte d'aquest projecte de llei, diguem-ne, voldria subratllar el doble objectiu que incorpora, no? D'una banda, fomentar la transparència –jo crec que això és clau, i ho compartim, no?–, la transparència i garantir la desgovernamentalització, que n'hem parlat sempre molt però no ho hem acabat de fer així. De fet, es relacionen encara; la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals penja del Govern, diguem-ne. En l'organigrama, això és encara d'aquesta manera. Creiem, com passa en el cas del CAC, que hauria de penjar –bé, perdonin aquest llenguatge col·loquial, però és per fer-me entendre– del Parlament. Jo crec que això seria un pas molt sense retorn en aquesta línia de la despartidització, deia vostè –comparteix l'expressió–, desgovernamentalització, tant se val –crec que volem dir el mateix–, doncs, que s'ha de garantir en uns mitjans públics de comunicació com els volem, no?

I l'altre objectiu és el de pal·liar l'impacte que la crisi té sobre el sector de la comunicació. Això va més enllà del que és la televisió i la ràdio públiques del nostre país, però varem pensar que valia la pena, doncs, incorporar-ho també en aquest futur projecte de llei.

Des del punt de vista de l'altra consideració que vostè feia, que té a veure amb el contracte programa, també fer-li, doncs, alguns comentaris, no? Aquest nou contracte programa crec que pot reforçar, almenys aquesta és la voluntat del Govern... El contracte programa és entre el Govern, i així ho estableix la mateixa llei, i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no? Per tant, és evident que aquí el Govern hi té quelcom a dir, clarament. Pensem, des de la perspectiva del Govern, que aquest contracte programa precisament ha de servir per reforçar el paper central que volem que tinguin els mitjans de comunicació públics en el nostre país, vaja, com els fets demostren que així es produeix, no?

Vostè feia un conjunt d'aportacions, que valoro i que crec que es poden clarament incorporar, si és que no hi són, o es pot acabar de revisar –no, no hi ha cap inconvenient per part nostra–, en aquest contracte programa. Ara, en aquests moments, està, com vostè deu saber, a informació del Consell Audiovisual de Catalunya, perquè així és preceptiu que es faci, po-

drem tenir-ho perfectament subscrit i signat aquest mes de novembre, si s'hi han d'incorporar algunes modificacions a partir de les propostes que faci el CAC o d'aquelles que pugui suggerir aquest Parlament al Govern, doncs, evidentment, així es farà.

En qualsevol cas, fer notar que aquest contracte programa incorpora, doncs, en primer lloc, el que són les funcions i compromisos de servei públic de la corporació, que emanen d'un mandat marc que es va dotar aquest mateix Parlament –per tant, serà el primer contracte programa fruit d'aquest mandat marc, i això ens obliga a tots, no?–; en segon lloc, les accions generals per a la seva modernització i adaptació a la transformació del sector audiovisual; en tercer lloc, les estratègies pel que fa a la creació i a la gestió de continguts; en quart lloc, els indicadors qualitatius, quantitatius i de gestió de seguiment dels seus compromisos, i, en cinquè lloc, els principis generals de finançament que concreten les aportacions públiques de la Generalitat per al període de vigència del conveni, del contracte programa, vaja.

Jo defensaré que la xifra que en aquests moments està consignada en aquest contracte programa per als propers anys, en la línia del que diu vostè, sigui clarament de mínims. Crec que no es pot entendre d'una altra manera, eh? És evident que, si l'evolució de la nostra economia tingués com a conseqüència una evolució del mercat publicitari extraordinària, que crec que no hi ha cap previsió que així ho indiqui, doncs, hi posaríem tots plegats sentit comú. Això ja suposo que ho convindríem. Però el missatge que hem de donar és que això és en aquests moments clarament de mínims i que, evidentment, si hi ha en algun moment alguna situació concreta que requereix, com de fet hem fet en aquests darrers dos anys, no?, d'haver de complementar l'aportació inicial establerta pels pressupostos de la Generalitat, estic segur que hi sabrem trobar una solució. Això denota un element de priorització. I, per part, nostra hi serà.

Feia referència, i amb això acabo del tot, a tota la qüestió de la publicitat. Jo tinc un principi que intento aplicar fil per randa, que és que, si dotem els responsables, els directius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, d'autonomia per prendre decisions el que els hem és de fixar uns condicionants, i jo des d'aquest punt de vista li avanço que crec que la qüestió de la publicitat és crítica, que n'hi ha d'haver, que el model de finançament de la corporació ha de ser mixt, i això s'ha de garantir, de totes totes, no? En la manera d'executar-ho, per entendre'ns, jo sóc partidari, igual que en un altre..., diguem-ne, en tota mena, en tota la resta d'àmbits, no?, jo sóc partidari que aquells professionals que estan al capdavant de la corporació, igual que els professionals que estan al capdavant d'informatius, igual que els professionals que estan al capdavant de tantes i tantes coses de la corporació, doncs, siguin els responsables de la decisions que prenen en el seu àmbit. Després podré aprofundir més en aquesta qüestió.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, conseller. Bé, ens alegren algunes de les coses que ens apuntava, com poder començar a treballar ja en seu parlamentària entre finals d'aquest any i principis de l'any que ve tot el tema de la llei. Crec que és una excel·lent notícia que s'aprovi pel Govern dintre d'aquest any. Ens agrada que parli de transparència, perquè creiem que aprofundir en la transparència és el que pot donar-li encara més credibilitat a la nostra televisió.

Creiem que, i és un tema que no n'havíem parlat, però que ha obert vostè i que val la pena, el CAC a dia d'avui encara no penja al cent per cent del Parlament, i en aquest procés de modificacions, doncs, potser seria el moment que ho tornés a fer.

Ens agrada que ens digui que el contracte programa pot contemplar les partides obertes. I crec, doncs, que també potser en la moció subsegüent a aquesta interpellació podem acabar d'ajustar aquests temes, que, bàsicament, més que ser molt concrets, el que volíem demanar era una mica més d'ambició i molta, molta fermesa en els objectius, tant culturals, lingüístics, com socials.

Torno a la publicitat, perquè ho he deixat a mitges i crec que encara queden coses a dir. Estem d'acord en els principis bàsics; la situació és crítica, i la solució al finançament de la nostra televisió, el futur del finançament de la nostra televisió, només pot ser mixt. El problema és que no compartim la solució. I jo li continuo desgranant alguns problemes més que nosaltres hi trobem.

El concurs es restringeix a les grans agències de publicitat, posant unes condicions als licitadors de 4 milions d'euros, que no tenen cap lògica, perquè si les factures –i ben fet– les emet directament Televisió de Catalunya, això l'única cosa que fa és excloure les empreses que podrien ser més petites, més àgils, més eficients, i tornar a allò que ja li plantejàvem, deixar-ho en mans..., informació sensible de la casa a empreses que estaran vinculades a la competència. I li'n podria fer la llista, perquè, al final, que compleixin aquestes condicions no són més de sis o set. L'oferta econòmica no és la decisiva. D'acord. Podríem estar-hi d'acord si el que fixés la tècnica són criteris vinculats al servei públic de la publicitat, però no és així. Per tant, tampoc s'entén que l'objectiu màxim sigui tenir més ingressos.

«TV3 posarà a disposició de l'adjudicatari els fitxers i dades necessaris per a poder assolir l'objecte del contracte.» El *know-how* i la cartera de clients en mans de la competència. No s'entén. Hi ha dues versions que ens podrien ajudar a tenir més ingressos, en teoria. Una és tenir més quota de pantalla, cosa que no passarà i crec que tots hi estarem d'acord que no hi haurà un acord amb Antena 3 ni un acord amb el grup de Telecinco, que ens podrien fer incrementar la quota de pan-

talla, perquè tothom diu que tenen una posició de domini sobre el mercat que els exclourà d'aquest concurs.

Per tant, si descartem això, hi ha una altra via, que és intentar oferir una oferta global, anar des de la premsa escrita fins a la televisió. Tampoc quadra, perquè, si no, la ràdio estaria dintre d'aquest concurs i no hi és. Per tant, quin sentit té que la ràdio no estigui dintre del plec que s'ha fet? No s'entén, aquest procés no s'entén. I l'opció bona no és la que estem fent, perquè no ens servirà per superar de veritat els problemes del mercat publicitari televisiu avui. Per tant, nosaltres li ho tornem a demanar: repensin-s'ho, estudiem-ho, però aquesta via no és la correcta.

I nosaltres en proposem, eh?, modernitzar el departament, obrir-se a noves fórmules, buscar nous formats de publicitat, més eficiència; creació, si cal, d'una empresa pròpia, potent, com han fet la resta de mitjans, que sigui més àgil, més eficaç, que estigui compromesa amb el servei públic, amb la llengua, evidentment, i que busqui augmentar els ingressos. Ara prenem una decisió que evidentment, teòricament, si llegeixes el plec sembla reversible, però, quan hàgim perdut la cartera de clients i hàgim cedit el *know-how*, això no té marxa enrere.

Li'n poso un últim exemple –no sé si tindrè temps–, però crec que també ajuda a entendre que tot plegat no s'aguanta: la previsió d'ingressos per publicitat el 2013 eren 54,81 milions; en el pressupost que s'aprova ara, 52,14. Quina és la xifra 52,14? Doncs, és: 52,14 més 2,66, que és el que ens costen aquests serveis, ens torna a portar exactament a la xifra d'aquest any. Per tant, què esperem de l'any que ve? Què n'esperem? Recaptar el mateix pel que fa a publicitat i pagar per aquesta intermediació. Això podríem explicar-ho més àmpliament, però és així. I, per tant, això no té cap mena de sentit, i més quan les dades més fiables, que són les d'Arce Media o les de Media Hotline, que tothom utilitza, et diuen que, després d'una etapa llarga de caiguda dels ingressos publicitaris, per primera vegada, s'apunta un creixement aproximat del 3,3 per cent de cara a l'any que ve. No s'entén.

La previsió de l'any que ve és recaptar el mateix i perdre ingressos finalment, la televisió, perquè pagarem un intermediador que la mateixa televisió ens diu que no ens aconseguirà fer créixer els ingressos de cara a l'any que ve, amb el pressupost que s'ha aprovat.

Jo no ho diré més vegades, però aquesta via per augmentar els ingressos no s'entén.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo em permetria insistir en el que li deia abans, en part, no?, que és situar les coses on, de fet, hem decidit que les volem tenir situades, que vol dir: aquest Parlament, el Govern, ha de fixar un marc, ha de fixar unes condi-

cions, ha de fixar uns principis que els gestors de la Corporació Catalana de Mitjans audiovisuals, els professionals en el seu conjunt de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han de seguir.

I, per tant, vostè diu: «Estem d'acord en el principi que vindria a dir que en la qüestió de la publicitat» –que ha centrat la part final de la seva intervenció– «s'hi ha de fer coses diferents de les que es feien fins ara.» És evident que la principal, diguem-ne, conseqüència de la caiguda de la publicitat és que ha caigut el mercat, d'una manera, a més a més, clamorosa al conjunt de l'Estat espanyol. Doncs, perquè en tinguin una referència, la gent que no ho segueix tan de prop, fixin-se en la caiguda amb relació, diguem-ne, al pastís de la publicitat l'any 2007, que va ser, diguem-ne, el màxim de facturació: ha estat del 48 per cent. Això és una caiguda extraordinària, no? És a dir, s'ha passat de 3.500 milions d'euros a 1.800 milions d'euros.

I ha passat una cosa, a més a més, que és que, de fet, el que incorpora, diguem-ne, la capacitat de gestió publicitària que incorporen Mediaset i Antena 3, que representen el 60 per cent de l'audiència en termes televisius a l'Estat espanyol, resulta que són i representen el 90 per cent de la quota del mercat publicitari. Aquestes són, diguem-ne, les condicions de joc –molt aspres, no? I és evident, per tant, que s'hi ha d'actuar. No vol dir això que la feina que s'hagi fet fins ara no hagi estat bona per part dels seus professionals, però és evident que, a vegades, a la vida, per bona que sigui la feina, com que el context et canvia, has de fer coses diferents.

Aleshores, aquest és el principi, que crec que compartim, i és on hem de posar l'accent i el missatge a donar als directius i als empleats de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Jo crec que la solució concreta ens l'han d'oferir ells –la concreta, ens l'han d'oferir ells–, sota uns principis, que són els que vénen en el pla estratègic que es va aprovar, per part del Consell de la Corporació de Mitjans Audiovisuals a l'abril del 2011, a partir d'un estudi que s'havia encarregat el 2010, i, per tant, que incorpora fer coses diferents quant a la gestió de la publicitat; i, evidentment, el marc és el contracte programa, que hi ha una referència explícita a la qüestió de la publicitat. I d'aquí no ens podem moure. I la solució concreta jo crec, sincerament, que ens l'han de proveir aquells que volem que en siguin els professionals, els responsables, no?

Perquè, si no ho enfoquem d'aquesta manera, on posaríem després el límit de la intervenció des de la política, des d'aquest Parlament, des del Govern? Jo ja ho sé que vostè no té aquest ànim, eh?, però ara imagini's..., perquè ens ho podrien dir a vostè i a mi, eh?, de dir: «Home, si ara us poseu a discutir en el Parlament de Catalunya exactament com s'ha de gestionar la publicitat, doncs, potser un dia es posaran a discutir exactament com han de ser els informatius, o exactament com han de ser determinats programes.» (*Veus de fons.*) Sí, és clar, perquè, és clar, si les coses no ens agraden..., des del punt de vista del que és responsabilitat dels seus gestors i des d'aquí hi intervenim d'una

manera molt precisa... (*Veus de fons.*) Jo no dic que no hi puguem dir re, només faltaria, no? I que nosaltres hem de donar una orientació i hem d'exigir unes garanties. Tot això ho hem de fer. Per tant, és oportú, des d'aquest punt de vista, el debat i la seva aportació, només faltaria, no? Però, fins a quin punt, doncs, hi ha d'haver un marge per a aquells que gestionen? I nosaltres el que els hem d'exigir és unes garanties, i ells ens les han de donar. Això jo crec que és com ha de funcionar i com ens hem de repartir els papers.

Bé. Jo espero, doncs, que aquest debat serveixi, també, per a allò que és essencial, no?, que és el compromís que tenim com a govern, doncs, de tot allò que li deia en la primera intervenció, que és fer de la televisió i la ràdio públiques del nostre país el que, de fet, en molt bona part ja són, que vol dir referències de cara al conjunt de la societat quant a la informació, quant a la qualitat de la comunicació que requereix un país com el nostre.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem ara a les mocions.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre l'acció exterior
de la Generalitat (tram. 302-00083/10)

I és el dotzè punt de l'ordre del dia, amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra. (*Veus de fons.*) No, perdó, ha estat un error.

Senyor diputat, ja pot començar quan vulgui.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, en la interpellación que hace un par de semanas hacía yo mismo en este Parlament al señor Homs comentábamos que la acción exterior del Govern había cosechado un rotundo –un rotundo– fracaso y que por eso requería de una urgente reorientación, fundamentalmente para alejarla de la imagen de conflicto y de confrontación en la que se ha basado en su mayor parte hasta ahora. Tenemos además esta semana algunos bochornosos ejemplos protocolarios.

Y es por eso que nosotros traemos aquí hoy una moción que lo que viene a proponer es un modelo radicalmente diferente –radicalmente diferente– del que ha llevado a cabo el Govern hasta ahora, que centre la atención de la acción exterior del Govern en la internacionalización de la economía catalana, tanto para atraer y para mantener las inversiones internacionales como para favorecer las exportaciones de las empresas catalanas. Y todo ello sin poner en peligro el marco de seguridad jurídica que supone la pertenencia de Cataluña a la Unión Europea. Después me referiré a

las enmiendas que ha presentado el Partido Socialista, al cual ya, de antemano, le agradezco la labor.

Hay que recordar que en un contexto de escasez de recursos como este, en el que el Govern no hace otra cosa que culpar a España de todos los males posibles –acabamos de tener un ejemplo con la cómica lista de deslealtades–, también proponemos aquí que se aprovechen las sinergias de esas estructuras exteriores que España ofrece para ponerlas al servicio de una parte importantísima de España como es Cataluña. Además, también, esta moción lo que propone es promover la lengua y cultura catalanas como integrantes también del patrimonio cultural y lingüístico español, y hacerlo en colaboración, como se viene haciendo hasta ahora –aunque a algunos no les gustaría, les gustaría ocultarlo– con el Instituto Cervantes, colaboración que existe y que lo que hay que hacer es potenciarla aún más.

En efecto, yo le decía al señor Homs que su política había cosechado un fracaso, un fracaso político y un fracaso económico. El político, porque lo único que había conseguido en este sentido, por decirlo de alguna manera, es que la Unión Europea declarase claramente que Cataluña quedaría fuera de la Unión Europea si las políticas que está llevando a cabo el Govern llegan a la Ítaca a que nos quieren llevar, ¿no? Y, como consecuencia de eso, también, por un daño de imagen asociado a ese fracaso político, se estaba provocando un fracaso económico –un fracaso económico–, pues esta política lo que hacía era ahuyentar la inversión. Yo le expuse aquí unos datos oficiales y se me replicó con unos datos de un diario económico. Claro, yo..., en concreto el *Financial Times*. Yo no sé si en los Consejos de Gobierno lo que hacen es decidir la política de acción exterior hojeando los diarios, las secciones económicas, pero, en cualquier caso, me parece muy poco serio –muy poco serio. Por desgracia, además, en esta última semana, algunos hechos nos vienen a dar la razón, ¿no?, como es que el presidente de la Cámara de Comercio de los Estados Unidos ha declarado textualmente que «la independencia de Cataluña podría llevar a una deslocalización masiva de puestos de trabajo e inversión; a nadie le interesa invertir en un sitio que puede ver reducido su mercado, etcétera». Bien, también, Freixenet, que se ha declarado contraria a toda esta deriva.

Ustedes, el Grupo de Convergència i Unió, y el que le da apoyo, de Esquerra, pues, seguramente dirán que son otros que se han apuntado al discurso del miedo. Pero, claro, yo les planteo: cuando es tanta gente de los sectores económicos quien está haciendo este tipo de declaraciones, quizás sean ustedes, que son los únicos que apoyan esta política de acción exterior, los que tengan que hacérselo mirar. ¿Por qué? Porque estamos hablando de empresas catalanas, pequeñas, medianas y grandes, que lo que tienen detrás es a trabajadores y familias catalanas a los que esa política de acción exterior está haciendo mucho daño.

Y lo que venimos a pedir con esta moción es que el Gobierno no sea ajeno a esta realidad, que practique una política de acción exterior seria –seria–, que no se vaya..., para presumir de datos de política exterior, no

tenga que ir a comprar un periódico al quiosco. Han contabilizado ustedes al céntimo las supuestas deslealtades, y se van al quiosco para hablar de cifras de acción exterior –acabo, presidenta. En fin, lo que proponemos es que apliquen seriedad en su política exterior, y en eso, como ya le dije al Gobierno en la interpelación, estaremos con ustedes. Si no lo hacen así, nosotros seguiremos criticando... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Espejo-Saavedra, el nostre grup parlamentari va estudiar la moció amb una voluntat constructiva, i per això hem presentat tres esmenes a tres punts concrets, que, com vostè ha manifestat que el seu grup les accepta, doncs, hi votarem a favor, i ens abstindrem en la resta de punts. I passo a explicar molt breument les nostres raons.

La seva moció és –i no pot ser d'altra manera– coherent amb el plantejament que vostè va fer a la interpel·lació i, d'alguna manera, anticipa el debat que haurem de fer sobre el projecte d'acció exterior de la Generalitat. Per cert, un debat que, com va en paral·lel amb la llei de l'Estat en la mateixa matèria, doncs..., en fi, caldrà seguir-ho tot molt de prop.

Vostès discrepen frontalment de la política d'acció exterior del Govern i, si m'ho permet, recelen bastant –per no dir del tot– de la utilització dels mitjans, dels instruments propis de la Generalitat en la seva acció exterior; arriben fins i tot a demanar la integració d'algunes xarxes exteriors de la Generalitat a les estructures corresponents de l'Estat. Nosaltres en això no hi estem d'acord, la nostra posició és diferent. Podem discrepar de determinats plantejaments i actituds del Govern, però ho fem en termes ben diferents dels que vostès plantegen, i en cap cas fem abstracció de les dificultats i entrebancs que tenen l'origen en l'actitud de l'actual Govern d'Espanya. Per tant, no compartim el plantejament que vostès fan en l'exposició de motius, perquè la considerem parcial i esbiaixada. I això explica per què ens abstenim als punts 1, 2 i 5 de la seva moció.

Pel que fa als punts 6, 7 i 8, també ens hi abstindrem, perquè nosaltres entenem que les accions i les actituds del Govern de Catalunya no poden, en cap cas, ni posar en perill la nostra presència a la Unió Europea, ni l'estatut de ciutadania europea, ni afeblir la seguretat jurídica. Vostès estan atribuint al Govern –i és una mica sorprenent– unes facultats que no té i li pressuposen unes capacitats de les quals no disposa. Per tant, des d'aquest punt de vista no podem compartir-ne el plantejament.

També ens abstindrem en el punt número 9, perquè creiem que encara és massa aviat per emetre un judi-

ci definitiu sobre el Diplocat, que acaba de començar. Però és cert que han aparegut algunes notícies amb referència a institucions privades que estan col·laborant amb el Diplocat, que es veu que estan manifestant alguns dubtes sobre les seves prioritats. Però nosaltres li demanàrem si poguessin retirar aquest punt, per donar una mica de marge perquè una criatura recentment nascuda pugui tenir temps per, realment, demostrar la seva veritable vocació, que no és altra que la de desplegar mecanismes de diplomàcia pública a Catalunya.

Les esmenes que hem presentat als punts 3, 4 i 10 el que pretenen és deixar clar el nostre criteri, que és la plena compatibilitat entre l'existència d'uns mecanismes propis de la Generalitat i la coordinació amb els mecanismes de l'Estat que existeixen. Nosaltres creiem que totes dues vies són absolutament compatibles. És obvi que la Generalitat ha de tenir instruments propis; ningú no entendria que la Generalitat tingués, per dir-ne l'exemple més clar, una representació davant de la Unió Europea, però al mateix temps, com els recursos de la Generalitat són limitats, que pugui utilitzar també, en el sentit que més li interessi i li convingui, aquells instruments d'acció exterior de l'Estat, que ho són de tots els espanyols i de totes les administracions. Per tant, no voldríem deixar cap mena de dubte sobre el potencial de la Generalitat i la seva capacitat de tenir instruments propis d'acció exterior, però al mateix temps sí que obrir més la porta, potser, del que ho ha estat fins ara –i, també li ho he de dir, per la meua experiència governamental, no sempre ha estat precisament per manca de voluntat de la Generalitat, però, si hi ha voluntat per part de l'Estat...– a la possibilitat de col·laborar entre uns i altres.

I, per tant, li agraeixo molt que hagin acceptat les nostres esmenes. Li anuncio, com li deia, que votarem a favor dels tres punts en qüestió, i ens abstindrem en la resta.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, sense gaire més argumentació, per anunciar el vot contrari a una moció que està feta des d'un plantejament absolutament provincià i arcaic, en el qual la internacionalització dels catalans i les catalanes també com a administració, també com a govern, també com a economia, com a cultura, com a llengua, com a societat, es veu reduïda al no-res, es veu reduïda a un mer departament de l'Estat espanyol.

És una moció que es produeix des d'un punt de vista en el qual la societat catalana és una anècdota política, la cultura catalana és un folklore regional, el Govern del Principat de Catalunya no és res més que una estructura administrativa descentralitzada i la llengua –perquè això ja és insalvable i la llengua existeix, mal que els

pesi— és simplement el detall que fa una mica diferent aquesta estructura administrativa descentralitzada.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres no hi podem en absolut donar suport, però a més a més reiterem que és una moció —inclús des de l'espanyolisme, eh?— feta des d'un punt de vista absolutament provincià, que no entén que una societat que s'internacionalitza cada dia més, que, a més a més, ja no pensa en clau internacional de forma bilateral o de forma..., sinó que comença a pensar de forma global, compartint estructures, compartint pensaments, compartint moviments polítics..., i, en canvi, aquesta moció, doncs, la relega..., o està pensada des d'un pensament absolutament provincià, centralista i espanyol.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bé, som davant d'una moció global sonda, que torna a temptejar una altra vegada el terreny de l'acció exterior del Govern i que ens aporta molt poc, de veritat. Una moció feta amb molt poca imaginació, perquè ja no fa gaires mesos vam tenir ocasió de discutir una moció semblant del Partit Popular. Certament, la moció de Ciutadans pot anar més vestida de forma, més vestida de legalitat, més vestida de relacions institucionals, però en el rerefons és el mateix, estem parlant del mateix exactament. Perquè gira entorn de dues idees força, bàsicament: que Catalunya no té dret a una política d'acció exterior pròpia, i la segona és la internacionalització de les empreses.

Pel que fa a la primera, res de nou: aprofitar qualsevol ocasió per deixar-nos clar que vostès no reconeixen la sobirania del poble català. Obviament, si no reconeix Catalunya com a subjecte polític i sobirà, difícilment s'entendrà que el Govern de la Generalitat tingui i defensi la seva pròpia política d'acció exterior. A nosaltres ens sembla que els únics que han d'abandonar la política d'internacionalització del conflicte són vostès i el Partit Popular, perquè la realitat se'ls imposa cada dia més, de la mateixa manera que se'ns imposa també a Iniciativa per Catalunya Verds. Catalunya té un clam majoritari, i això és el que li dona al Govern la legitimitat per mirar de fer entendre al món que Catalunya vol seguir un procés democràtic, pacífic, respecte al seu futur. No és el Govern, és la gent la que empeny aquest tipus de polítiques.

Si volen, podríem mirar d'entrar a fons a discutir quina ha de ser la metodologia sobre Diplocat: és un organisme útil?, quines activitats fa?, si aquestes tenen un impacte... Però no, vostès el que volen i el que demanen directament és suprimir-lo. Doncs, fi de la discussió. En realitat, el que vostès presenten poc té a veure amb l'acció exterior, sinó amb el menyspreu de sempre cap a la sobirania del nostre poble, que també és el seu.

Segona qüestió, la internacionalització de les empreses. D'entrada expressar la nostra decepció en aquest aspecte, per dos motius. Vostès cauen en el mateix error en què cau el Govern de la Generalitat: en primer lloc, fiar tota la política d'acció exterior a la internacionalització de les empreses, i segon, vostès no tenen model d'internacionalització de les empreses; fan com una mena de carta als Reis i li demanen al Govern que es dediqui a internacionalitzar empreses, però tampoc li diuen com ni amb quins Incoterms ha de parlar. No ho sabem.

Nosaltres ja ho hem dit repetides vegades: la internacionalització de les empreses és un objectiu molt legítim però que és més propi de la conselleria d'Empresa i Ocupació que no pas de les competències de la Secretaria d'Afers Exteriors i Unió Europea. Tant vostès com el Govern s'equivoquen de conselleria.

Vostès, igual que el Govern, també obliden, i de forma totalment intencionada, la política de cooperació, que aquesta sí que és competència de la Secretaria d'Afers Exteriors i Unió Europea. I facin un cop d'ull a la web i als objectius d'aquesta mateixa secretaria. Paradoxalment, la política de cooperació ha estat la que ha patit més retallades des de l'any 2009, gairebé un 70 per cent del seu pressupost, amb tot el patiment i la problemàtica que això comporta a les entitats i a les ONG catalanes, que en molts casos han hagut de tancar la paradeta, ara que són més necessàries que mai, ara que hi ha més pobresa que abans, ara que la cooperació és l'única via per sortir de la crisi totes juntes. Però res, ni una sola menció a la política de cooperació.

Mirin, si tinguéssim model d'internacionalització de les empreses, encara podríem entrar a debat de debò, per exemple, què hem de fer amb les empreses catalanes instal·lades al Marroc, a Colòmbia, a Guatemala o a Bangla Desh, empreses que violen reiteradament els drets laborals, exploten amb nòmines ridícules, depreden patrimonis ecològics sencers i les condicions de vida, quan no la vida, de la seua gent. Concretament a Bangla Desh van morir 381 persones i van haver-hi milers de ferits a conseqüència de la fàbrica enfonsada, fàbrica que no tenia els requisits per funcionar, on es van trobar fabricants com Primark, Mango, Benetton i El Corte Inglés. Aquest és el model d'internacionalització de les empreses que volem? Nosaltres no.

Facin un favor: facin oposició seriosa a la política d'acció exterior, autèntica, i que critiqui el model d'internacionalització de les empreses i que prioritzi per sobre de tot la cooperació i la solidaritat, amb una internacionalització de les empreses, de les nostres empreses, que sigui digna, que sigui justa, que sigui democràtica i que no contribueixi a l'explotació salvatge de països que ja estan prou empobrits o en conflicte. En temps de crisi no facin cas de les quatre empreses privilegiades que els han vingut a veure i que els han ajudat a redactar aquesta moció. Facin cas del sentit comú de les petites empreses locals, dels petits comerços, de les entitats socials i de la societat civil. Aposin per la cooperació i per l'economia social, nacional i internacional.

Gràcies, presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, molts dels punts que avui tractem en aquesta moció són semblants a altres que ja va presentar el Partit Popular català en aquesta cambra, com bé deia la diputada Vilà. Jo crec que són propostes assenyades, que van en la bona direcció, i que, per tant, votarem a favor de totes elles també amb les esmenes presentades pels socialistes.

Hi ha un principi en política exterior i en acció exterior que diu que aquestes s'han de guiar per les necessitats interiors de la societat, i també han d'oïre a un cert consens polític. I això és vulnerat quan s'avança el que uns denominen «la internacionalització del conflicte» a la internacionalització de l'economia catalana. En aquest sentit veurem els efectes de les polítiques actuals d'aquí a uns anys. I cal preguntar-nos què ha fet durant aquest últim any la Generalitat per ajudar a l'exportació i per atreure a Catalunya inversió estrangera. Res: ni han aprovat pressupostos ni han aprovat ni una sola mesura que ajudi a internacionalitzar l'economia catalana. Ans al contrari, es dedica a crear inestabilitats i incerteses, a amenaçar a reduir el mercat dels catalans traient-los d'Espanya i de la Unió Europea. Possiblement aquest sigui el Govern de la Generalitat menys *business friendly* que mai hagi patit Catalunya, i també més antisocial.

Saben els senyors diputats quina és l'única comissió d'aquest Parlament en què Esquerra Republicana i Convergència i Unió no fan el discurs de l'«Espanya ens roba»? A la Comissió d'Acció Exterior. A Ensenyament no hi ha diners per a escoles, per què? Perquè Espanya ens roba. A Salut no hi ha diners per a centres d'atenció primària, per què? Perquè Espanya ens roba. A Benestar Social no hi ha diners per a lluitar contra la pobresa, per què? Perquè Espanya ens roba. En canvi, acció exterior diuen literalment que en faran més que mai; màniga ampla: més delegacions, més viatges i més Diplocat per embrutar la imatge d'Espanya amb pamflets ploramiques i falsos. I és que al separatisme no li importa fer mal a Catalunya si això li serveix per fer mal a Espanya.

Mirin, jo encara no he sentit a cap empresari, a cap inversor que digui que estigui esperant que Catalunya sigui un dia independent per a venir a invertir aquí i a crear llocs de treball; al contrari, cada vegada són més els que trenquen el seu silenci, com la Cambra de Comerç Nord-americana, per dir que amb noves fronteres es perdrien milers i milers de llocs de treball a Catalunya.

Els partits polítics tenen dret a presentar projectes rupturistes, sempre dintre de l'Estat de dret, però tenen l'obligació d'explicar les conseqüències d'aquests projectes, perquè els catalans tenim dret a saber.

La independència suposaria que els tractats comunitaris deixessin de tenir efecte a territori català, posant

en risc els drets i el benestar de tots els catalans. És important posar-ho en relleu, com ho fa aquesta moció, perquè fa dues setmanes el conseller que dirigeix l'acció exterior ens deia, des d'aquest faristol, que «en cap lloc està escrit que si una regió se separa d'un estat membre hauria de sortir de la Unió Europea». El mateix conseller, aquest cap de setmana, a una entrevista al diari *El País* amenaçava amb la fi de la Unió Europea si aquesta expulsava els catalans. S'ha de ser atrevit i també poc rigorós, senyor conseller. És que no és una qüestió que ens expulsin o ens deixin d'expulsar, és que seríem tan poc intel·ligents que nosaltres mateixos, nosaltres solets marxàriem de la Unió Europea de manera automàtica en cas de separar-nos de la resta d'Espanya, perquè els tractats comunitaris en aquest sentit són molt clars: som ciutadans europeus en tant que som ciutadans d'un estat membre, en aquest cas, del Regne d'Espanya.

I, sí, tot això sí que està escrit –està escrit–, s'ha d'explicar i s'ha de llegir. Els tractats de la Unió Europea són claríssims en aquest sentit, fins al punt que el comissari Michel Barnier, recentment, va haver de dir que no és tan difícil d'entendre que si una regió d'algun dels vint-i-vuit països de la Unió s'independitza quedaria fora de la mateixa Unió i seria necessari un nou tractat d'adhesió. Per tant, seria necessària la unanimitat de tots els estats membres en diferents etapes del procés.

Però no només Barnier, ho han dit també el president de la Comissió Europea, el 2004, Romano Prodi en resposta oficial i en nom de la Comissió Europea, i, ara, també, Durao Barroso. Ho poden llegir, fins i tot, a *La Vanguardia*: «Si Cataluña saliese de España estaría fuera de la Unión Europea», Durao Barroso. «Si Catalunya sortís d'Espanya quedaria fora de la Unió Europea.» Més clar, l'aigua. És que jo crec que, fins i tot, aquesta frase la pot entendre un dels nens adoctrinats per l'*Info K*.

La independència, senyores i senyors diputats, té efectes en l'ordenament jurídic internacional i europeu. És de lògica. No es pot inventar un estat i anar al dia següent a l'FMI i al Banc Mundial, al Consell d'Europa, a la Comissió Europea, a l'OTAN, a l'ONU i exigir una cadira.

El separatisme pot fer demagògia i ser frívol a casa nostra, però la política internacional és quelcom més seriós. Catalunya fora d'Espanya queda fora de la Unió Europea, està escrit, i per això el secretari general de Convergència i Unió, el senyor Duran i Lleida, diu que «dir el contrari seria mentir».

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, efectivament, ens trobem un altre cop, pocs mesos

després d'haver debatut una moció similar del Partit Popular, davant d'una altra moció sobre l'acció exterior del nostre país que torna a donar voltes sobre les mateixes dèries; unes dèries que totes elles es basen en el fet de negar el dret del nostre país a fer, a tenir i a impulsar una política exterior ambiciosa a l'alçada dels moments històrics que estem vivint.

Primera dèria: supeditar la política exterior catalana a la del Govern espanyol i als instruments de la diplomàcia i del servei exterior espanyol. Quan nosaltres el que creiem és que si la nostra política exterior a alguna cosa ha d'estar supeditada és a la voluntat popular majoritària i a les majories d'aquest Parlament.

Segona dèria: fer que aquesta política exterior s'oblidi del projecte polític més ambiciós que el nostre país s'ha plantejat en la seva història recent; és a dir, el projecte de fer possible que la ciutadania de Catalunya es pronunciï democràticament sobre la independència. És a dir, vostès demanen, vostè, senyor Espejo, demana que, quan el conseller Homs tingui contactes amb agents exteriors i li preguntin sobre la Via Catalana o li preguntin, fins i tot, sobre la manifestació bastant més petita del 12 d'octubre, digui: «No en sé res, preguntu a una altra persona.» Això és el que demanen vostès.

Tercera dèria: limitar aquesta acció exterior a la internacionalització de les empreses, captació d'inversions, captació de turisme, foment de la cultura, cosa que, evidentment, hi estem d'acord. Tots els governs dels països ho han de fer, però que, en el nostre cas, i especialment en aquests moments històrics, no és l'únic que hem de fer, ni molt menys. Estem passant per una crisi molt profunda que requereix, evidentment, tots els mitjans per lluitar i per donar-hi la volta, però també estem passant per uns moments històrics d'il·lusió col·lectiva per al futur que pot venir, per al futur que volem que vingui. I això no ho podem deixar de banda, i la política exterior, evidentment, tampoc no ho pot deixar de banda.

Mirin, vostès, Ciutadans i el PP, en aquesta cambra ens tenen acostumats a una competició per veure qui va més enllà i qui va més ràpid per tallar les ales al nostre país. I jo diria que en política exterior aquesta competició, de moment, lleugerament, la guanya Ciutadans, perquè en la seva moció, fins i tot, arriben a demanar que el Govern es comprometi, que garanteixi que Catalunya seguirà formant part de la Unió Europea com a part d'Espanya. Com si això es pogués ventilar en una moció en aquest Parlament. Això depèn de la voluntat de la ciutadania. Això depèn del que decideixi la gent a les urnes.

A més a més, en la seva moció –i a això també ja ens hi tenen acostumats– fan un ús descarat del recurs de la por. Vostè no ha sortit aquí i no ha tret el llumí, que va treure ahir el secretari d'estat per la Unió Europea, per dir: «És evident que si s'encén un llumí es cremen, i, per tant, si vostès se'n van es fan mal.» No ha fet aquest recurs tan infantil, però, sap què passa? Que no som tan innocents –no som tan innocents– i hi ha coses que no colen.

En la qüestió del discurs de la por referent a si quedarem fora de la Unió Europea, de la comunitat internacional i gairebé del sistema solar..., jo els demano, segurament en va, segur que en va, però els demano un exercici d'honestedat intel·lectual i política en aquesta qüestió. Els demano que siguin suficientment honestos per reconèixer que, com que els tractats no preveuen res i no hi ha precedents, no es pot afirmar categòricament, com ho fan vostès, que ens expulsaran de la Unió Europea pel sol fet de constituir-nos en Estat a partir de la decisió democràtica de la gent.

Vostès treuen una llista, citen persones que han dit que sí que segur que en quedarem fora. Jo li puc treure una llista tan o més llarga de persones que han dit el contrari, des de l'àmbit polític i des de l'àmbit acadèmic. I, per tant, no es tracta de qui té la llista més llarga, sinó que es traca de qui fa l'exercici de més honestedat política i intel·lectual.

Nosaltres tenim arguments de tipus jurídic i de tipus polític, però, sobretot, de tipus pragmàtic, de sentit comú per creure que sí, que continuarem a la Unió Europea, bàsicament, perquè ningú guanya res, ni tan sols l'Estat espanyol guanya res, deixant fora de la Unió Europea un país de vocació i tradició europea; un mercat fort, obert i dinàmic; un contribuent net a les arques comunitàries, i set milions i mig de ciutadans que ja fa temps que hem adquirit drets de ciutadania europea i que volem fer una cosa tan democràtica com exercir la democràcia, que, precisament, és un dels principis rectors de la Unió Europea.

Per tant, el nostre grup votarà en contra d'aquesta moció.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, salutem també els membres de la Secretaria d'Afers Exteriors del Govern que ens acompanyen. Ja els avanço que votarem en contra tots els punts d'aquesta moció i les esmenes presentades pel Grup Socialista. I, alhora, volem agrair als grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa i de la CUP que facin costat a aquest Govern en la seva tasca de projecció exterior votant en contra també aquesta moció.

A aquestes alçades, no els hauria de sorprendre que l'acció exterior del Govern tingui com un dels seus objectius explicar a l'exterior el procés democràtic endegat pel poble de Catalunya i revalidat a les urnes. Però sempre hem dit que l'acció exterior ha d'estar al servei dels interessos dels seus ciutadans, i és per això que, des de ja fa tres anys, arran de la situació econòmica que viu el país, s'han intensificat totes aquelles accions adreçades a la internacionalització de la nostra economia, a l'atracció d'inversions i a desplegar accions que serveixin perquè els mercats internacionals mantinguin la seva confiança en Catalunya.

Fins avui, l'acció exterior del Govern sempre s'ha executat en el marc d'allò previst per l'Estatut d'autonomia i amb la voluntat de col·laborar al màxim amb els òrgans de l'Administració general de l'Estat, especialment aquells que es troben a l'exterior. De fet, les delegacions del Govern a l'exterior mantenen relacions amb les ambaixades corresponents i s'informa regularment de totes les actuacions que es porten a terme.

Precisament, d'acord amb el que estableix el punt 2 d'aquesta moció, la Generalitat de Catalunya té competències exclusives en turisme i en cultura, i, fent ús de les mateixes –i em referiré a l'article 193.2 de l'Estatut–, té capacitat per portar a terme accions amb projecció exterior que derivin directament de les seves competències, sigui de manera directa, sigui per mitjà dels òrgans de l'Administració general de l'Estat.

Tindria algun sentit parlar en els termes que s'expressen als punts 3 i 5 de la moció, si l'Estat espanyol fes algun esforç per promoure Catalunya com a destí turístic i cultural i treballés per potenciar la marca Catalunya? O complís amb l'article 3 de la Constitució en la promoció de la llengua catalana? Però no és així. Per començar, el mateix Estat espanyol no permet que la llengua es desenvolupi en normalitat pel que fa al seu ús i coneixement en els mateixos territoris de llengua catalana. No és d'esperar, doncs, que ho faci a l'exterior.

El Govern de Catalunya i el nostre grup parlamentari ja s'ho volen creure que les ambaixades espanyoles, les delegacions diplomàtiques, les delegacions consulars, les missions comercials i culturals d'Espanya fan tot el que està a les seves mans per promoure la internacionalització econòmica, cultural i turística de Catalunya; però, per alguna raó, Catalunya finança també totes aquestes estructures. Potser estaria bé que l'Estat ens expliqués els resultats concrets assolits per Catalunya i la resta de comunitats autònomes, que fes, en definitiva, un exercici de transparència que ens ajudés a entendre com es gasta els diners la representació a l'exterior d'Espanya.

Però, en tot cas, no és només el Govern de Catalunya que considera la defensa de Catalunya per part de l'Estat insuficient, sinó que són moltes les empreses que prefereixen encomanar la seva internacionalització a Acció que no pas a l'Icex i assumint-ne el cost, ja que, com vostès bé saben, aquest assessorament no és gratuït.

I, pel que fa referència al turisme i a la promoció internacional de Catalunya, a nosaltres no ens trobarà en cap cas potenciant la marca Catalunya dins la marca Espanya, evidentment, i ens sap molt de greu. En cap cas respon al model de país al qual nosaltres aspirem, a part que, en aquest moment, sembla clar que l'Estat té una manera ben diferent d'entendre les necessitats de Catalunya que nosaltres. En tot cas, els desitgem molta sort, eh?, en aquesta tasca de la promoció de la marca Espanya.

Amb relació a la Unió Europea, jo els demano que no facin demagogia, acudint a conclusions tan poc fonamentades, com ja s'ha dit per part d'altres diputats d'altres grups parlamentaris, eh?, com que es perdrà

l'estatut de ciutadà europeu, que les empreses veuran perjudicades les seves expectatives. Els demano que siguin conscients del poc rigor de les seves paraules. I torno a insistir en unes paraules del conseller de Presidència en la seva interpellació on les institucions europees s'expressen per escrit, perquè això és el que després no permet interpretacions diverses, que és el que estan fent vostès. I la posició oficial de la Comissió Europea és que el dia que un estat membre de la Unió preguntí a la Comissió sobre els efectes legals de la secessió d'una part del seu territori, la Comissió contestarà, i fins llavors només existeix el nostre dia a dia i la realitat.

Finalment, dir-los que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i des del Govern de Catalunya, valorem la feina feta per la societat civil catalana, valorem la capacitat d'organització de tots els catalans i catalanes i el ressò que ha tingut la seva tasca, que ha travessat fronteres, perquè allò que preocupa la gent ha d'estar necessàriament a l'agenda política. I, precisament per aquest motiu, continuarem nosaltres apostant pel Diplocat com a instrument clau per donar suport al sentiment de molts catalans i moltes catalanes i fer que l'acció política, econòmica, social i cultural del nostre país arribi a cada racó del món.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputades i diputats.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra per pronunciar-se sobre les esmenes.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados... Señor Iceta, en primer lugar, gracias por las enmiendas que, como ha dicho usted antes que yo, las aceptaremos. Nosotros no estamos en contra de la acción exterior de la Generalitat, es una competencia estatutaria y lo único que proponemos es reorientarla hacia lo que entendemos más importante para Cataluña y siempre dentro de sus competencias.

Y es por eso que, agradeciendo sus enmiendas y aceptándolas, lo que sí que le tengo que decir es que no entendemos porque no votarán a favor de algunos de los puntos que también proponemos –proponemos. Y le leo uno, por ejemplo: «Fomentar la promoción de Cataluña como destino turístico y cultural, promover una política cultural coordinada con los servicios culturales de la red exterior del Ministerio de Asuntos Exteriores, aprovechar las sinergias con el resto de las comunidades autónomas y potenciar la marca Cataluña en el contexto de la marca España.» A mí me parece que pecan ustedes un poco de complejo en tema identitario, se lo tengo que decir así. No entiendo por qué en esto no pueden votar ustedes a favor.

En cuanto a la diputada de Iniciativa per Catalunya, mire, nosotros consideramos que en esta cuestión el rigor sin duda es mejor que la imaginación. Suele dar mejores resultados, y yo, se lo tengo que decir así, a la vista de sus años de Gobierno, creo que esto es bas-

tante –bastante– claro. En cualquier caso, el rigor y la imaginación no son incompatibles. Yo les animo a que exploren la asociación entre los dos conceptos, porque quizás puedan hacerlo mejor en el futuro.

En cuanto al Diplocat –en cuanto al Diplocat–, si se leen la moción, algunos de los portavoces que han hablado –porque hay que leerse las mociones–, no se pide de forma absoluta que se suprima, el Diplocat; se propone la alternativa de dedicarlo a otra cosa diferente de lo que está haciendo, que es promover el conflicto. Y, señor Iceta, el Diplocat no ha nacido antes de ayer, es la transformación del Patronat Catalunya Món que hizo el departament del señor Homs.

En cuanto a Esquerra Republicana de Catalunya, es evidente que no vamos a estar de acuerdo, porque su modelo en acción exterior y, en general, en muchas otras cosas, la práctica totalidad de las políticas, es saltarse la ley. El esfuerzo, en este caso, no sé si en vano, de ser rigurosos en cuanto a la pertenencia a la Unión Europea, deben pedírselo al presidente Barroso, a ver si, a pesar de todas las declaraciones, está de acuerdo con el apañío político que proponen ustedes, con el apoyo de Lituania, Kosovo, etcétera.

Y en cuanto a la diputada de Convergència i Unió..., mire, si tanto colaboran con el Estado, yo no sé por qué no votan a favor, si estamos proponiendo lo mismo.

Y en cuanto a las opiniones poco fundamentadas, pues, mire, son las de Barroso, Almunia, Viviane Reding, el portavoz del Parlamento Europeo, catedráticos de derecho internacional..., pero, claro, ¿quiénes son estos frente al *conseller* señor Homs?

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena, suposo que és per alguna votació separada, no?

Maurici Lucena i Betriu

Efectivament, presidenta. Voldríem demanar votació separada dels punts 3, 4 i 10.

La presidenta

Es poden votar tots junts, 3, 4 i 10?

Maurici Lucena i Betriu

Sí, sí...

La presidenta

D'acord. Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)*

Iniciarem la votació d'aquesta moció, i votarem, en primer lloc, els punts 3, 4 i 10 –3, 4 i 10.

Comença la votació.

Senyor Lucena, sí? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 45 vots a favor i 82 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Lucena, abstenció.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 83 en contra i 18 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la negociació del sistema de finançament autonòmic (tram. 302-00076/10)

Passem al punt 13 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la negociació del sistema de finançament autonòmic. *(Remor de veus.)* Senyors diputats i senyores diputades, guardin silenci!

Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, senyora presidenta...

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...? Un moment, senyora Sampere.

Jordi Cañas Pérez

No, quería hacer una pregunta reglamentaria. Quería hacer una pregunta...

La presidenta

¿Cuestión de orden?

Jordi Cañas Pérez

Sí, una cuestión de orden.

La presidenta

Digui.

Jordi Cañas Pérez

Una vez iniciada la votación, ¿es posible que los diputados accedan al hemiciclo?

La presidenta

No. Acceder, acceden..., però no poden votar.

Jordi Cañas Pérez

Vale.

La presidenta

I no ha votat, eh?, en aquest cas. *(Veus de fons.)* És que ara no el sento...

Jordi Cañas Pérez

És per saber si es pot accedir...

La presidenta

S'hi pot accedir, perquè pot entrar per la porta, el que passa és que no pot votar.

Jordi Cañas Pérez

Vale, vale...

La presidenta

Per tant, és el mateix. Senyora Martínez-Sampere, comenci.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Doncs, moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller Mas-Colell, començo a confessar-li que ahir a la nit vaig cometre un error –un error–, i és que vaig veure el vídeo de la interpellació que dona peu a aquesta moció, ahir a la nit, a casa meva, per preparar-me-la, i realment vaig veure com vostè, quan nosaltres li preguntàvem com pensava negociar, d'acord amb la llei que tenim vigent, la revisió del nou model de finançament, doncs, s'enfadava. I nosaltres li preguntàvem..., perquè tot i que mirem atentament, li ho asseguro, la indignació que el senyor Homs, dimarts sí, dimarts també, des dels faristol ens diu, amb tots els contenciosos... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Senyora, diputada, disculpi...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, presidenta, per això...

La presidenta

Si us plau, senyors diputats... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyors diputats, senyor conseller, senyors diputats... *(Pausa.)*

Senyora diputada...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Doncs, sí, perquè m'estava referint justament al conseller Homs dient que nosaltres mirem atentament... *(Veus de fons.)* No, però, ja pot marxar, perquè l'escoltem atentament dimarts sí, dimarts també, veure la seva indignació sobre el sistema de finançament i què estan fent per negociar el que toca. Via la llei? Mai, ni una paraula, eh? I per això interpellàvem el conseller.

I el conseller es va enfadar moltíssim! *(Veus de fons.)* Ja pot marxar, conseller, de debò... *(Veus de fons i rialles.)* Ja pot marxar.

No, però, és que... No, home, perquè hauria de veure..., no sé si la va veure, vostè, la interpellació on el conseller Mas-Colell es va enfadar moltíssim i ens va venir a dir el següent: «Respecte a negociar el nou sistema de finançament que toca per llei, a mi em sona igual zero que quaranta, m'arronso d'espatlles, i la culpa...» –ah que no saben de qui és la culpa, senyores i senyors diputats?, a alguns els sonarà, perquè és recurrent, en aquest país– «del PSOE, la culpa del PSOE, eh?» *(Veus de fons.)* No, no... Doncs, això. I, per això li ho deia, li he començat confessant, que vaig cometre l'error de començar mirant-me el vídeo de la seva interpellació, i de com vostè es va enfadar, i, com sempre, no es fan responsables de res i la culpa de tot la tenen els altres.

Però ja els deia que no pagarem l'error molt car, de mirar el vídeo, perquè a allò que hem d'anar és a veure quines esmenes s'han entrat en aquesta moció de finançament.

I aquí també es veuen algunes sorpreses. La primera és Partit Popular, eh?, que deixen aquest intent de la senyora Sánchez Camacho en un efímer dia de tardor, eh? Perquè de negociar un nou model, d'un model singular, d'obtenir resultats per a Catalunya, res..., ni una esmena, senyor Coto, res. Ja veurem –ja ho veurem– què vota vostè. Perquè vostès fan el mateix exercici, però exactament el contrari: culpa de tot al Govern de Catalunya, responsabilitat del Govern de l'Estat, on governen, ni una –ni una, eh? I van citant, tant el senyor Mas-Colell com vostè mateix, el conseller Castells, que feia exactament el contrari.

Vostès no se'n recorden com li exigien al conseller Castells el centim d'euro amb la negociació del model de finançament? I li ho exigien a ell. I el conseller Castells venia a comparèixer cada dia. El feien responsable de tot. I, davant de fer el conseller Castells responsable de tot, resulta que vostès, Govern de Catalunya, i vostès, Govern d'Espanya, no són responsables absolutament de res –absolutament de res–, oi que no, senyor Mas-Colell? De res. Jo, aleshores, ja els ho dic sempre, portin els papers a una gestoria, perquè, si vostès no hi poden fer res ni són responsables de res..., sincerament –sincerament–, no sé què estem fent aquí.

En tot cas, a part de les absències de les esmenes del Partit Popular, també hi han altres esmenes que han entrat el Grup de Convergència i Unió, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i d'Esquerra Republicana, que jo no sé si és que no em vaig explicar gaire bé en la meua moció, però em semblen una mica confuses, perquè volen *a, b, c*, tot a la vegada i tot el contrari. Jo crec que convé aclarir-ho i intentaré explicar el que intentàvem fer el Grup Socialista en aquesta moció.

En primer lloc, demanar el compliment de la llei, l'Estatut i la LOFCA, que són lleis que estan aprovades, i els instruments formals de negociació que impliquen aquestes lleis. En segon lloc, exigir al Govern, per-

què entenem que les responsabilitats i les obligacions són compartides, que ens vingui a explicar què pretén, eh?, no que s'arrosni d'espatlles, sinó que ens vingui a explicar què pretén. President Tarradellas: «Autoexigència i exigència», les dues coses.

I, en tercer lloc, dir que Catalunya, com sempre ha fet, ha de liderar el canvi. Perquè a Catalunya podem voler ser primers en moltes coses, però no a costa de deixar-ho de ser en totes les altres. Catalunya sempre ha liderat, sempre ha obtingut millors models de finançament i entenem que aquesta vegada també ha de ser així. Perquè, sincerament, jo no sé exactament vostès on van, però el que sí que sé és que tenim l'obligació que hi arribem en les millors condicions, que hi arribem tots com a societat catalana en les millors condicions, perquè és legítim mirar tan lluny com vulguem, en la direcció que vulguem, però haurem de seguir caminant en el present.

I, per tant, aquesta també és la nostra obligació. I tenim les nostres lleis, que el Govern de Catalunya ha de fer valer. Aquesta, entenc, conseller, caminar i avançar en el present, en el mentrestant, és l'obligació de tots. I això és el que pretenia aquesta moció. No qüestionava res, no invalidava cap altre dels processos. El del pacte fiscal, si algú el va invalidar, va ser el president de la Generalitat, va ser el mateix president de la Generalitat, que va convocar eleccions perquè va dir que el pacte fiscal havia mort.

Nosaltres no volem invalidar cap procés, ni el de la consulta, només faltaria, ni el del pacte fiscal, si el volen tornar a posar sobre la taula. Però, mentrestant, haurem de fer complir... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyora diputada, prenc la paraula per defensar la posició d'Esquerra Republicana en aquesta moció sobre la negociació del sistema de finançament autonòmic.

Les nostres esmenes responen a dues idees fonamentals de com creiem que s'ha d'encarar aquesta negociació. La primera idea és que, tradicionalment, el model de finançament i la negociació del model de finançament havia servit també, en part, per catalitzar l'equilibri entre les institucions de la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat, havia estat una de les fórmules que s'havia mirat per anar actualitzant l'encaix de l'autogovern de Catalunya en el marc de l'Estat espanyol.

Però també és cert que el que s'havia anat desenvolupant durant aquests anys en aquesta línia, això ha canviat en els darrers anys, i ha canviat especialment des de la darrera reforma del sistema de finançament auto-

nòmic. Han canviat institucionalment, no estem en la mateixa situació que l'any 2009 ni en les possibilitats d'acord, malauradament, amb el Govern de l'Estat; ha canviat el Govern de l'Estat de l'any 2009 i han canviat els governs de Catalunya. Ha canviat en el partit, però ha canviat també en les majories parlamentàries. Per tant, estem en una situació diferent.

Però també hem canviat sobretot el context econòmic, i avui potser hi han aspectes importants però hi han aspectes urgents. I avui, més enllà del sistema de finançament, hi ha alguns aspectes relacionats també amb el finançament que no es tracten a la LOFCA però que ens afecten molt negativament. Avui hem tingut les interpellacions respecte al Fons de liquiditat autonòmica; avui no és una qüestió..., és una qüestió de finançament, evidentment, però tan important com això és la qüestió de la liquiditat. Hem estat discutint tot l'any passat la distribució dels objectius de dèficit; per tant, aquest també és un element important, que s'escapa de la negociació del sistema de finançament autonòmic. Hi ha hagut una reforma constitucional que ha canviat el marc de joc, i una llei d'estabilitat pressupostària estatal que ha canviat el marc de joc, i una llei d'estabilitat del Parlament de Catalunya que en certa manera la seguia i que esperem, doncs, que dins del marge es pugui formular d'una manera diferent. Per tant, el context ha canviat, econòmicament, i la negociació no es pot fer com s'havia fet sempre.

El lideratge polític de Catalunya en les diferents negociacions que hi ha hagut al llarg de la història ha tingut un cost d'oportunitat important, ha tingut un cost d'oportunitat en el distanciament polític, i moltes vegades s'ha exigit a Catalunya, o Catalunya ha volgut..., perquè els diferents governs, quan han negociat els sistemes de finançament, han volgut tenir aquesta posició de lideratge perquè han volgut; també quan Esquerra Republicana formava part del Govern d'esquerres, evidentment, i així ho exigíem; però això ha tingut un cost important. I jo crec que avui i creiem des d'Esquerra Republicana que no estem en la mateixa situació i que el cost avui seria molt major. Hi ha un cost d'oportunitat, perquè evidentment, quan nosaltres plantejem –i per això hi ha esmenes d'Iniciativa amb què nosaltres estem absolutament d'acord– que no es pot plantejar la negociació del sistema de finançament com una alternativa a la consulta..., i sé que vostè tampoc ho planteja així, però és necessari remarcar-ho, perquè davant de la petició de la consulta, moltes vegades, des de les institucions de l'Estat s'ha dit: «Bé, això s'arregla amb un sistema de finançament», o: «En el fons és una amenaça per negociar un millor sistema de finançament.» No és la seva posició, ho sé perfectament, ni tampoc la del PSC, però sí que amb l'altra part amb qui s'hauria de negociar el sistema de finançament això sí que..., hi ha aquesta percepció, que al final amenacem amb la consulta, amenacem amb la independència, per arreglar el tema del pacte fiscal. I el senyor Lucena fa que sí amb el cap, suposo que referint-se al PP, però això hi és. Per tant, hem de deixar molt clar que això no és una alternativa.

I, per tant, nosaltres creiem que el lideratge ni... És a dir, el Govern el que ha de fer és liderar el procés per

negociar la consulta. Liderar el procés per negociar el sistema de finançament, es podria, per part del Govern de l'Estat, posar sobre la taula com una alternativa a la consulta; nosaltres en cap cas creiem que sigui així. I crec que a causa del distanciament polític i de la nova situació política és molt complicat que vegin altres comunitats autònomes el Govern de la Generalitat com un lideratge que poden assumir en la negociació del sistema de finançament, malgrat que n'hi ha algunes que evidentment se'n beneficiarien, governades pel PP; per exemple, el País Valencià o les Illes Balears, no? Però el Govern tampoc ha de renunciar a ser-hi, perquè mentre formem part de l'Estat espanyol hem de defensar els nostres interessos amb la màxima contundència, i, per tant, aquí es posen uns criteris que si es donen les condicions per negociar, doncs, hi hauran de ser.

I acabo amb el fet que nosaltres, doncs, hem arribat a diferents acords en la moció, però recalco que no estem davant d'una negociació ordinària del sistema de finançament. El marc polític i econòmic ha canviat molt, i des d'Esquerra Republicana som molt escèptics, també perquè l'experiència del model de finançament aprovat ens demostra que el primer any es va complir, però després l'Estat va utilitzar tots els mecanismes que té per incomplir l'esperit de l'acord a què van arribar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Nosaltres entenem que la proposta bàsica de la moció és que cal un nou model de finançament i que entri en vigor el gener del 2014, i que això implica que cal negociar ja ara; hi estem d'acord. Hi ha tres posicions que no compartim. Una seria la dels que diuen que «ja discutirem el nou model de finançament a finals del 2014», que és la posició del president Rajoy, saltant-se la llei; no la compartim. N'hi podria haver una altra des de Catalunya, que algú digués: «Com que s'ha de celebrar un referèndum sobre el futur a Catalunya, no cal que ens molestem a negociar un nou finançament»; també pensem que seria inacceptable, perquè el Parlament no pot prejutjar què decidirà el poble de Catalunya. I una tercera posició que també es podria donar aquí, que seria: «Com que cal discutir el sistema de finançament, això és el fonamental i oblidem-nos del referèndum»; tampoc la compartiríem. Evidentment, tampoc és la seva, la del Grup Socialista.

Per això hem presentat una esmena, la 3, que diu literalment: «La negociació d'un nou model de finançament no paralitza ni substitueix la necessària celebració d'un referèndum o consulta sobre el futur de Catalunya, a partir de les vies legals, que la legislació vigent fa possible.» El fet que el PSC l'hagi acceptat

ens permet entrar, doncs, en el fons de la seva moció, que compartim.

Però també hem presentat dues esmenes més. Una, que cal que prèviament, o en paral·lel amb la negociació, l'Estat aboni a Catalunya tot el que li deu, en especial el que es deriva de la disposició addicional tercera de l'Estatut, votada pel poble de Catalunya. No entrem aquí en quantitats, les ha de fixar el Govern, amb permís del president de la comissió bilateral segurament; però, si el Govern del PP no paga el que li pertoca, és molt difícil creure en les possibilitats d'una negociació seriosa. El PSC també ha acceptat la nostra esmena.

L'altra esmena planteja que el punt de partida de la posició del Govern de la Generalitat en la negociació, nosaltres creiem que no pot ser un altre que el model finançament basat en el concert econòmic, aprovat a la comissió d'estudi l'any 2011 i després per aquest Ple l'any 2012. Aquesta, el PSC no l'accepta, perquè ens ve a dir que no vol entrar en el contingut. De totes maneres, quan es requereix al Govern sobre quina seria la seva posició, nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat no pot tenir una altra posició, quan vagi a negociar, que partir del model de finançament que va aprovar aquest Parlament l'any 2012. Després ja es veurà fins on s'arriba, però ens sembla que aquest és el model o el punt de partida.

De totes maneres, vull acabar en positiu: crec que sigui quin sigui el model de finançament, hi hagi acord o no n'hi hagi, cal fer el referèndum o la consulta, cal guanyar el dret a decidir. I en aquest sentit nosaltres he de dir que valorem de forma esperançada que el PSC hagi acceptat la nostra esmena, perquè volem que el 80 per cent de la gent que segons les enquestes dona suport al dret a decidir tingui una traducció en aquest Parlament quan ben aviat haurem de votar, també en aquest Ple, les vies legals que enviem al Congrés dels Diputats per poder celebrar el referèndum. Per tant, queda clar: l'aposta per la negociació d'un nou model de finançament és legítima i necessària, però alhora no pot, de cap de les maneres, entorpir la idea que ja no hi ha cap altra sortida en aquests moments, des d'una perspectiva democràtica, perquè el poble de Catalunya pugui exercir el seu dret a decidir.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

(María José García Cuevas demana per parlar.) Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'oradora.) ...de orden, pido la palabra porque el diputado de Iniciativa ha hecho una descalificación personal del presidente del Gobierno, diciendo que el presidente Rajoy no acata o no cumple las leyes. Entendemos que esto es improcedente, es

mentira, y entendemos que este Parlamento no debe aceptar descalificaciones personales, y más por parte de alguien que sí que está instando al Gobierno de la Generalitat a incumplir la ley, por ejemplo, en educación.

Gracias presidenta.

La presidenta

El senyor diputat no vol dir res... Doncs, continuem amb la moció. Senyora Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bé, amb relació a aquesta moció que ha presentat el Partit Socialista de Catalunya, sobre la negociació del finançament autonòmic, la veritat és que hem tingut la voluntat d'arribar a acords, tot i que ja sabem que en alguns aspectes per a nosaltres és pràcticament impossible, igual que també ho és per al Grup Socialista.

Nosaltres, evidentment que estem d'acord que si hi ha d'haver una renovació del sistema de finançament, doncs, aquest haurà de suposar més recursos per a Catalunya. També estem d'acord que s'ha de reclamar el compliment del títol sisè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i també del tema de la LOFCA, del seu article 2 i de la seva disposició addicional setena. Sí, també, lògicament, a continuar exigint..., perquè és una cosa que realment estem fent dia rere dia i que a més a més, per exemple, l'última carta enviada és del setembre, en què es demana la convocatòria de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat. I sí que aquí hem pogut fer una transacció amb el Grup dels Socialistes, que abans que s'arribés a produir aquesta reunió, doncs, efectivament, abans convocaríem els grups parlamentaris per saber també quin és el seu posicionament al respecte. Per tant, aquí, fins aquí, doncs, serien tres punts amb els quals estem d'acord.

També estariem d'acord, lògicament, que hi hagi alguna compareixença, no tres com demana el Partit Socialista, però sí alguna compareixença, doncs, per explicar com estan anant les negociacions, tot i advertint, com els he dit abans, que de negociacions de moment no n'hi ha. Però no n'hi ha per culpa de la Generalitat? No. No n'hi ha per culpa de l'Estat central, que no hi ha manera, tot i que li ho hem reclamat diferents vegades, doncs, que realment es posi a negociar aquest tema.

Quant al model de finançament, evidentment, aquí sí que és impossible que el Partit Socialista i nosaltres ens posem d'acord. Ells continuen amb un model molt tancat en el tema LOFCA; nosaltres ja vam prendre un compromís en la legislatura passada que anava en la línia del pacte fiscal. Nosaltres no podem donar un pas enrere, perquè a més a més això està aprovat pel mateix Parlament de Catalunya, i en aquest aspecte nosaltres no podem donar absolutament cap pas enrere.

Ara, una cosa sí, diputada Martínez-Sampere, amb tota la bona voluntat: pensi que no fa massa dies la

senyora Sánchez-Camacho va proposar una cosa que estava totalment dintre de la línia LOFCA, totalment dintre del que vostès consideren, doncs, que n'haurien de ser els paràmetres, més o menys, i que els seus propis des de Madrid li van plantar a la porta. Per tant, anem amb compte, perquè moltes vegades, volent ser tan, tan, tan escrupolós, però sí que tenint en compte –i ella això ho reconeixia i ho han reconegut sempre– que fan falta més recursos per a Catalunya, resulta que fins i tot a ella li tanquen la porta. Imagini's a nosaltres, que volem anar una miqueta..., bé, una miqueta no, una miqueta bastant més enllà en aquest aspecte; doncs, ho tenim complicat. Però sí que no podem anar, no podem fer ni un pas enrere en tot allò en què d'alguna manera no solament Convergència i Unió, sinó que el mateix Parlament de Catalunya ja s'ha manifestat d'una manera totalment clara.

Ens permetrà també que nosaltres no puguem votar a favor del punt que fa referència, segons vostès, a l'excel·lència que va tenir l'acord de finançament assolit, doncs, per vostès. Perquè vostès en remarquen un gran resultat, no?, en remarquen el gran resultat aconseguit l'any 2009; que jo no li ho discutiré, el 2009 es va aconseguir un gran resultat, però va ser l'únic. A partir d'aquí, es va demostrar que era un acord, doncs, que tenia... No tota la culpa és de l'acord, també és cert que hi ha una gran part d'incompliment per part del Govern central –això que també quedi molt clar–, però és evident que aquest acord no va preveure un marc, tot i que ja estàvem en plena crisi econòmica, no va preveure ni tan sols que hi hagués un cert sosteniment de recursos, i a més a més, evidentment, el que segurament no ha permès en aquest aspecte és mantenir les posicions de Catalunya. Si nosaltres som encara la tercera comunitat autònoma que més hi aporta, no pot ser que quan es passi el rasclet acabem estant per sota de la mitjana quant a perceptors de recursos. Per tant, en aquest aspecte, com comprendrà, nosaltres no podem pas votar a favor absolutament d'això.

I, com que he sentit que el senyor Bosch anunciava també una miqueta les esmenes que sembla que seran acceptades pel Partit Socialista, també dir que en aquest cas nosaltres estem d'acord, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, amb els dos aspectes que ha mencionat el senyor Bosch fa un moment.

Res, jo ja estic en aquest aspecte, i, per tant, només agrair, doncs, l'esforç de col·laboració que hem intentat fer entre tots, entre tots els grups que hem presentat esmenes en aquest cas, com poden ser Iniciativa, Esquerra Republicana i, evidentment, Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per posicionar-se té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrers, nosaltres, revisant la moció, no?, ente-

nem que la moció demana, per una banda, negociar la renovació del sistema de finançament abans que acabi el 2013; per altra banda, fer complir les disposicions legals, d'alguna manera, amb l'objectiu de millorar aquest sistema de finançament. I nosaltres no acabem d'entendre que si –entenem nosaltres, no?– aquesta moció o aquesta necessitat de negociar amb l'Estat espanyol un millor finançament ja l'enteníem desfasada en un context polític, doncs, normal, ara, en un context de conjuntura crítica com mai abans..., entenem que tornar ara a apellar a la negociació amb l'Estat espanyol per aconseguir un millor finançament, quan la negociació amb l'Estat espanyol s'ha demostrat fracassada, quan la LOFCA és un model esgotat i, a més a més, és un model sinistre, és un model que castiga les autonomies, entenem que no té cap tipus d'incidència real i que no té cap sentit ara, en aquest mateix context que vivim, no? Això per una banda.

Per l'altra banda, nosaltres entenem que no hi haurà un nou finançament, no hi haurà un nou model. I no n'hi haurà perquè l'Estat espanyol s'ha blindat ell mateix perquè no té cap interès a negociar res i perquè els símptomes d'aquesta manca d'interès se'ns van repetint una vegada i una altra; se'ns van repetint quan no es crea el grup de treball, doncs, el comitè tècnic permanent del Consell de Política Fiscal i Financera, que al març ja en principi s'havia de crear; es van repetint quan no es reben els 1.700 milions del FLA; es van repetint amb els topalls de dèficit, i es va repetint amb les actituds de l'Estat espanyol, que no negocia res, mai.

Per tant, nosaltres entenem que aquest debat, el del model de finançament, és un debat caduc, és un debat que ja estava passat de moda quan s'estava parlant sobre el pacte fiscal. Quan l'autonomisme senil veia com a solució a l'autogovern el pacte fiscal, ja s'estava demanant, en plena crisi capitalista, ja s'estava demanant per part de les classes populars i per part de les classes treballadores un altre model, un altre model de no-submissió a l'Estat espanyol, un altre model que no es basi a vincular de nou el nostre futur al que l'Estat espanyol ens pugui donar. I a més a més amb arguments reduccionistes que nosaltres entenem, a més a més, que són incorrectes i a més a més..., bé, no voldria tornar a incidir en la paraula, però provincianista, que és «l'Espanya ens roba». Aquest argument és provincianista i l'hem d'abandonar.

Nosaltres..., el debat ara ja no és tant si Espanya ens roba o no, si hem d'aconseguir un model de finançament millor o no; el debat ara ja ha anat a altres cotes, el debat està en si som capaces d'exercir una veritable sobirania econòmica, el debat central és si podem aconseguir un autogovern, el debat central és si podem decidir sobre els recursos naturals, sobre la producció de béns, sobre la relació capital-treball, sobre la producció de coneixement, també sobre el model de finançament que volem, però que volem com a catalanes. El debat està en si podem decidir totes aquestes coses, si la sobirania econòmica serà central en el projecte independentista. Aquest és el debat. El debat sobre vincular de nou el finançament al de l'Estat espanyol és un debat antic, és un debat caduc, com ho era el del pacte fiscal.

Per tant, doncs, nosaltres, sobre aquest tema, entenem, com hem dit, que no podem de nou vincular el nostre futur a la possibilitat de negociació de l'Estat espanyol ni a la LOFCA, perquè no és cap; la possibilitat de negociació de l'Estat espanyol és zero, és nul·la. I, a més a més, la voluntat de no tenir cap tipus de negociació amb les catalanes i els catalans d'aquí i d'arreu dels Països Catalans és palpable. Per tant, com hem dit nosaltres, debat caduc i que no aporta res.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, esta es una moción provocadora; es una moción provocadora porque lo que plantea es que se cumpla el título VI, ¿eh?, del..., y la LOFCA, en su artículo segundo, que dice que hay que implementar, a partir de enero de 2014, la revisión del sistema de financiación. Bueno, algo revolucionario, entre otras cosas porque este Gobierno se dedicó a plantear un modelo alternativo desde el 2012. Fíjense. Y lo hizo de una forma unilateral; no quiso discutir nada donde correspondía. Llegó hasta el punto de ir a Madrid, el señor Artur Mas, en un escenario perfectamente planificado, una escenografía perfectamente planificada, a presentar aquello que se acordó en esta cámara, bueno, que acordaron ustedes con Esquerra Republicana y los ecosocialistas, ¿eh?, que era un pacto fiscal.

¿Saben lo que pasa? Que Cataluña no necesita ese pacto fiscal, que no era más que la independencia fiscal previa a la independencia política –tal y como ustedes dijeron, ¿eh?, no se ocultaron–, que era la llave de la caja. ¿Para qué? Para irse. O sea, no era un pacto fiscal, era un paso previo a la independencia.

Ni el concierto solidario, que era el pacto fiscal con un toque rojo, pero un toque rojo de una boina carlista, ¿eh?, que era un concierto carlista, foral; donde son los territorios, ¿eh?, los que pagan, no los ciudadanos, y donde se establece un cupo *solidario*. ¿Solidaridad? La izquierda lo que busca es la cohesión social. Y la igualdad. Eso de la solidaridad es para la derecha. Una izquierda... ¿Qué es esto de la solidaridad? «La justicia social», se llamaba antes, ¿se acuerdan? Justicia social, cohesión social.

Claro, ni el pacto fiscal sirve, ni el concierto este feudal foral fiscal sirve; a lo que hay que ir es a lo que se tiene que discutir, que es una modificación del actual modelo de financiación para corregir las ineficiencias que su aplicación ha detectado, que básicamente son que tiene una excesiva variabilidad y dependencia en función del ciclo económico.

Hay otras cosas que se pueden corregir, que es implementar algunos de los temas que se trataban desde el Estatuto incorrectamente, porque se tenían que haber planteado en el debate de la reforma de la LOFCA –no se puede modificar la LOFCA desde un estatuto–, que era la ordinalidad, la agencia tributaria consorciada;

bueno, acabar de afinar un modelo para convertir el modelo de financiación de nuestro país en un modelo de corte federal en función de su propia distribución del poder territorial, es decir, intentar parecerse más a Alemania que no a Suazilandia.

Bueno, eso. Aquellos que defendemos un modelo de financiación de corte federal que dé respuesta a la realidad de las administraciones públicas prestadoras de servicios y al reparto del poder territorial, pues lo que proponemos es lo que propuso Ciudadanos en su momento, que es un modelo de financiación que garantizase la igualdad de todos los ciudadanos a recibir los servicios esenciales en cualquier parte del territorio, la autonomía financiera, la suficiencia financiera de todas las administraciones, la corresponsabilidad fiscal que ello requiere. ¿Para garantizar qué?, ¿que algunos que se creen mejores que los demás o que creen que tienen más derechos tengan más recursos? No, para garantizar la cohesión social de un país, sí, de un país, España; garantizar la cohesión de España, la suficiencia financiera de sus administraciones como prestadoras de servicios para garantizar la igualdad en la recepción de los servicios esenciales de los ciudadanos.

Qué revolucionario era esto, ¿no? Hombre, qué revolucionario cuando se plantea frente a aquellos que creen que tienen más derechos por ser vos quien sois. Y en eso, a nosotros, que somos un partido progresista, no nos van a convencer y seguiremos defendiendo un modelo que se parece... (*Veus de fons.*) ¡Claro que sí! ¡Claro que sí! Si es que lo del rojo, además de un color muy bonito, es algo que se defiende con los postulados y no asumiendo y no votando con los partidos conservadores que hay ciudadanos que tienen más derechos por vivir en una parte de un territorio y que la cohesión social se acaba en el Ebro. ¡Claro que no! La cohesión social para aquellos que creemos en una nación que se llama España es de toda España. Y eso no significa agravios, significa un reparto adecuado y justo de los recursos para que garantice a las administraciones, a todas, que tienen recursos suficientes. Y ahí, siempre les digo, nos encontrarán, porque este modelo ha evidenciado que tiene ineficiencias. Y se intentó corregir con unos parches como la disposición adicional tercera, que era una chapuza, integral, fruto de esa falta de capacidad de trabajo legislativo que se tiene en esta casa.

A partir de ahí, ¿un modelo de corte federal que reparta los recursos en función de las necesidades de gasto, de los costes diferenciales para garantizar la igualdad de los ciudadanos y los recursos financieros? Claro que sí, nos encontrarán. Pero eso se llama «modelo de financiación alemán», traspasado aquí, con las diferencias que todos sabemos a nivel de responsabilidades de gobierno o de competencias.

Pero, ¿lo que ustedes proponen? ¡Ni hablar! Esto es otra cosa; esto es muy antiguo, esto se llama «los fueros» —se llama «los fueros»—, «los derechos forales». Y algunos creemos en los derechos del conjunto de ciudadanos, con independencia de donde vivan.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, avui hem conegut les dades de l'Enquesta de població activa d'aquest tercer trimestre: 72.000 nous ocupats al conjunt d'Espanya, fet que demostra que Espanya està aconseguint sortir del forat de deute, dèficit, atur i crisi en què ens van deixar els socialistes. Avui Espanya exporta més que no pas importa; el dèficit públic continuarà disminuint aquest 2013, complint amb els objectius compromesos amb els nostres socis europeus; la prima de risc ha disminuït més d'un 50 per cent en comparació amb el que ens va deixar el senyor Zapatero. Ahir vam conèixer que Espanya ha abandonat des del tercer trimestre la recessió, després de nou trimestres continuats de caiguda del producte interior brut. I en el que porten de 2013 Espanya està creant ocupació neta.

Tot això és possible gràcies a les polítiques de reforma, a l'agenda de reformes que està portant a terme el Govern del Partit Popular amb Mariano Rajoy al capdavant.

Un cop hem entrat en el creixement econòmic, un cop es veu la llum al final del túnel, sense triomfalismes ni brots verds, a diferència del senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació, que deia que ja no hi havia crisi a Catalunya, nosaltres considerem, des del Partit Popular, que seguirà havent-hi crisi mentre hi hagi les actuals taxes d'atur, elevades, i que ens obliguen a seguir lluitant permanentment, amb intensitat, per combatre aquesta crisi econòmica.

Doncs, bé, una de les reformes clau que aborda el Partit Popular i que pensem abordar en els propers mesos és la reforma del sistema de finançament. L'actual model de finançament va ser aprovat pels socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa Verds, el qual ha perjudicat l'economia catalana, l'economia espanyola, i ha agreujat les possibilitats de sortir de la crisi.

El senyor Artur Mas va pactar amb el senyor Zapatero un estatut que incorporava un model de finançament a canvi que el PSOE fes fora el senyor Maragall de la cadira de president de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el gran «patriotisme», entre cometes, del senyor Artur Mas: pactar un estatut contrari del que proposava el Parlament de Catalunya a canvi de la cadira del senyor Pasqual Maragall. El que no va tenir en compte el senyor Artur Mas és que el senyor Zapatero es fiava més del senyor Montilla que no pas del mateix senyor Artur Mas. I després el senyor Montilla, amb el senyor Puigcercós i el senyor Saura, van pactar l'actual model de finançament, basat en el model de finançament que va pactar el senyor Zapatero amb el senyor Artur Mas a La Moncloa amb nocturnitat; un model de finançament que ha portat a dèficits estratosfèrics per a les comunitats autònomes, a la insuficiència de recursos per fer front a serveis essencials com sanitat, educació i ensenyament, i que ha portat a

empitjorant les possibilitats d'Espanya i les comunitats autònomes per poder sortir de la crisi econòmica.

Per això, un cop posades les bases, per tornar a créixer, un cop que vegem la llum al final del túnel, el Partit Popular proposarem una modificació substancial del model de finançament, amb diàleg i buscant el màxim consens amb totes les comunitats autònomes d'Espanya. Un model de finançament que afavoreixi els catalans, no el senyor Artur Mas. Un model de finançament no perquè el senyor Artur Mas tingui més diners que gestioni ell, perquè ja sabem a què ho gestiona el senyor Artur Mas. Quan té més diners el senyor Artur Mas, o el senyor Mas-Colell, ho gestiona a pagar la seva festa separatista, a separar els catalans de la resta d'espanyols. I no volem això; volem un model de finançament que afavoreixi les butxaques dels catalans, que les empreses catalanes tinguin més facilitats d'exportar, en definitiva, que siguem més competitius i que puguem arribar a fer possibles totes les nostres potencialitats.

Un model de finançament que no signifiqui menys Espanya, sinó que busqui el consens amb totes les comunitats autònomes d'Espanya. Un model de finançament que permeti la suficiència de recursos per fer front als serveis que necessiten el conjunt de catalans i catalanes. No es tracta que una o altra administració tingui més o menys diners; es tracta que tinguin les administracions els diners suficients per fer front a les seves competències. I, sobretot, es tracta que el model permeti sortir de la crisi i fer front als reptes de l'economia espanyola, i, en aquest cas, catalana.

Per això exigim al Govern ERC - Artur Mas que negociï un nou model de finançament, un nou model de finançament que no es basi a fer victimisme, a insultar com fa el senyor Homs, el conseller Homs, a insultar el ministre d'Hisenda, que no es basi a intentar separar, a sembrar un motiu per separar Catalunya de la resta d'Espanya, sinó que serveixi per intentar, per ajudar a posar les bases per sortir de la crisi.

En definitiva, el model de finançament que proposa el Partit Popular català amb la resta del Partit Popular del conjunt d'Espanya és un model de finançament a favor dels catalans i catalanes, a favor dels contribuents i en contra d'utilitzar els diners dels impostos per pagar festes separatistes d'uns quants.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Li deia, conseller Mas-Colell, que havia començat rememorant com ens vam enfadar en la interpel·lació, però després de sentir el cinisme del senyor Coto..., íntims amics, eh?, ja. Vull dir que també m'entenguí, perquè, és clar, hi ha coses que sentir-les des d'aquest faristol costa, senyor Coto, sincerament eh? Li ho dic sense acritud personal, i vostè ho sap.

En tot cas, deia el senyor Aragonès que el context ha canviat, i tant; que hi han costos d'oportunitats, i tant. Quan vulgui analitzem el cost d'oportunitat de no haver fet un pressupost, eh?, i haver seguit prorrogant el que Convergència va pactar amb el PP, i el cost que té això per als catalans.

Deia el senyor Bosch que això no és substituït de res. Efectivament, de res: ni de la consulta, ni de l'escola pública, ni de fer cada dia el millor que puguem per a Catalunya; evidentment que no. Si és que en això té raó el senyor Cañas! (*Remor de veus.*) El revolucionària que és aquesta moció és que estem intentant que es compleixi la llei, i saber com el Govern de Catalunya ho farà perquè es compleixi la llei en una cosa que depèn d'una negociació.

Per tant, aquí, senyora Jou, no entra el pacte fiscal; però no perquè estigui invalidat, si és que el Parlament l'ha votat! Vostès van demanar el concert econòmic com una nova etapa per a Catalunya. Això, segons tinc entès, pel que va dir el president del Govern de Catalunya, ho va donar per amortitzat. Si ho vol recuperar –i jo l'insto a fer-ho–, tornem a votar el pacte fiscal. Vostè em diu que aquesta via ja està tancada. La moció no intenta parlar d'aquestes vies, ni de ser substituït absolutament de res. Intenta fer una altra cosa, que és dir: «Què farem mentrestant?»

Perquè li ho he dit abans, senyor Aragonès: poden canviar moltes coses, els costos d'oportunitats són molts, les dificultats són moltes, però l'obligació i la responsabilitat d'intentar que els catalans tinguin el millor possible, la tenim encara tots, i el Govern més que ningú, òbviament; per això és el Govern. I això és el que intenta fer aquesta moció, els hi insisteixo. Perquè el nostre Estatut i el model de finançament que es va pactar a la LOFCA tenen una cosa que no contenen els altres models anteriors, i és l'obligació de revisar-lo quinquennalment. Doncs, fem aquesta revisió, perquè això no ho tenien, abans, els altres models de finançament. No estem parlant d'iniciar una nova negociació, estem dient de fer complir la llei, perquè això ens beneficiarà mentrestant, i és la nostra obligació.

Per això, encara que jo insisteixo que hi ha hagut una confusió en el que vostès intentaven que pretengués aquesta moció, l'hem intentat pactar, hem arribat a acords, que té la Mesa. Els punts 1, 2, 3, 4 i 5 estan transaccionats i pactats amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i també els accepta Iniciativa per Catalunya - Verds. Els punts originals 6 i 7 de la moció queden iguals. I acceptem les esmenes 9 i 10 d'Iniciativa.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Les esmenes són la 2 i 3, que corresponen als punts 9 i 10. (*Veus de fons.*) Sí, les esmenes són 2 i 3, que corresponen als punts 9 i 10. (*Veus de fons.*) Bé, ja ho sé –ja ho sé–, ho tinc aquí.

(*Pausa. Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.*) Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada dels dos últims punts que s'han acceptat de les esmenes d'Iniciativa.

La presidenta

Després del punt 7 original, votarem les dues esmenes d'Iniciativa; aquestes són les que vol separadament.

Isabel Vallet Sánchez

Exacte.

La presidenta

D'acord.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Para reclamar votació separada, presidenta.

La presidenta

De quines?

Jordi Cañas Pérez

De todos los puntos.

La presidenta

Jolín. O sigui, 1, 2, 3, 4 i 5 junts, perquè s'han unificat, s'han fusionat; el 4 i el 5 s'han fusionat...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, yo...

La presidenta

Sis, 7...

Jordi Cañas Pérez

...además del tema votación separada, yo volvería a insistir en que rogaría a los grupos parlamentarios que intentaran hacer llegar los documentos resultantes de los acuerdos con suficiencia, porque esta además es una votación políticamente compleja, hemos intentado aclararlo con la señora Rocío Martínez-Sampere, creo que se ha aclarado, pero yo sigo rogando que los acuerdos a que se llegue se pongan negro sobre blanco y se hagan pasar a los grupos con suficiencia.

La presidenta

Estic absolutament d'acord amb vostè. I ho anirem repetint en cada moció si és necessari. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, votació separada dels punts 5 i 6...

La presidenta

El 4 i el 5 van junts.

Jordi Turull i Negre

Doncs, llavors tenim un problema...

La presidenta

Perquè el 4 i el 5 es fusionen

Jordi Turull i Negre

...perquè no tenim el text definitiu i, per tant, no sabem la numeració definitiva i, per tant, no sabem què votar.

La presidenta

Doncs, miri, jo li ho explico, a veure si és possible. El punt 1 incorpora l'esmena 1 de Convergència i Unió. El punt 2 incorpora l'esmena 2 de Convergència i Unió. El punt 3 és un text transaccional amb l'esmena 3 de Convergència i Unió i l'addició de l'esmena 3 d'Esquerra Republicana. Fins aquí bé? *(Pausa.)* Després tenim els punts 4 i 5, que es fusionen en un sol punt transaccional amb l'esmena 5 d'Esquerra Republicana. Segueixo? *(Pausa.)* El punt 6 és l'original de la moció. El punt 7 és l'original de la moció. I finalment hi han les esmenes 2 i 3 d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, d'addició de dos nous punts, les esmenes 2 i 3. És així? *(Pausa.)* Ho podem votar, senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Es manté la numeració inicial o no?

La presidenta

Sí, el que passa és que es van mantenint, es van... No, ja li ho he dit: el punt 1 incorpora una esmena seva; el punt 2, incorpora una esmena...

Jordi Turull i Negre

No, això sí. Però conflicte està que ha dit: «El 4 i el 5 es fusionen.» I vostè què dirà, el 4?

La presidenta

No, jo diré 4 i 5; 4 i 5, diré, que és el que m'han donat.

Jordi Turull i Negre

No, no, perquè...

La presidenta

Sí, diré 4 i 5, perquè és la fusió de dos punts. *(Veus de fons.)* Els llegim, si li sembla bé.

Jordi Turull i Negre

Doncs, demanem votació separada del 6 i el 7; en comptes del 5 i el 6, del 6 i el 7.

La presidenta

Sis i 7 per separat. Bé, com que el senyor Cañas ja m'ha demanat votació separada de tot, no hi ha problema. *(Jordi Cañas i Pérez demana per parlar.)* Senyor Cañas, vol alguna cosa més? *(Rialles.)*

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, principalmente saber qué voy a votar.

La presidenta

Ja li ho he dit...

Jordi Cañas Pérez

Sí, ja m'ho ha dit, però jo tenia unes converses abans amb la promotora de la moció, que segurament, fruit de la meva incapacitat de comprendre, doncs..., no ha quedat aclarit.

El punt 7 és el 7 de la moció...

La presidenta

És l'original.

Jordi Cañas Pérez

El 8 és el 8.

La presidenta

No, el 8 i el 9, o com vostè vulgui dir-ne, són les esmenes 2 i 3 d'Iniciativa.

Jordi Cañas Pérez

Vale, ahora sí.

La presidenta

D'acord? *(Pausa.)* Ho votarem a poc a poc, perquè vostès vagin mirant a què correspon. *(Remor de veus.)* Però també els demano que en totes les mocions..., això ha d'anar més avançat, eh? Si no, la Mesa tampoc pot saber què és el que votem.

Doncs, comencen la votació amb el punt 1, que incorpora l'esmena de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor i 27 en contra.

Votem ara el punt 2, que incorpora l'esmena número 2 de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 2 en contra.

Votem ara el punt 3, que és un text transaccional amb l'esmena número 3 de Convergència i Unió i l'addició de l'esmena número 3 d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 2 en contra.

Votem ara la fusió dels punts 4 i 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 6 original de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 71 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 7, que és l'original de la moció.

Comença la votació.

Senyor Lucena, ha votat que sí? *(Pausa.)* Sí, té raó.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 87 en contra i 2 abstencions.

Votem ara les esmenes 2 i 3 d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, que és l'addició de dos nous punts.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 103 vots a favor, i 26 abstencions.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes de la pròrroga pressupostària en les polítiques educatives. Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

(Pausa. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Rodríguez... *(Veus de fons.)* Ah, senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, yo le he rogado que hiciéramos la votación de todos los puntos por separado, y parece que usted ha hecho una votación conjunta de los puntos 7, 8 y 9, correspondientes a las dos enmiendas presentadas... Eran la 9 i la 10, de Iniciativa per Catalunya - Verds... Y lo digo porque hay un tema substancial...

La presidenta

Sí, sí, eren les esmenes 2 i 3 –eren les esmenes 2 i 3–, que suposaven dos nous punts.

Jordi Cañas Pérez

Claro, el punto 9 és un tema políticamente muy relevante.

La presidenta

Doncs, crido a votació i tornem a votar.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, tornem a votar els dos punts darrers de la moció anterior. El senyor Cañas en demanava la votació separada, i els hem votat conjuntament. Per tant, repetim la votació del punt 2 i del punt 3 per separat, i anullem la votació feta. Però els ho recordo: no es poden presentar els textos de les transaccions mig minut abans de les votacions, no es poden presentar. Per tant, això, que ja ha passat altres vegades, els demano que no passi; i si torna a passar haurem de limitar des de la Mesa el temps per presentar les transaccions. Ho fem a favor dels acords –ho fem a favor dels acords–, però no podem plantejar..., no podem presentar els papers d'aquesta manera. I ja està.

Per tant... (Remor de veus i aplaudiments.) Comencem la votació de l'esmena 2 d'Iniciativa, la votació de l'esmena 2 d'Iniciativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 26 abstencions.

Votem ara l'esmena 3 d'Iniciativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 26 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre els efectes de la pròrroga pressupostària en les polítiques educatives (tram. 302-00077/10)

Passem al catorzè punt de l'ordre..., sí al catorzè punt de l'ordre, que és sobre els efectes de la pròrroga pressupostària en les polítiques educatives. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Popular.

(Remor de veus.) Senyors diputats, si volen sortir, ho fan de pressa. (Pausa.) Senyora García Cuevas, comenci.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, durante la interpe·lación previa a esta moción explicamos que el Gobierno de Artur Mas no dedica a la educación el presupuesto que debería, y encima recorta este presupuesto reducido, en lugar de recortar los gastos identitarios, que crecen en número y en importe.

Como dijimos, la Generalitat dispone cada año de 37.000 millones de euros que no tienen nada que ver con lo demás que reclama el Govern, «lo que se va y no vuelve», que dice el *president*, olvidándose de que, con ese dinero que se va, el Estado paga las pensiones y el paro a los catalanes, con lo que en realidad vuelve, pero al bolsillo de los catalanes, o «lo que nos deben y no nos pagan», que también dice el *president* en relación con la disposición adicional tercera del Es-

tatut, que en realidad no nos deben, ya que según el Constitucional esta disposición no obliga al Estado, porque es una injerencia de la Generalitat en sus competencias exclusivas.

En definitiva, como explicamos, los catalanes tienen derecho a saber que el presupuesto de educación, de 5.600 millones de euros, un 15 por ciento del presupuesto de la Generalitat y un 2,8 por ciento del PIB catalán, debería y podría ser hasta un 20 por ciento superior, subiendo más de 1.000 millones de euros y acercando a Cataluña a la media española o europea en gasto público en educación como porcentaje del PIB. Es decir, en lugar de recortar cada año entre 500 y 600 millones en educación, la Generalitat debería subir 1.000 millones el presupuesto de educación. Lógicamente, recortando drásticamente en otras partidas de gasto público, como por ejemplo los 6.000 millones de euros que se destinan a empresas públicas, agencias, consorcios, etcétera, caros, ineficientes y en demasiados casos cuestionados en su transparencia y en su gestión por la Sindicatura de Cuentas.

Le pedimos a la *consellera* Rigau que luchara por defender y aumentar el presupuesto actual de educación, de 5.600 millones, y que los repartiera de otra manera. Y la *consellera* nos lo rebatió diciendo que el Estado no le paga 140 millones. Bien, los catalanes tienen derecho a saber que esa cifra no se corresponde con los datos oficiales del dinero transferido a Cataluña a través del ministerio. Estamos hablando de unos fondos finalistas que el Estado territorializa y transfiere a las comunidades en base a unos convenios de colaboración al 50 por ciento y a los que la Generalitat hace dos años que no aporta nada. Según los datos oficiales, la Generalitat ha recibido el último año 157,5 millones de euros como suma total de las aportaciones finalistas para cada programa, publicadas en el BOE, como estas (*l'oradora mostra uns fulls a la cambra*), de enero de 2013, una para ayudas a centros en entornos con desventajas socioculturales, otra para el aprendizaje de lenguas extranjeras, donde vemos –aquí está territorializado– que Cataluña recibe entre el 16 y el 18 por ciento del total de los fondos estatales, en lugar del 6 por ciento que nos correspondería si los fondos se repartieran a partes iguales entre todas las comunidades. Es decir, parece ser que el Estado no perjudica mucho a Cataluña con estos fondos territorializados.

Nosotros, como ven, queremos las cuentas claras y plantear, a la vista de las graves carencias materiales con que se ha puesto en marcha este curso, propuestas que queríamos consensuar con los grupos para conseguir que el Govern priorice tanto los dos meses que quedan de este año como en los presupuestos que parece que se van a aprobar..., varias prioridades de los ciudadanos. La primera, como ya se ha dicho, aumentar el presupuesto de educación hasta un 20 por ciento. La segunda, cumplir antes de acabar el año todas las resoluciones parlamentarias aprobadas que no se están cumpliendo. La tercera, aprobar un calendario de pagos a los ayuntamientos y consejos comarcales, que no tienen ya margen para asumir la deuda que les está centrifugando la Generalitat. La cuarta, aprobar de acuerdo con los territorios un mapa de guarderías

públicas suficiente y bien financiado. La quinta y sexta, aprobar un calendario con las inversiones y las reformas prometidas en equipos, rebajando los mil ocho barracones. Séptima, retirar el Decreto de plantillas, que no tiene el apoyo de un solo sindicato de profesores en Cataluña. Octava, reintegrar la paga extra a los docentes catalanes, que son los únicos de España que no la van a cobrar, como responsabilidad exclusiva de la gestión de la Generalitat. Novena y undécima, dotar suficientemente los programas de lucha contra el fracaso escolar, así como el apoyo a alumnos discapacitados, para que los compromisos no queden en titulares –y estamos recibiendo, todos los diputados, quejas de los sectores afectados. Décima, prever las necesidades de plantillas a medio a plazo. Duodécima, pagar las deudas con la escuela concertada, garantizando la renovación de los conciertos, siempre que se mantengan los requisitos por los que fueron concedidos. Decimotercera, garantizar el apoyo a todas las familias que lo necesiten: becas, comedor, transporte, material. Finalmente, financiar adecuadamente la formación profesional.

Esperamos el apoyo de este Parlamento para estas peticiones que creemos que son tan razonables y tan ligadas a las necesidades de los ciudadanos, y cuyo cumplimiento está en manos exclusivamente de la consellera Rigau, del Gobierno de la Generalitat.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Han presentat esmenes en aquesta moció els grups parlamentaris Socialista i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. En primer terme, té la paraula la diputada Rocío Martínez-Sampere per exposar les esmenes.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades... Senyora Cuevas, punt 1, no retallar en educació. I tant, hi estem d'acord; és la inversió més necessària que tenim com a país.

Donar compliment..., cosa que no es fa o no es fa en la forma adequada... L'altre dia vam estar, consellera Rigau, a l'escola Quatre Vents, a Canovelles, i la resolució de compliment que vostè va donar de les mocions aprovades, sincerament –l'hem tornat a entrar, ja en tornarem a parlar–, ens sembla del tot inadequada i inconcreta. I, per tant, sí, sí, d'acord, senyora Cuevas.

Zero-tres, imprescindible; per no parlar del deute acumulat amb els ajuntaments. Ahir els preguntava l'alcalde i diputada Parlon, també, què pensaven fer al respecte.

Per tant, d'acord, d'acord, d'acord amb moltes coses. Amb beques menjador, acaben els catorze punts de la seva moció. I tant, senyora Cuevas, no només ho hem presentat: hi hem insistit, ho hem votat.

Però, és clar, senyora Cuevas, potser que deixem el cinisme, eh? (*Veus de fons.*) No, potser que el deixem a banda. Jo no sé si vostè avui ha vist les imatges del

que està passant en el carrer, aquí a Barcelona, a tot Catalunya. Vostè acaba de donar..., fixi's, acaba de donar un argument que diu: «Retiri el Decret de plantilles, perquè cap sindicat hi dona suport.» Em pot dir qui dona suport a la llei que han aprovat vostès a Madrid amb el ministre Wert? Em pot dir qui dona suport a la LOMCE? Ni els sindicats, ni els estudiants, ni la comunitat educativa, ni absolutament cap ni un dels altres partits polítics. Per favor, senyora Cuevas, per favor, eh?

Nosaltres podríem estar d'acord amb molts dels punts que es plantegen en aquesta moció, i crec que les nostres esmenes del que li donen l'oportunitat és de fer un exercici de coratge i d'honestetat i de deixar enrere el cinisme. Reconeixi que ens deuen diners, reconeixi que la llei que vostès han aprovat a Madrid, que la LOMCE, que ara està en tràmit al Senat, és un atac frontal al nostre model d'escola pública de qualitat i catalana. (*Veus de fons.*) Sí, senyora Cuevas; sí, senyora Cuevas, i per això la gent està avui al carrer. Reconeixi això, i aleshores ens posarem d'acord en moltes coses, perquè evidentment que no ens agraden les prioritats que està exercint la conselleria d'Ensenyament en aquests moments. Però si vostè no reconeix cap d'aquestes coses, senyora Cuevas, nosaltres no podem votar ni un dels catorze punts que presenta la seva moció i, per tant, ens hi abstindrem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per exposar-les té la paraula el diputat Joan Mena.

(*Remor de veus.*) Facin silenci, si us plau. (*Pausa.*) Gràcies.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, president, i bon dia a tots i a totes. Mireu, segurament serà de les poques mocions en què compartim gairebé el cent per cent del contingut del que avui proposa el Partit Popular. És més, moltes de les votacions, moltes de les propostes que avui presenta el Partit Popular, les hem votat a la Comissió d'Ensenyament i Universitats, perquè són relatives, doncs, al dia a dia de la gestió de l'àmbit educatiu de la conselleria d'Ensenyament i, per tant, del Govern de la Generalitat.

El que passa, que, senyora Cuevas, nosaltres li hem fet arribar tres esmenes, que jo dubto que vostès ens recullin, perquè, si vostès no recullen aquestes esmenes que proposem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, farà aquesta moció que presenten avui, que presenta avui el Partit Popular al Parlament de Catalunya, sigui una moció demagògica, sigui una moció d'aparador i sigui una moció gens creïble.

Què és el que demanem? Quines són les esmenes que proposem des d'Iniciativa i Esquerra Unida? Doncs, miri, dues, senzillament.

La primera, demanar, instar el Govern de l'Estat per a la retirada de la LOMCE. Avui, senyora Cuevas, el principal mal que es pot fer a les polítiques educatives, també a través de la via pressupostària –també a través de la via pressupostària–, és l'aplicació d'aquesta llei, que va contra el model d'estat que es reconeix, que s'ha reconegut els últims anys.

I la segona proposta, la segona esmena que li fem és instar el Govern de l'Estat a fer efectius els pagaments destinats a polítiques educatives que deu a la Generalitat de Catalunya. La prioritat és clara, senyora Cuevas: prioritàriament s'haurien d'abonar tots els deutes que tenen a veure amb beques i ajuts als estudis, perquè és el que afecta directament les famílies i és un gran deute que té el Govern de l'Estat, que té el senyor Rajoy amb la Generalitat; i, de forma ràpida i consensuada, la resta dels ingressos, que són ingressos finalistes.

Perquè sap què passa, senyora Cuevas? Que tant a Madrid com aquí a Catalunya, tant el Govern del PP a Madrid com el Govern de Convergència i Unió a Catalunya, coincideixen en una cosa: coincideixen a tenir un parlament segrestat per l'austeritat i segrestat per les retallades, especialment en l'àmbit educatiu. I avui, que ja podem dir que la vaga educativa ha sigut un èxit, reconeixent un seguiment d'entre el 83 per cent i amb milers d'estudiants al carrer, precisament avui concentrats a la plaça Universitat, milers d'estudiants al carrer dient «no» al ministre Wert i dient també «no», encara que ho vulgui amagar, a la senyora Rigau, avui que les aules que estan buides i avui que els carrers estan plens, estan plens de gent lluitant contra un dret bàsic que és el dret a l'educació pública, aquella educació que és de tots, aquella educació que ens iguala a tots, aquella educació que serà l'herència dels que no heretem cap bé material. I avui, ho repetixo, aquesta vaga és contra el ministre Wert, i també contra la consellera Rigau. Encara que la consellera Rigau es vulgui amagar darrere de la LOMCE, es vulgui amagar darrere del ministre Wert, aquesta vaga, senyora Rigau, també és una vaga contra vostè. Per molt que vostè digui o hagi dit aquest matí que la queixa central és per la LOMCE, aquesta vaga, li ho torno a repetir, és una vaga al ministre Wert i a la consellera Rigau, perquè apliquen les mateixes polítiques. Per tant, consellera, si m'escolta, no s'amagui, no s'amagui vostè darrere del ministre Wert, no s'amagui darrere de la LOMCE, perquè les seves retallades també estan fent mal a l'escola pública.

Així doncs, des d'Iniciativa i Esquerra Unida el que farem avui serà un vot d'acompanyament a les mobilitzacions que hi ha al carrer en suport de l'educació pública. Com serà aquest vot d'acompanyament? Doncs, miri, ens abstindrem. Per què ens abstindrem? Perquè, partint que compartim part de la moció, ens abstenim perquè no volem coincidir amb el Partit Popular en aquesta votació, perquè avui el carrer li està dient «no» a ministre Wert, i li està dient «no» a la LOMCE, però és que tampoc no volem coincidir en la votació amb Convergència i Unió, perquè avui el carrer també li està dient «no» a la senyora Rigau, i li està dient «no» a les seves retallades i aspectes de la

LEC com el d'ahir –com el d'ahir– del concert a les escoles que segreguen per sexes.

Escolti, senyora Rigau, el carrer, escolti la veu de la gent, i escolti aquestes escoles que volen continuar, i que vostè no les deixa.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Ara poden fixar posició la resta de grups parlamentaris. Començant pel Grup Mixt, en el seu nom el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Primer de tot, un advertiment: que faci una intervenció crítica, molt crítica amb la moció del Partit Popular, no vol dir que donem suport a la política educativa del Govern. Abans, en una moció anterior on criticàvem la política exterior proposada per una moció d'un altre grup parlamentari, hàbilment la diputat convergent ha dit que «gràcies a la CUP per donar suport al Govern», i no donem suport al Govern.

Segon; tenen, el Partit Popular, un morro que se'l trepitgen, de venir el dia que el sector educatiu està al carrer. Que està al carrer aixecat, dempeus contra la LOMCE, arreu dels països catalans i arreu de l'Estat espanyol, per venir aquí a proposar-nos un manifest que és d'hipocresia pura i dura. És hipocresia pura i dura perquè vostès això ni s'ho creuen ni ho apliquen enlloc, això. I a més a més, han fet l'exercici d'esbrinar què fan al País Valencià i què fan a les Illes Balears, amb tots els punts que aquí relaten. Perquè mentre vostès demanen un augment del 20 per cent del pressupost d'educació, al País Valencià, que van de retallada en retallada en educació, només mantenen el mateix finançament per als concerts de les escoles privades: retallen un 70 per cent en llibres, un 30 per cent en formació del professorat, un 12 per cent en el personal de secundària. A les Illes Balears, del desembre al gener les imatges més comunes a les aules és de nens amb flassades pel fred que passen a les aules. I han retallat del 2012 al 2013 140 milions en la partida d'educació. Demanen un calendari de pagaments del deute. Al País Valencià deuen 47 milions el 2011 i el 2012 de les ajudes en llibres, i deuen 18 milions a les escoles de zero a tres anys.

Demanen un mapa d'escoles bressol públiques que s'adeqüi a la demanda. Al País Valencià fa vint anys que només tenen trenta-tres escoles bressol públiques, i no hi ha idea de què és un mapa d'escoles bressol públiques, segons demanda. I a les Illes Balears han paralitzat, aturat, i estan a punt de fer-lo desaparèixer, l'institut de primera infància.

Demanen reformes en la rehabilitació dels centres. I al País Valencià només destinaran 4 milions per a la reforma de la secundària, i 5 milions per a infantil i primària, molt per sota del que se'ls demana. A les Illes Balears es van presentar a les eleccions proment autopistes a l'educació per arreglar els camins que porten a les escoles. I ara han passat de tenir carreteres a tenir camins de carros, i ni idea d'aquells patis i

aquells gimnasos que es necessiten per fer funcionar els centres.

Demanen que s'iniciïn les obres dels centres compromesos, que també ho demanaríem nosaltres, però resulta que al País Valencià només estan construint uns 100 milions per a noves construccions, i a les Illes Balears només en construeixen un a la Illa de Mallorca, l'IES Sant Marçal, a sa Cabaneta, al municipi de Marratxí, que és el poble d'on és l'alcalde, José Ramón Bauzá, i que, a més a més, li dona la construcció a Ferrovià. Vés a saber o Déu sap per quins favor a canvi. I a Eivissa, a més a més, es mantenen amb una necessitat evident de construcció de nous centres que no estan fent.

Demanen retirar el Decret de plantilles, però és que al País Valencià entre 2010 i 2013 entre educació secundària i l'educació primària han fet fora quatre mil interins. Demanen, evidentment com ho demanaríem nosaltres, que es restitueixi la paga extra. Però és que al País Valencià vostès acomiaden a 30 de juny, i tornen a contractar a 31 d'agost, per estalviar-se dos mesos de paga. Demanen augmentar el pressupost pel fracàs escolar, i resulta que tant el País Valencià com a les Illes vostès estan vinculant permanentment el fracàs escolar amb la presència del català a l'educació. I per això han fet el TIL i per això han fet el decret de llengües, que és una absoluta barbaritat.

Demanen un pla de necessitats educatives per establir quin és el nombre de docents necessaris. No existeix aquest pla, ni al País Valencià ni a les Illes Balears, però és que resulta que al País Valencià retallen plantilles mentre els alumnes els últims encara han augmentat en vint mil alumnes, com aquí exactament. I a les Illes Balears han retallat, en els últims anys, un 10 per cent dels docents; és a dir, més de 1.200 d'una plantilla originària d'onze mil docents, fora, que han anat al carrer.

Demanen que els paguin els deutes dels concerts, i a més a més fer-ne de nous, eh? Com que els diners sobren, doncs, anem a concertar més escoles privades. Al País Valencià deuen sis mesos del manteniment als centres concertats, incloses les nòmines del personal d'Administració i Serveis. I a les Illes Balears l'única cosa que estan fent és fer nous –i nous, i nous– concerts, amb el Parc Bit que són escoles de l'Opus que segreguen per sexes, que és l'únic que saben fer vostès quan fan política educativa.

A més a més, demanen que s'augmentin les beques. Però és que al País Valencià estan començant a deixar la major part de la gent que ho necessita fora, vetades –vetades– no becaes, no, vetades, del cent per cent d'accés a les beques a famílies que no tenen recursos, i a més a més n'han exclòs l'ensenyament infantil, cosa que comporta que hi ha alumnes que el germà gran pot pujar a l'autobús, però el germà petit s'ha de quedar al terra perquè no té aquesta beca, perquè l'han exclòs vostès al País Valencià. I a més a més han rebaixat 3,5 milions al 2013 les ajudes al menjador escolar, quan la demanda està multiplicant-se. A les Illes Balears han retallat i reduït per insuficiència pressupostària, també, tot tipus de beques.

I a més a més demanen, en l'últim punt, una oferta de formació professional que s'adeqüi a la demanda. Però és que al País Valencià no donen vostès respostes a cap mena d'aquestes demandes quan hi són. I a més a més a les Illes Balears no només és patètica la situació, de les Illes Balears, que són líders en fracàs escolar i han estat gairebé sempre governades per vostès, sinó que en formació ocupacional resulta que només hi ha un sol cicle de formació de grau superior, de cuina i hostaleria, perquè tota la resta són privats. Perquè aquesta és la seva política educativa en formació ocupacional, en educació infantil, en primària i en universitats.

Per tant, «no» per hipocresia, i «no» perquè tenen un morro que se'l trepitgen.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta... Señora *consellera*, diputados, se debate hoy una moción que lo que pretende es instar al Gobierno a que asigne partidas presupuestarias a diversas necesidades educativas. Por lo tanto, Ciudadans votará a favor. Votará a favor y hará lo que veo que quieren hacer todos en el fondo, porque están de acuerdo, dicen estar de acuerdo, pero como protesta al PP, y digamos por la coyuntura de la huelga, no quieren dar su voto favorable. Nosotros esta cuestión coyuntural la aparcaremos, sin perjuicio de la crítica que creemos que merece también el partido en el Gobierno de España.

Votaremos que sí porque lo que se pide aquí es que la Generalitat asuma un incremento presupuestario para educación que evite que las familias soporten el grueso del gasto. Que se invierta en medios económicos en paliar el fracaso escolar. Un calendario de pagos para pagar ayuntamientos y *consells comarcals* el dinero que la Generalitat les adeuda. Pagar a los profesores sus pagas extraordinarias. Pagar los conciertos educativos que se adeudan: 24,2 millones de euros. Destinar ayudas a familias, a becas de comedor, de transporte, a material escolar. Vamos a votar que sí –vamos a votar que sí a esta moción.

Oigan, y por parte del Gobierno y de Esquerra Republicana, yo no sé si se va a considerar que es que no hay dinero en nuestra autonomía para afrontar estos gastos que se les piden. En el año 2012 se recortó en 238 millones de euros el presupuesto de educación respecto al año 2011, y mientras tanto, cada año nos hemos gastado en la Corporació de Mitjans Audiovisuals 600 millones de euros, en subvencionar medios privados entre 5 y 6 millones de euros, 2 millones para las oficinas de los expresidentes de la Generalitat, 1,5 millones de euros para entidades catalanistas en Francia, Valencia y Baleares, 1 millón y medio en Ómnium Cultural. Por lo tanto, lo que entendemos que no hay es una verdadera voluntad

política de destinar los recursos a la parienta pobre de la Administración.

Por cierto, esta moción también incluye otra cosa, que es la retirada del Decreto de plantillas, que es una de las reivindicaciones que hay hoy en la huelga en Cataluña, y que los sindicatos se han sumado a ella, y aquí no se ha mencionado. Es un decreto que permitiría que hasta el 50 por ciento del personal docente sea designado a dedo por los directores de las escuelas. Es una poderosa herramienta para colocar en los colegios a los afines, para perpetuar el vergonzoso adoctrinamiento político que padecemos, y para convertir nuestra administración en una administración bananera, donde prime el enchufismo y el amiguismo sobre el mérito y la capacidad. Es gravísimo, y por eso también vamos a votar a favor de esta reivindicación, que es una de las que hay hoy, en este día de huelga en el sector.

Y dicho todo esto, recomiendo al PP que una vez que le tumben esta votación aquí, en el Parlament de Catalunya, la coja, y se la lleven y se la presenten igualita al ministro Wert y al Gobierno del señor Rajoy. Que la modifiquen solamente en aquello que sean competencias de unos y de otros. Porque no es serio que ustedes promuevan recortes en educación y en salarios de funcionarios a nivel de toda España, y luego vengán aquí, al Parlament de Catalunya, a hacer ver que están súper dispuestos a regar con dinero la educación y a las familias que necesitan las becas que ustedes han restringido o han suprimido, o las han restringido considerablemente. Y como esto no es serio, merecen también la crítica.

Les digo lo mismo: prioricen, supriman duplicidades en las administraciones desde el Gobierno de España, supriman diputaciones, ayuntamientos, cargos a dedo, empresas públicas a las que se refería la señora García Cuevas. Ustedes tienen mayoría absoluta en el Gobierno de España. Hagan todo esto e inviertan en educación, que tenemos en toda España los niveles más bajos de la OCDE en los parámetros más importantes que miden la calidad de la enseñanza.

No recorten el salario de los profesores, de los médicos, de los policías, de los funcionarios públicos, que sí que sirven a la Administración, y quiten grasa a la Administración ineficiente, que está en su mano. Cuiden de la enseñanza, señores del PP. Tienen al país en huelga por una ley de educación que no ha conseguido apoyos fuera del de su partido, del de su propio partido, y por los recortes que padece la educación. No se dejen engañar tampoco por el relativamente poco seguimiento de la huelga entre el profesorado. Ha sido muy mayoritario entre los alumnos, no tanto en el profesorado porque los profesores están hartos, no pueden asumir más merma en sus salarios y no quieren que el dinero que se ahorre la Administración pagándoselo a ellos vayan al agujero negro de la ineficiencia, de la ineficacia y del malgasto de las administraciones. Es por eso que los profesores no se han podido sumar de forma masiva a la protesta de esta educación recortada miserablemente en España.

El vicepresidente segon

Gràcies, diputat. També per fixar posició respecte d'aquesta moció té ara la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en el seu nom el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, les ironies del destí a vegades tenen coses bastant curioses, i una d'elles és que avui, precisament, quan les aules són buides i els carrers són plens de gent protestant per la política educativa, i en bona part per la política educativa del Govern estatal i del Govern del Partit Popular, el Partit Popular, la seva sucursal a Catalunya, ens planteja un autèntic llistat de propostes en allò que fa referència a la política educativa.

És tracta d'una autèntica paradoxa –d'una autèntica paradoxa– que, si em permeten el símil des d'un punt de vista del que és l'evangeli segons Sant Mateu, significaria com si ara resulta que el senyor Herodes, el rei Herodes, es dediqués en el seu moment a fer curssets de planificació familiar, o l'actual president de la FAES es dediqués a anar pel món a fer curssets sobre pacifisme.

Home, que vostès avui, aquí, en aquest dia –en aquest dia– en què la comunitat educativa està en peu de guerra davant la seva política educativa, que vostès vinguin aquí a presentar-nos això..., no deixa de ser un autèntic exercici de cinisme –un autèntic exercici de cinisme. I, per tant, el primer que hem de mesurar és qui proposa allò que es proposa. I aquell que proposa, que és el Partit Popular, no té, ho repeteixo, cap tipus de credibilitat per plantejar-nos avui una proposta d'aquest tipus –cap tipus. Jo crec que, fins i tot, m'atreviria a dir que el millor favor que podríem fer avui a la gent que està protestant al carrer és retirar aquesta moció –és retirar aquesta moció. Però, com que estic convençut que vostès no ho faran, en tot cas, anem al que és el contingut de la moció.

El contingut de la moció el que planteja és una autèntica operació de maquillatge. El que planteja és que vostès, que són els màxims responsables del major atemptat contra el que és la política educativa d'aquest país, que no només no resol el problema, sinó que en crea de nous, que és la llei Wert –faig un parèntesi, que, tot i que es diu «llei Wert», és una llei perfectament planificada pel Govern del Partit Popular, amb un clar objectiu polític, i tanco parèntesi–..., aquesta política, ho repeteixo, representa..., o el que vol avui és rentar-se la cara amb aquesta operació de maquillatge que representa aquesta moció.

Però és que, a més a més, resulta que vostès aquí ens fan una autèntica carta als reis, i home, que la carta als reis la faci un infant innocent, doncs, home, seria una cosa, que la faci el Partit Popular és una altra. I que la carta l'adrecem als Reis d'Orient és una cosa, i que l'adrecem al Govern de l'Estat espanyol, que resulta que manté un dèficit fiscal asfixiant amb el nostre país, de 16.000 milions d'euros, i, per tant, són reis finançats amb els recur-

sos públics dels catalans, que se'n van i no tornen, és tota una altra.

Perquè, és clar, resulta que vostès, en aquest gran llistat de propostes que fan aquí, obliden que són els màxims responsables de les retallades, no només a nivell genèric, sinó de retallades finalistes. I en cito algunes: responsables de 141,7 milions d'euros en polítiques educatives en els últims dos anys; de 56,8 milions de gratuïtat del segon cicle d'educació infantil; de 44,3 en programes d'educació; de 22,4 en beques no universitàries; de 10,5 milions en beques universitàries; de 7,8 en programes universitaris de recerca, sense deixar d'esmentar, també, la retallada de 21 milions en els fons d'acollida i integració que servien per finançar les aules d'acollida en aquest país.

Que vostès, que són els màxims responsables d'això, vinguin aquí a donar-nos lliçons del que és la política educativa, no deixa de ser, ho repeteixo, un autèntic exercici de cinisme. De cinisme quan resulta que a més a més no només són els responsables d'aquestes retallades finalistes, sinó d'altres retallades que acaben d'incidir en el que és la política pública de la Generalitat, la política de prestació de serveis públics del Govern de la Generalitat. O és que no significa una retallada, també, aquest sostre de dèficit d'1,58 per cent, que obliga a retallar 2.600 milions d'euros? Si realment creuen en l'educació, retirin aquest sostre de dèficit i facin un sostre de dèficit que sigui equiparable al que manté el Govern de l'Estat.

O no és també un exercici de cinisme proposar-nos això i al mateix temps apujar l'IVA i impedir que el Govern de la Generalitat pugui beneficiar-se d'aquest increment i a més a més se'n vegi perjudicat. Ho repeteixo, vostès plantegen aquí, en aquesta moció, un autèntic exercici de cinisme. I, davant aquest exercici de cinisme, el que no estem plantejant aquí és si estem d'acord o si no estem d'acord amb allò que es diu al carrer; el que estem plantejant és si estem d'acord o no estem d'acord amb el que plantegen vostès a la moció.

I davant d'això, cap tipus de dubte, ni abstenció ni cap altra cosa; per nosaltres, sempre tindran un no sorollós.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, també per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Consellera... Permetin-me que comenci diferent de com havia plantejat la intervenció, per contestar directament cadascun dels punts que fa la moció, que és el que pertocaria més directament. Però, a partir de determinades al·lusions, penso que s'ha de donar una informació neutra, asèptica.

És a dir, avui, a la Comunitat Autònoma d'Andalusia, senyor Mena, hi ha vaga per la LOMCE i pel pressupost de la comunitat autònoma, i hi ha una participació d'un 28 per cent a hores d'ara. A Catalunya n'hi ha menys. I a Catalunya..., i a Catalunya, doncs, no només n'hi ha menys, sinó que per primera vegada els centres concertats incrementen amb molt la vaga, perquè hi ha en crisi un model, que el posa la LOMCE. I aquesta és la gran lluita de tots plegats avui, per davant de tot, dels que estímem els nens i les nenes i els que estímem la classe docent, aquesta lluita en contra d'aquesta llei. I, per tant, benvinguts a aquest esforç. Però no ens dediquem a discutir-nos entre nosaltres, senyor Mena, perquè totes les comunitats es troben igual: ofegades per la part econòmica, ofegades, i a més a més davant d'un enfrontament a una llei que es carrega el sistema sense tindre en compte ni les competències ni el sector. Per tant, estem aquí.

Amb referència a la senyora Garcia Cuevas i al Partit Popular, home, a València estan al 21 per cent, a l'Aragó al 37 per cent, a les Illes al 32 per cent. I és la seva llei. I, en aquestes comunitats governades per vostès, amb aquests percentatges tan alts, alguna cosa hi ha de tenir a veure amb el contingut de la LOMCE, encara que vostès no ens vulguin escoltar, per la majoria absoluta. Alguna cosa hi tenen a veure.

I deixo la LOMCE, però sí que em voldria referir ara, per no deixar-m'ho, un moment, abans, al Grup Parlamentari de Ciutadans, perquè, és clar, es parla del Decret de plantilles, que sí que és un dels punts de la moció d'avui, però, escoltin-me, Finlàndia i Noruega, que hi hem estat, diguem-ne, i que n'hem «patejat» els sistemes educatius, el director del centre tria tot el personal; amb mèrits, amb qualificacions, però el tria. El volem de model per al que el volem; no: si el volem, ha de ser per sempre i amb tot –i amb tot. Aquest és el model.

Dir a la senyora Garcia Cuevas que ha començat la seva intervenció amb una cosa que volem tots, que és millorar –millorar les dotacions, millorar la qualitat, això ho volem tots–, que és l'objectiu de la seva moció. Però, com deia, i ja s'ha dit, la seva està carregada, des del nostre punt de vista, de força cinisme, perquè diu una cosa però els seus fets van en una altra línia. És aquell que en propugna una però en fa una altra. I són les actituds –són les actituds– allò que demostra les idees. El que es fa és el que determina les idees, no allò que es diu.

Dir que vostè aquí ens ha dit que és l'1 de gener, dades de l'1 de gener, que les ha llegit. Però, escolti'm, senyora Cuevas, fan referència a les dades de l'any 2012. Per tant, els números que va dir la consellera aquí són números certs i correctes, i m'hi referiré i els utilitzaré per contestar-la, és a dir, per entrar directament al tema.

La moció fa referència a una interpe·l·lació que parla de la pròrroga pressupostària i els seus efectes en les polítiques educatives. Sap vostè, i ho sap, que aquesta pròrroga va permetre que el que exigia el Govern de Madrid del seu partit –del seu partit– era el 0,7 per cent. I que, gràcies a la pròrroga, vam poder que el dè-

ficat de Catalunya pogués arribar a 1,58 per cent. Perquè ho entengui tothom de qui ens pugui escoltar: saben que això representa 1.800 milions d'euros més a la caixa de la Generalitat, per dedicar-los a polítiques socials, que és el que fem, perquè Convergència i Unió i el Govern tenen ànima social, i perquè l'esforç va encarat, en la major part, en aquest sentit. Perquè el percentatge d'inversió en polítiques socials és el més alt de la història de la Generalitat; per a això, hi és. I, per tant, el que és és i no faldem a les veritats, si us plau.

El punt 1, que hi fa referència vostè a incrementar el pressupost, home, faci una cosa: convenci el seu Govern, tot i que ja ho han intentat, i algun cop de porta als morros s'han emportat, que ens atorgui els 16.000 milions d'euros que són nostres i se'ns els queden, cada any. Convenci el seu Govern que els 9.357 milions d'euros que se'ns deuen arribin, per tenir liquiditat de caixa, per contestar i fer moltes altres de les coses que vostès ens estan aportant. I igualment per pagar als ajuntaments i als consells comarcals; per millorar tot el sistema educatiu, com totes les infraestructures. I una altra cosa: nosaltres també volem que el personal cobri la doble. Permetin-nos cobrar l'impost de la banca i, a partir d'aquí, com s'hi va comprometre el conseller Mas-Colell, farem la doble. Per tant, la responsabilitat és seva, no ens la passi a nosaltres, és seva, compleixi-la, si us plau.

I, per acabar, i em deixo moltes coses, suposo que ho entendran, mirin, vostès, amb aquesta moció, fan un joc malabar i carreguen la culpa a qui no la té, i volen fer-se veure com a sensibles quan vostès no en són. I és molt poc sensible, com fan vostès, no pagar el que es deu. És molt poc sensible no aportar allò que toca. És molt poc sensible no deixar ser. I amb la LOMCE tampoc ens volen deixar ser. És molt poc sensible ofegar.

Mirin, quan hi ha algú necessitat és de molt poca sensibilitat no donar-li allò que es mereix i allò que li toca, però és molt pitjor prendre-li la cartera. Hom no fa mal a qui estima, hom no fa mal (*xiulets*), no enganya a qui estima. I quan això es fa, no s'estima.

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Els demano que no facin el que acaben de fer alguns diputats i diputades, abans d'acabar aquesta intervenció. Xiular ja és arribar a un límit que no es pot permetre.

Bé, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té ara la paraula la senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. *Consellera*, señoras y señores diputados, hay grupos parlamentarios que se confunden de gobierno a la hora de hacer oposición. Claro que pueden ustedes censurar al Gobierno de España, y otros ya lo hacen, pero miren, aquí, en el Parlamento de Cataluña, la oposición se hace al Gobierno de la Genera-

litat, que es quién desempeña las competencias autonómicas con 37.000 millones de presupuesto. Este es el objetivo de la moción, es lo que hace el Partido Popular en este Parlamento y lo que vamos a seguir haciendo: denunciando la permanente desinformación y externalización de culpas y deudas que está practicando este Gobierno. No confundan ustedes a la gente.

Las enmiendas presentadas se centran en dos objetivos: rechazar la LOMCE y pedir al Estado que pague sus presuntas deudas en educación; enmiendas y posicionamientos, por cierto, defendidos con unos insultos que denotan la falta de argumentos y que encuentro que son inadmisibles.

Como les decía ayer, España lleva veinticinco años con un único modelo educativo, que es el modelo socialista. Bien, los resultados de este modelo socialista están a la vista. Y nuestro compromiso electoral de cambiarlo, también. Por cierto, unas promesas de cambio respecto de las políticas socialistas que le valieron al Partido Popular la mayoría absoluta, es decir, la legitimidad democrática más abrumadora de nuestra democracia, una mayoría que empieza a dar sus frutos.

Ya tendremos el debate de la LOMCE, el que se merece; hoy solo quiero adelantarles que muchos docentes y muchos millones de ciudadanos y también partidos políticos llevamos veinticinco años acatando unas leyes educativas que no compartimos, que han sido nefastas para la educación, que han supuesto un retroceso en la equidad, que se han cargado la enseñanza pública en España, que han erradicado del sistema los valores del esfuerzo, el respeto, el mérito y la responsabilidad individual.

Solo esperamos que ustedes, así como los docentes y ciudadanos que no compartan la reforma, después de la legítima protesta que todas las leyes educativas han tenido, todas, acaten, apliquen y asuman, por convicción democrática y respeto a la democracia parlamentaria, la ley educativa que apruebe el Partido Popular —que tiene el apoyo de algunos sindicatos, no crean ustedes, ¿eh?, ya lo hablaremos.

En relación con la segunda parte, cabe decir que todos los convenios firmados entre el Estado y las comunidades que suponen transferencia de fondos tienen que justificarse. Esta es la base de cualquier convenio. Y si la Generalitat, por ejemplo, es la única comunidad española que todavía no ha justificado la distribución y pago de becas universitarias de 2012, es a la Generalitat a quien hay que pedirle responsabilidades, porque el ministerio ya ha aumentado el presupuesto de becas universitarias un 20 por ciento para este año.

Y en relación con los convenios finalistas, miren, al Estado solo le queda pendiente de transferir las ayudas para libros de texto de 2013, solo eso, que están pendientes de que la Generalitat las justifique. Se han enviado dos requerimientos a la Generalitat que no han contestado. Seguimos a la espera.

Finalmente, en relación con el listado de presuntos agravios de 140 millones —o 1.400, los que ustedes quieran, porque el papel lo aguanta todo, sobre todo

si es el papel de la Generalitat de Catalunya—, resulta muy poco serio exigir el pago de lo que nadie les prometió ni el Tribunal Constitucional les permite, como bien saben ustedes después de la sentencia del Estatut.

No aceptaremos, por tanto, las enmiendas.

Y, miren, no votar una moción contra los recortes en educación...

El vicepresident segon

Senyora Garcia Cuevas...

María José Garcia Cuevas

...porque la presenta el Partido Popular es de un sectarismo difícil de explicar a los ciudadanos.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies.

(Pausa llarga. Joan Mena Arca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mena?

Joan Mena Arca

Sí, per al·lusions, senyora presidenta...

La presidenta

Quaranta segons. I recordi...

Joan Mena Arca

Sí.

La presidenta

...que li trauré el micro.

Joan Mena Arca

Perfecte. Senyor Balasch, demani-li a la senyora Rigau, a la consellera Rigau, que no faci com la senyora Cospedal, és a dir que no manipuli les dades de les mobilitzacions. Avui la vaga d'educació ha sigut un èxit, hi ha un seguiment del voltant del 80 per cent, als carrers de Barcelona hi ha més de 150.000 persones manifestant-se (*remor de veus*), i hi ha manifestacions històriques a Girona, a Tarragona i a Lleida. I aquestes mobilitzacions, senyora Rigau, són contra el senyor Wert, però també són contra les seves polítiques de retallades.

(Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Balasch?

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Per què em demana...

Antoni Balasch i Parisi

Per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Quaranta segons, com a màxim.

Antoni Balasch i Parisi

És clar, és clar, i ja ho hem dit abans, que les dades que hem dit són dades publicades, i en una hora determinada, i això pot variar, només faltaria. I, per tant, la senyora Rigau no és mentidera, perquè el que està publicat està publicat. I ja està.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Passem a votar la moció.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 70 en contra i 32 abstencions.

Suspenem la sessió. Però els recordo que començarem a les quatre i que la moció que té el punt 16 passarà a la penúltima –a la penúltima. (*Veus de fons.*) Abans de l'última. (*Rialles.*)

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el punt quinze de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació
al Govern sobre les polítiques
de seguretat (tram. 302-00078/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, la moció que portem avui a consideració és una moció previsible. Tots aquells aspectes que vam plantejar en la interpe·l·lació es veuen reflectits com a mesures d'impuls al que entenem que han de ser les noves polítiques de seguretat del Govern de la Generalitat. És una moció –i després, en el següent torn, m'hi referiré– en què hem fet un esforç de diàleg per intentar incorporar aquelles visions, no només les del Partit Popular, sinó d'aquells grups que han volgut fer esmenes i millorar les propostes que nosaltres plantejàvem.

A la moció, entre altres coses, reclamem una cosa que vam reiterar: la necessitat que el departament dotés els agents dels Mossos d'Esquadra d'armilles lleugeres antibala i de guants antitall sense cap cost per als agents. També posem termini, posem un termini temporal als anuncis de diferents projectes de llei que ha fet el Govern en aquesta legislatura. Reclamem també que es constitueixi una mesa sectorial del Cos dels Mossos d'Esquadra; creiem que és imprescindible, i després m'hi referiré, que s'avalui la formació que reben els agents.

També ho diem en forma clara i nítida, que no s'utilitzi el cos ni la imatge del cos per defensar la independència de Catalunya, i per això, conseller, l'instem que dissolgui l'associació de Mossos per a la Independència i que no permeti que agents en la seva uniformitat llueixin «enganxines» de banderes independentistes. Defensem, també, d'una forma també molt clara que els pagesos puguin col·laborar amb els mossos per evitar que els robin, i també reclamem que hi hagi més mitjans per al Cos dels Mossos d'Esquadra. Alguns, evidents, alguns essencials; la llista seria llarga, conseller, bé ho sap, però, entre altres coses, per exemple, la necessitat de renovar i augmentar el parc mòbil adscrit al Cos dels Mossos d'Esquadra.

És evident que la política no pot ser insensible a la realitat, i per tant alguna referència, que ja vam fer durant la sessió de control l'hem de fer. Els vídeos que hem pogut constatar, de la detenció que es va produir fa uns dies, la detenció que fa uns dies es va produir a Ciutat Vella. Nosaltres volem dir tres qüestions molt clares respecte a aquest vídeo i a les interpretacions que s'han fet posteriorment. En primer lloc, no es pot acusar els agents d'assassins sense conèixer totes les proves i sense un judici previ i, en aquest sentit, davant d'aquells que ja han acusat i ja han condemnat els mossos d'esquadra, nosaltres ens posem al costat dels agents dels Mossos d'Esquadra i reclamem al conseller i al Departament d'Interior que s'hi posi, i que no permeti que se'ls pugui condemnar sense escoltar-los i sense sentir totes les proves. Per tant, és imprescindible conèixer totes les versions dels agents, conèixer totes les pro-

ves i, per tant, no permetre que se'ls condemni sense proves. I també vol dir això que s'ha d'anar fins al fet, fins a l'esclariment fins al final, fins a l'esclariment dels fets, per saber exactament què va succeir i com va succeir, i si, en algun cas, algú ha fet les coses com no devia, assumeixi les seves responsabilitats.

Nosaltres ja anunciem –després m'hi referiré més extensament respecte a les esmenes– que hem acceptat l'esmena del Grup Socialista, on es reitera una petició que ja ha estat feta directament al director general per part d'aquest grup parlamentari i posteriorment, en el si d'aquest Ple, al conseller, que és demanar el cessament del director general de la Policia. Nosaltres volem explicar, molt clarament, quines són les raons que ens porten a demanar de nou aquest cessament, que segurament són divergents de les que poden després explicar, si ho consideren convenient, alguns grups parlamentaris. Nosaltres demanem, davant d'aquesta situació, el seu cessament perquè entenem que en les situacions que s'estan descrivint, en els vídeos que vam poder veure, que, per tant, és una immobilització extrema d'una persona, hi ha hagut una manca d'eines dels agents per a aquest tipus d'intervenció; per tant, cal una reflexió profunda de si estan ben dotats per a aquests tipus d'intervencions que estan al límit de la resistència d'una persona, i aquí ens haurem de plantejar si haurem d'incorporar nou material i si haurem d'incorporar, per exemple, les *taser* dintre de l'equipament dels Mossos d'Esquadra.

En segon lloc, perquè hi ha una manca de formació contínua en la formació dels agents. Un agent, un cop rebuda la formació en el cos, en el curs bàsic policial i, per tant, adquireix la condició d'agent, pot passar-se anys sense rebre una formació específica en tècniques d'immobilització i en tècniques que són imprescindibles per fer front a aquesta situació. És fet... No em facin que no: parlo de realitats, d'agents que han estat, que han rebut aquest curs i que fins que no han fet un curs d'especialització, que després han rebut en aquest curs d'especialització, després d'uns quants anys, nou hores més d'aquest tipus de formació, no n'han rebut més, i aquesta és la realitat que ens trobem al cos i, per tant, també, és imprescindible aquesta qüestió.

I tercer, també, perquè hi ha hagut una manca, per part del departament, dels responsables polítics, d'explicació i defensa de la versió dels agents.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies honorable presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, les nostres esmenes han estat bàsicament acceptades pel grup proponent; per tant, votarem gairebé tots els punts de la seva moció, perquè és quelcom que hem anat veient al llarg d'aquests ja gairebé tres anys, no? Ha estat aquesta

una gestió del Departament d'Interior clarament negativa des del conseller Puig i durant aquests mesos del conseller Espadaler. És veritat que s'han trobat un departament amb moltes dificultats, i especialment el conseller Espadaler; és veritat que la dedicació de mitjans pressupostaris, de mitjans materials, també ha estat clarament insuficient, però és veritat, també, que s'ha posat de manifest una incapacitat real de gestionar un cos tan sensible com els Mossos d'Esquadra, com la nostra policia.

I per això aquesta moció és un compendi de tot allò que ja hem anat veient durant aquests darrers mesos, i especialment en la comissió que es va crear no només per estudiar les bales de goma, sinó també, com va voler el grup majoritari de la cambra amb el d'Esquerra Republicana, per estudiar els models policials. Allà s'ha posat de manifest; si vostès repassen, senyores i senyors diputats, els que no formen part d'aquella comissió, les actes, tots els debats que hem tingut allà, les insuficiències, les propostes que la setmana que ve donarem a conèixer. Avui crec que és l'últim dia, per presentar-les i debatre-les i posar-les en comú i portar-les després a aquest plenari.

Així que les nostres esmenes han anat en la línia de defensar, també, que volem un model policial nou, que volem que hi hagi una adequació de les plantilles, que hi hagi més mitjans materials, com els que reclamen els Mossos d'Esquadra. No pot ser, conseller, que hi hagi, senyores i senyors diputats, mossos i mosses que, quan arriben els nadals, demanen als reis o les seves famílies que els comprin les armilles antibala, per exemple; no pot ser. Jo en conec més d'un i més de dues. No pot ser que no hi hagi una mesa on es puguin tractar de forma adequada els problemes dels treballadors i les treballadores del departament.

Tot això és el que nosaltres hem volgut també posar de manifest i com que se'ns han acceptat les esmenes, doncs, votarem gairebé tots els punts excepte algun d'ells, com, per exemple, alguns que porten lloc a equívocs, eh? Aquells que es refereixen a dotar de més patrulles rurals, amb un redactat que sembla que fa al·lusió que es puguin continuar alguns intents de sometents que no podríem entendre des de cap punt de vista. O aquells punts de la moció que nosaltres també hauríem volgut que s'haguessin redactat d'una altra manera, referits a l'ús o l'exhibició d'algun tipus de distintiu per part d'alguna associació de Mossos d'Esquadra; no creiem, malgrat que estem d'acord amb la redacció en el seu conjunt, però no pensem que calgui especificar cap col·lectiu en particular, sinó el fet que els mossos d'esquadra, sigui quin sigui el seu pensament, sigui quina sigui la seva ideologia, hagin de manifestar i hagin d'exhibir una estricta neutralitat.

I per últim, nosaltres som els autors de l'esmena que demana..., un cop més avui, públicament, es posarà a votació, perquè en altres ocasions ja ho hem fet, també des d'aquesta tribuna, la dimissió del director dels Mossos d'Esquadra, del director general. I voldríem que entenguessin la nostra proposta. Nosaltres no ho fem perquè sí ni ho fem contents, ho fem, els ho vull dir, de veritat, eh?, amb tristor, pensem que en aquests moments demanar la dimissió dels Mossos d'Esqua-

dra és un fracàs col·lectiu, és un fracàs del Govern, però què volen que els digui? Jo també em sento implicat com a català, haver de lamentar tenir un director general, un cap visible dels Mossos d'Esquadra que no respon al que hauria de ser un comandament màxim dels Mossos d'Esquadra; un comandament que ha demostrat que no té informació suficient; ens ofereix versions múltiples, diverses i contradictòries dels fets que han succeït, alguns d'ells greus, en els darrers mesos. Un comandament que no té capacitat de dirigir els operatius dels Mossos d'Esquadra quan resulta que després fan coses diferents de les que s'han ordenat. Per això, conseller, senyores i senyors diputats, pensem que això és el millor que li pot passar al cos, pel bé dels Mossos d'Esquadra i pel bé del país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. El meu grup ha presentat una esmena a la moció del PP en la mesura que pensem que fa un tractament estrictament policial de la qüestió del cànnabis. Nosaltres acceptem que és un debat molt més ampli, però volíem deixar constància que aquest tema no pot tenir només un tractament policial, que hi ha productors de cànnabis per a ús individual o de les seves associacions, que són legals i no haurien de ser molestats per la policia, i que, per altra banda, cal una regulació més flexible d'aquest tema perquè en aquests moments hi ha unes instruccions de la Fiscalia General de l'Estat que són molt restrictives. Ahir mateix va haver-hi una reunió del conseller Boi Ruiz i els grups parlamentaris i nosaltres pensem que s'ha d'anar cap aquí, i en la línia del que està fent el Parlament Basc, que és donar-li un tractament global, transversal i no estrictament policial, però són unes esmenes que no ens ha acceptat el senyor Calbó.

Amb relació a la qüestió del posicionament sobre els diversos punts que té la moció del PP, nosaltres en compartim alguns perquè reflecteixen reivindicacions amb relació a les condicions de treball dels sindicats de mossos d'esquadra; per tant, aquestes les votarem a favor. En canvi, no compartim altres propostes més ideològiques que ens presenta el PP, com, per exemple, la que pretén tornar a obrir la porta als sometents quan aquest Parlament s'ha pronunciat clarament en contra; o les que tracten del tema de la independència. A nosaltres, realment, ens sembla significatiu que, de catorze propostes que fa el PP sobre la seguretat a Catalunya, dues tractin sobre l'independentisme; sincerament, ens sembla que explica una mica una certa obsessió en aquest tema.

I finalment, nosaltres no estem d'acord que calgui una llei de l'espai públic a Catalunya, l'objectiu de la qual serà, segur, la restricció de drets; en canvi, trobem prioritària la llei del sistema de policia de Cata-

lunya. L'anàvem a votar a favor, però el senyor Calbó ha acceptat una esmena de Ciutadans que per a nosaltres és incomprensible, perquè diu que aquesta llei de la policia de Catalunya ha d'incloure la coordinació amb les policies locals, lògic, diu, i amb els altres cossos policials d'àmbit nacional o autonòmic. O sigui, la llei de policia de Catalunya regularà la coordinació de la policia de Catalunya amb altres autonomies i amb la policia de l'Estat? Això, amb relació a la policia de l'Estat, ho ha de fer la Junta de Seguretat de Catalunya, no la llei de policia. Però, bé, no ho votarem per aquest motiu.

Evidentment, votarem a favor del cessament del director general, senyor Manel Prat. A ningú no li sorprendrà, ho hem demanat diverses vegades, ho hem portat a votació diverses vegades; ens sembla que el conseller Espadaler, del qual apreciem un tarannà clarament diferent del seu antecessor, el senyor Felip Puig, va cometre un error en mantenir en el càrrec el senyor Manel Prat, i que tot el que ha passat amb la senyora Esther Quintana ho demostra. Jo els convido, als que vulguin, a llegir-se l'última compareixença del director general de la Policia a la comissió de bales de goma, en què ens diu: «No sé si aquesta és la darrera versió, ja ho veurem, ens hem equivocat diverses vegades.» Jo crec que no és això el que cal al capdavant del Cos dels Mossos d'Esquadra, i en aquest sentit ho votarem i, en la mesura que ho hem inclòs, també, en les conclusions de la comissió de bales de goma, ho tornarem a votar el proper dijous 31.

Ara, jo vull fer una breu referència al context en què avui fem aquest debat. El dia que es presenten les conclusions de cada grup a la comissió de les bales de goma, en què nosaltres plantejem la prohibició total i sense excepcions d'aquest estri, però en el marc, també, de la detenció i de la posterior mort del senyor Benítez al Raval, ens ha semblat que aquí hi ha hagut, conseller, una manca de reacció del Govern. No ens poden dir, com ens van dir ahir, que mirem tota la seqüència dels fets, perquè, sigui quina sigui, la seqüència anterior dels fets del que hem vist, l'actuació dels mossos d'esquadra en aquella detenció va ser absolutament incorrecta. Independentment del que hagués passat abans, ha estat una actuació incorrecta. I quan hi ha una persona morta ens sembla que cal prendre mesures.

El conseller no va atendre la nostra petició de mesures el passat dia 16, fa una setmana, a la Comissió d'Interior. Si l'hagués tingut en compte, i segurament hagués suspès de feina i sou de forma preventiva els mossos mentre es fa la investigació, quan va aparèixer ahir el vídeo el Govern ens hauria pogut donar una explicació més convincent de la que ens va donar ahir. Haurien pogut articular una explicació lògica. Parlar, ahir, d'obrir una investigació reservada, tres setmanes després dels fets, no és la resposta correcta per preservar el prestigi del Cos de Mossos d'Esquadra. Han passat tres setmanes, conseller, i nosaltres avui li volem demanar que comparegui de forma urgent i immediata davant de la Comissió d'Interior perquè ens expliqui què va passar, quines són les seves informacions. Tres setmanes és temps suficient per poder tenir una avalu-

ació dels fets, que tant de bo puguin demostrar que la mort d'aquella persona no va ser a causa de l'actuació dels mossos d'esquadra, però en aquests moments hi ha una sospita generalitzada que cal aclarir i és vostè qui ha de donar explicacions en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Matís Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, un cop més estem davant d'una moció que podríem anomenar del tipus recurrent. Hi han algunes qüestions que semblen aquelles de copiar i enganxar, una mica allò del *copy-paste*, no? Perquè són qüestions que reiteradament s'han vist en aquest Parlament i estan aprovades, i s'han de tornar a presentar. Els tornarem a donar suport.

Creiem que aquesta és una bona moció, d'entrada, però l'hem volguda millorar. Hem presentat algunes esmenes per mirar de millorar-la, i fins i tot pensem que podria haver estat encara millor si ens n'haguessin acceptat algunes de les que han rebutjat, no? En concret, dues esmenes. Una d'elles fa referència a deixar clar, deixar palès que no volem, ni de bon tros, que al món rural hi torni a haver el sometent. Jo crec que també és voluntat de la mateixa conselleria. I nosaltres fèiem una esmena en aquest punt concret de la moció per deixar encara més clar, no?, quin tipus de col·laboració hi havia d'haver entre els pagesos, entre la gent del món rural, i el Cos de Mossos d'Esquadra. Deixar-ho molt més concret. Bé, no volem el sometent, això està ben clar.

Respecte que la policia és la policia de tots, això ens ho creiem. Ens ho creiem i ho defensem i pensem que ho hem de defensar. I també hi havia una esmena que feia referència a la simbologia que, de vegades –afortunadament, no massa sovint, però de vegades–, es veu en agents de la policia de Catalunya. Nosaltres no volem cap símbol, no volem cap símbol independentista ni de cap altra mena; volem estrictament que els agents de la policia, els agents dels Mossos d'Esquadra estiguin, doncs, sota la norma d'uniformitat i, per tant, portin l'uniforme amb l'orgull que es mereix i facin la seva tasca en benefici de tothom. Per tant, creiem en la policia de tots, defensem la policia de tots, i aquesta policia ha de quedar absolutament al marge de qualsevol simbologia que sigui esbiaixada del que és la simbologia del mateix cos, la uniformitat del mateix cos. I és el que voldríem que ens haguessin acceptat. En tot cas, tot i això, hi donarem suport perquè..., però amb aquesta idea, que realment el que volem és que no hi hagi cap símbol.

Hi ha hagut una referència, un intent, també, de ficar en aquesta moció una esmena –dues esmenes, en concret– per part del grup d'Iniciativa que feia referència al cànnabis. Estem d'acord amb el fons, però no el context, vull dir, bastant fora de lloc dins d'aquesta

moció. Per tant, entenem que, lògicament, el grup proposant l'ha rebutjat. Ara bé, és un tema que s'està debatent, s'està treballant ja en aquest Parlament, i ben segur que aviat s'arribarà, doncs, a tenir una solució per a aquesta problemàtica ben concreta, no?

Però, miri, el senyor Calbó ha fet referència a un col·lectiu dins del Cos de Mossos, senyor conseller, que no ens preocupa que tinguin una adscripció política o una simpatia política, perquè això és la llibertat dels mateixos agents, això no ens preocupa. Però sí que ens preocupa el que hem sabut avui mateix, que és la voluntat que té aquest col·lectiu d'entrar amb un nou sindicat a dintre del col·lectiu de mossos amb la idea que «cal un sindicat que defensi clarament» —ells en diuen— «el procés». Això sí que ens preocupa perquè, realment, si hi han d'haver sindicats al Cos de Mossos d'Esquadra són per defensar els agents i per defensar l'honor, l'honorabilitat i la bona defensa de la seguretat i la llibertat de tots que ha de fer el cos, però no d'implicar-se d'aquesta forma en una opció política concreta com és aquesta que ells mateixos han anomenat «el procés» i que sovint se'n parla, també, en aquest Parlament fora de lloc. Per tant, hi estem en contra i li demanem que vetlli aquesta qüestió, conseller.

I finalment, fer referència que des del nostre grup també vam demanar no el cessament, sinó la dimissió del senyor Manel Prat, el director general de la Policia. Ho vam demanar en la seva última compareixença en la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat. I, bé, no ha dimitit, però pensem que és el moment que se'l pugui cessar perquè realment el que cal és tenir un gest —un gest— que torni a donar credibilitat al cos, que la té una mica malmesa. I els que ho pateixen són els agents, sovint perquè hi ha mala informació per part de la mateixa direcció general.

Res més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. (*Adreçant-se a Pere Calbó i Roca.*) No em miris així, Pere, no; és obvi que no ens posarem d'acord. No és la nostra proposició, òbviament, ni és el nostre debat, segurament, ni és el nostre model. Ens abstindrem majoritàriament, per entrar en el contingut concret de la proposta, però haurem de votar necessàriament en contra de quatre punts, no?

El 6, com s'ha comentat, relatiu al sometent, a un redactat massa confús, o fins i tot massa senzill. Els pagesos ja poden col·laborar de forma activa amb els Mossos d'Esquadra: els poden trucar, els poden informar... Vull dir, ja existeix aquesta realitat. Però entenem que és una porta falsa de reintroducció d'una figura com el sometent, que aquest grup no pot acceptar.

L'altra és la tercera, la de l'ampliació de la plantilla, en un debat que hauríem de tenir respecte a quines ràtios tenim, perquè no ens acabem de posar d'acord amb les estadístiques. Segons les que tenim nosaltres, d'Eurostat, tenim una de les ràtios més àmplies de policia per habitant. I finalment, la desena, a la qual em referiré posteriorment, relativa a imposar les modificacions que garanteixen la protecció jurídica dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra. I des de la nostra experiència en la vida col·lectiva, diem: més? Més encara? Més protecció jurídica? Quines són les desproteccions que tenen? Per exemple, la de la Brigada Mòbil que coneixem nosaltres és, en aquest sentit, eloqüent. Arriba a tant la protecció que arriba fins al doble indult, una cosa que no té cap altre espai del nostre país. Doble indult en el cas del pitjor cas de maltractaments i tortures.

Com s'ha dit avui, també, avui és l'últim dia per presentar les conclusions sobre els models d'ordre públic. Ocasí tindrem la setmana que ve, de discutir les conclusions. És veritat que hi ha altres coses que podríem votar a favor. Nosaltres entenem —obvi— que aquelles unitats antiatracament que treballen en un àmbit on la seva integritat física pot estar en perill és obvi —que ja n'hi ha—: primer, armilles. O és obvi també que els contenidors..., d'aquelles imatges que tots hem vist de la comissaria amb les plantes de marihuana, doncs, haurien d'haver-hi contenidors. Que ens abstinguem no significa necessàriament oposició, sinó que és una esmena, com comprendran, d'oposició al model policial vigent.

També és veritat que massa sovint en aquesta cambrà hi ha una certa visió immaculada de la policia i sembla que no se la pugui criticar sota cap concepte. Els metges tenen el risc professional de negligir, els periodistes tenim el risc professional de mentir i els policies tenen el risc professional de fer-ho malament. I això ha passat. Les dades de la Coordinadora Catalana per la Prevenció de la Tortura des del 2007 fins a l'any passat recullen 1.319 denúncies per tortures o maltractaments o brutalitat policial als Països Catalans, 870 a Catalunya. Ens hauria agradat que s'incorporés aquí també allò que diuen els organismes internacionals, les recomanacions del Consell per la Prevenció de la Tortura que van arribar l'abril passat en relació amb condicions de detenció, en relació amb la munició policial, en relació amb les anàlisis mèdiques independents. No només el Consell d'Europa, sinó també Amnistia Internacional, o tots els organismes..., també les entitats, òbviament.

Que quan es parla del punt 10 i de la protecció jurídica, les persones que han perdut un ull en els darrers cinc anys —set persones— avui amb el que es troben és amb un règim d'impunitat efectiva. Per nosaltres, el més fonamental també és el reconeixement, la reparació i les garanties de no-repetició en la lògica de la doctrina internacional de drets humans. I és hora, o farem un flac favor al país, però també a la mateixa policia, si no assumim que la brutalitat policial existeix amb la dimensió, amb la intensitat i amb l'extensió que sigui, que nosaltres anem cas per cas. I la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, que és el nostre referent, també va cas per cas.

Per tant, és obvi que per nosaltres el model policial actual és antic, és molt antic. Respon a estructures polítiques tardofranquistes, segurament; la Brigada Mòbil és hereva directa del model d'unitat d'intervenció policial. I segurament podrem discutir a bastament en el marc de la Comissió d'Estudi del Model, quina és la nostra posició i per què tenim aquest model tan confrontat que no acceptem un model rígid, repressiu, inflexible, i estem obrint les portes a un nou model social, flexible, preventiu i comunitari d'entendre l'ordre públic com una actualitat. Ho hem dit moltes vegades: no podem parlar de pau social en un país amb un 30 per cent de la seva població a les portes de l'exclusió social.

I finalment, òbviament, que s'apliqui el Protocol d'Istanbul, també, i en el cas de Juan Andrés Benítez s'hauria d'aplicar el Protocol d'Istanbul. Hi ha déficits profunds en les tasques d'investigació, d'esclariment i de depuració de les responsabilitats. Les víctimes de la violència policial, que existeixen i no són poques a casa nostra, sí que mereixen justícia, reparació i depuració de responsabilitats.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, nosaltres entenem que la presentació d'aquesta moció corre el risc de fer ús de la política d'oposició sense els mínims de rigor parlamentari que aquesta casa mereix, tenint en compte que el contingut –i ara ho explico–, el contingut de totes aquestes qüestions que vostès plantegen –i això ja ho ha anunciat així el portaveu de Ciutadans– han estat qüestions que han estat votades, la majoria a la Comissió d'Interior i algunes en aquest Ple. És clar, es poden presentar moltes vegades –això és així– per reglament. Però jo penso que hi ha un qüestió de fons i d'ordre que és que aquelles qüestions que ja estan resoltes potser no mereixen ser tornades a posar en debat del Ple, quan hi han també moltes qüestions importants que estan pendents de ser debatudes.

Mirin, la utilització de la seguretat pública en termes d'oposició política corre riscos, corre riscos d'anar en detriment de la garantia del bon servei i de la defensa d'unes polítiques públiques de seguretat transversals i que siguin cosa de tots. És molt fàcil demanar i fer la carta als reis quant a mitjans de cara als mossos en el moment en què, i vostès ho saben més que ningú, senyors del Partit Popular, estem en el moment que estem des del punt de vista del condicionant econòmic. Poden fer la carta als reis. Ara, jo estic convençuda que la majoria de membres del Cos de Mossos d'Esquadra són gent molt intel·ligent que saben que així no guanyaran el seu vot, perquè al que s'ha d'anar és al fons del per què i què motiva una proposta com aquesta.

La qüestió de les armilles va ser votada..., hi ha una resolució, la Resolució 45, d'aquest any, que ja ho aprova. I, en el debat de política general, es va aprovar una moció expressament focalitzada respecte del model de seguretat pública on es va molt més enllà de qüestions que vostès aquí plantegen.

Nosaltres estem al costat del servei públic i també estem al costat dels Mossos d'Esquadra, però també estem al costat de fer una política de compromís des d'una posició constructiva. Mirin, donar suport a la dimissió del director general Manel Prat, em poden respondre què canvia, en què beneficia la situació actual? Què interessa a la ciutadania, anar darrere el problema i canviar dinàmiques que estan perjudicant, efectivament, la imatge del cos i el sentiment de seguretat de la ciutadania? I, en aquest sentit nosaltres estem d'acord amb els altres grups que han dit que les circumstàncies que es visionen al vídeo de Ciutat Vella són greus i s'han d'exhaurir tots els mecanismes d'investigació i de depurar responsabilitats; s'ha d'actuar amb rigor, però el que no pot entelar aquestes imatges són les nombroses actuacions del Cos de Mossos d'Esquadra correctes i exemplars que estan tenint dia a dia.

Com mantenir aquest discurs? Doncs, demanant al màxim que funcionin els mecanismes de depuració interna, que, fins ara, i aquí hi ha responsabilitat heretada de tots els responsables de la conselleria d'Interior –de tots–, no hi ha hagut exemple d'actuació per dirimir responsabilitats quan s'ha pogut fer, i el que més ens importa és quina és la direcció que estan prenent actualment les orientacions de les polítiques de seguretat pública a Catalunya. Hi han canvis? S'estan produint canvis, un d'ells és aquesta comissió d'estudi que veurem les conclusions fins on poden arribar a modificar l'estat de coses i avançar entre tots plegats.

És cert, nosaltres hem triat la difícil opció, avui, d'afavorir els interessos generals de la ciutadania i de ser partidaris d'una oposició constructiva i arriscar-nos a un titular «Esquerra Republicana defensa el director general Manel Prat.» Sí, efectivament, però saben què pensem? Si posen en una banda un titular de diari i al costat una manera de fer política ètica, correcta i que permeti avançar ens decanem per aquí. (*Remor de veus.*) Ho sento. No els ho puc explicar d'una altra manera. No hi ha una altra raó. Per nosaltres, hauria estat molt més fàcil avui votar que sí –molt més fàcil–, però no avançaríem ni avui, ni en les conclusions d'aquesta comissió que són tan importants i tan transcendents.

Miri, vostès, senyors del PSC que han governat, i vostès senyors d'Iniciativa que han gestionat aquest departament, haurien de comprendre què hi ha al darrere –què hi ha al darrere– de la capacitat d'introducció models de canvi en les polítiques de seguretat pública a Catalunya, què hi ha al darrere quan ha estat tan difícil. Per tant, nosaltres avui ens oposarem a aquesta moció, i continuarem treballant perquè els canvis i les responsabilitats quan hi ha actuacions incorrectes siguin possibles.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó. (*Remor de veus.*)

Esperi un moment, senyor Guinó. (*Pausa.*)

Lluís Guinó i Subirós

Presidenta... Consellers, diputats, diputades, per ser clar, concís i concret la nostra posició respecte a aquesta moció és obvi que serà una posició clarament contrària, i voldria donar uns arguments també molt concrets i que se centren, sobretot, en la incoherència política que significa presentar un mes després del debat de política general pràcticament la mateixa moció que vostès van presentar en aquest debat, la tornen a presentar perquè torni a passar per aquest plenari, i si, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que vostès han estat incoherents la nostra coherència ens porta, precisament, al contrari, que és votar en contra, perquè així vam votar en contra també en el debat de política general. Si féssim el contrari significaria que els incoherents seríem nosaltres; primera qüestió

Per altra banda, hi ha algunes de les qüestions o accions que vostès plantegen en aquesta moció que ja s'estan desenvolupant per part del Departament d'Interior, sobretot la que té a veure en una pretesa determinació de l'agència legislativa del Govern, de la gent de la legislativa del Govern, que és que la responsabilitat és clarament del Govern, la té molt concretada i molt determinada, i, a més a més, ha estat explicitada per part del conseller en alguna comissió d'Interior, i, si no ha quedat prou explicitada, els en faig menció de forma concreta des d'aquesta tribuna. Farem un llei de l'espai públic quan estigui previst, i segurament serà als pròxims mesos; tirarem endavant també una llei de la policia en la segona fase o en el segon calendari d'aquesta legislatura. Per tant, d'alguna manera aquests dos elements legislatius importants que vostès destaquen en la seva moció estan previstos perfectament en l'agenda legislativa del Govern.

Per altra banda, hi han algunes mesures clarament que s'estan duent a terme, han parlat de les armilles, és evident que en una situació clarament de reducció pressupostària i d'austeritat en les partides és obvi que no es pot fer tot el que un pretén, però sí que és cert que, d'acord amb la resolució que es va prendre en la comissió corresponent, hem tirat endavant en la mesura del possible el que té a veure en la matèria de les armilles; fins i tot, distingint el que és pròpiament l'armilla destinada als policies que tenen una influència o una tasca molt directament vinculada al tema de la delinqüència i, per altra banda, la resta del Cos dels Mossos d'Esquadra. Per tant, hi ha una planificació feta que, òbviament, té un condicionament que és la situació econòmica, que intentar-la desconèixer-la o no tenir-la en compte no aporta, des d'un punt de vista polític, cap mena de benefici.

Una altra qüestió que sí té a veure i que sí voldria destacar és que hi ha un plantejament conceptual que és difícil que amb alguns grups parlamentaris puguem

posar-nos d'acord, perquè només faltaria que tots penséssim igual, que és que, des d'un punt de vista competencial, aquest Govern té interès que la policia dels Mossos d'Esquadra sigui, òbviament, una policia integral i que les competències pendents que té encara per recuperar el Govern és un objectiu clarament estratègic de l'acord de governabilitat amb Esquerra Republicana, i, per tant, també, des d'aquesta perspectiva és una qüestió que volia deixar sobre la taula i donar-li el relleu necessari; és a dir, hi ha algunes qüestions que vostè planteja en la seva moció que difícilment els podem donar suport.

En darrer terme, més enllà del que és la concepció global de les competències, sí que hi ha dues qüestions que volia, per acabar la meua intervenció, deixar ben centrades i ben explicitades; una és la que té a veure, òbviament, amb la sol·licitud de dimissió del director general, del senyor Manel Prat. És obvi que nosaltres no l'acceptem, no l'entnem i a més a més la vinculem en un context excessivament conjuntural. De fet, s'ha tramitat a través d'una esmena com a conseqüència del que va aparèixer els darrers dies en els mitjans de comunicació, i, per tant, des d'aquest punt de vista... (*Veus de fons.*) Sí, va anar així. Sí, que la demanen fa temps també és veritat, de forma insistent; però, no obstant això, és evident que això depèn estrictament del conseller, i si el conseller ha manifestat en nombroses ocasions que li té confiança, vostès, que han estat al Govern també, saben perfectament que quan un conseller dona confiança a un director general és obvi que no hi ha altra alternativa des d'aquest punt de vista.

I, en darrer terme, sí que és cert que s'hi ha fet referència per part d'algun altre grup parlamentari: la seguretat mereix un tractament, en la mesura del possible, poc polititzat. Hem demostrat en nombroses ocasions que tenim ganes d'arribar a consensos, i els responsables de la Comissió d'Interior la majoria saben que, per part del Govern i per part d'aquest grup parlamentari, tenim la voluntat clara, precisament, i entenem perfectament que la política avui necessita de consensos, que les voluntats majoritàries s'han de regular en la mesura del possible i hem d'anar cap a una política més de cooperació, de coordinació i de no utilitzar determinats arguments per fer o per generar descrèdit, no només en una conselleria en concret, sinó en general en el món de la política.

Per tant, des d'aquest punt de vista sí que els convido a ser al màxim de cooperatius i treballar en el consens, que seria bo que trobéssim en el tema de seguretat...

La presidenta

Senyor Guinó, se li ha acabat el temps. (*Veus de fons.*) Sí.

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Miri, nosaltres sí que hem fet un esforç real de diàleg, que significa que de les tretze esmenes presentades n'incorporem set, n'hi ha dues que no incorporem, que són les dues d'Ini-

ciativa perquè genera un debat que no té res a veure amb el que nosaltres plantejàvem. Nosaltres plantejàvem els decomisos de les plantes de marihuana i vostè planteja un debat molt més ampli, que és molt legítim però que no és l'àmbit de la moció.

Perquè, senyor Guinó, vostè deia: «Voluntat de consensos». Votant tot en contra de la moció? «Voluntat de diàleg», senyora Calvet. Votant tot en contra de la moció? Jo ja entenc que..., aquest diputat que els parla és limitat; però, home, d'una moció de catorze punts, quan tot es vota en contra, malgrat les meves limitacions, que segurament ho he fet molt malament, demostra una voluntat política, que és no voler arribar a cap acord, ni a cap possibilitat de diàleg. I el fet de no presentar cap esmena ho denota d'una forma clara. Per tant, això és evident.

El senyor Alonso es sorprenia que alguna esmena no li havíem acceptada. Escolti, clar, quan vostè ens demana que suprimim el fet que diem, que reclamem que no es puguin lluir banderes independentistes, «enganxines» en la uniformitat, la seva esmena suprimeix aquesta part, perquè l'altra part ja quedava clar que es referia a qualsevol ideologia, nosaltres no hi estem d'acord. Precisament, una de les raons que ens porta a portar-ho és que hi ha agents que han lluit banderes independentistes o «enganxines» en la seva uniformitat.

Dit això, senyora Calvet, vostè ha parlat de rigor, que això és reiterat, de la carta als reis, ens ha donat lliçons de com fer la nostra feina... Jo, escolti'm, no..., ja ho dic, jo sóc molt limitat, però vostè ha dit un element que, per a mi, és clau, diu: «Vostè no guanyarà els vots dels agents dels Mossos d'Esquadra.» Aquest és el problema, que vostè està pensant en clau de guanyar vots. *(Veus de fons.)* Sí, vostè. Però vostè és qui hi ha fet referència, vostè, i nosaltres estem en clau de canviar les coses. Aquesta és la gran diferència. Per això vostè justifica, per exemple, mantenir el director general. Perquè vostè no m'ha sentit quan jo he justificat el sentit de perquè demanàvem el cessament del director general; uns motius molt clars i molt nítids, es pot compartir o no, però no té res a veure amb el que ha explicat vostè ni el que ha explicat el senyor Guinó, absolutament res a veure.

Dit això, el que nosaltres volem denunciar és una qüestió molt més profunda, i quan diu que és reiterada, diu: «Ecoliti, les armilles...» S'ha aprovat una resolució, però en aquella resolució enlloc es deia que els agents havien de pagar un 30 per cent de les armilles. Que és el que pretén fer als agents. Aquesta és la gran diferència. I quan nosaltres veiem que hi ha una reinterpretació del departament fent pagar el 30 per cent de les armilles és quan ho tornem a presentar. I creiem que això sí que interessa els agents dels Mossos d'Esquadra.

Però nosaltres volem acabar amb una qüestió molt més profunda. I també amb la mateixa amabilitat li ho diré, senyor Fernández: aquí hi ha una estratègia política i social de determinats col·lectius de deslegitimació dels Mossos d'Esquadra. S'ha començat amb les Brimo i les ARRO. S'està continuant en la comissaria

de Ciutat Vella. La gran pregunta és quina serà la següent?, perquè hi haurà una següent.

Per tant, aquesta estratègia política es pot qualificar de «mossofòbia», i nosaltres estem en contra de la «mossofòbia». Que li ho quedi clar. I, per tant, davant d'aquesta actitud de «mossofòbia», nosaltres estem al costat dels nostres agents i de la nostra policia.

Gràcies, senyora presidenta.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Sí, presidenta..., és que vull demanar votació separada.

La presidenta

Miri, m'han demanat votació separada de cada punt. Per tant, votarem...

Maurici Lucena i Betriu

Una altra petició: m'agradaria que llegissin el número 15, el punt número 15, el que és nou, en veu alta, abans de votar-lo, si us plau.

(Xavier Sabaté i Ibarz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sabaté...?

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies. Per al·lusions, presidenta. La senyora Calvet m'ha fet dues preguntes...

La presidenta

Quaranta segons...

Xavier Sabaté i Ibarz

...dues preguntes, primera, si me'n recordo de quan governàvem? Sí, me'n recordo. Vostè també governava, o el seu partit: «Qui traeix el seu passat condiciona el seu futur.» No sé si ho ha dit algú abans però ho crec fermament, pensi-ho.

I, en segon lloc, què canvia demanar la dimissió del senyor director general? Doncs, miri, canvien moltes coses, entre altres coses solucionar el seu desig expressat a l'última comissió quan va comparèixer el senyor Prat quan va dir: «No li demanem la seva dimissió, a vostè, no li demanem en primera persona, sinó que la demanem al departament.» El departament en ple no pot dimidir, senyora Calvet. Llavors, algú ho ha de fer. Creiem que el màxim responsable és el director general. A partir d'ara, si no ho fa ell, haurem de demanar responsabilitats a aquell qui el va nomenar.

Moltes gràcies.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet?

Gemma Calvet i Barot

Sí, per al·lusions, dues qüestions. Una...

La presidenta

Un moment –un moment. Té quaranta segons.

Gemma Calvet i Barot

Una, dirigida al portaveu del Partit Popular, el senyor Pere Calbó. Miri, la Resolució 45/X textualment va dir i va aprovar, està aprovat: «Facilitar armilles antibalses lleugeres als agents que en necessitin per raó del servei. L'adquisició de les armilles i el lliurament als agents s'ha de fer abans del final del 2013.» Això és el que jo deia que ja estava aprovat.

La segona qüestió, al senyor Sabaté. Estic d'acord amb ell, hem de mirar endavant i el que ens ha de moure sempre en cadascuna de les nostres posicions són les nostres conviccions. Mentre això sigui el que ens mougui, ens mourem.

La presidenta

Passem a la votació de la moció. Votarem punt per punt –punt per punt.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.) Senyor Calbó?
(Pausa.) Quaranta segons.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Una cosa és el que ha aprovat el Parlament i una altra cosa és el que està fent el Departament d'Interior, que és que volen cobrar el 30 per cent de les armilles. Assabenti-se'n, senyora Calvet.

I, sobretot, quan no hi han raons per justificar el manteniment d'un director general que ha demostrat la seva incompetència al capdavant del Cos de Mossos d'Esquadra, es fa el paper que vostè està fent avui, el paper de la trista figura.

Gràcies, senyora presidenta.

(Remor de veus i aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació i comencem pel punt primer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor i 85 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 72 en contra.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 89 en contra i 14 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 72 en contra i 13 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 82 en contra i 21 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 82 en contra i 22 abstencions.

Votem el punt 13... *(Veus de fons.)* La interrompo. Catorze.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 80 en contra i 3 abstencions.

I abans de votar el punt quinze, se'n dona lectura.

El vicepresident segon

«Punt quinze. El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a cessar en el seu càrrec el director general de la Policia, senyor Manel Prat Peláez.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre l'ocupació en el sector industrial (tram. 302-00080/10)

Passem al punt dissetè. Recordo que el 16 passa al penúltim. El punt dissetè, que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre l'ocupació en el sector industrial, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula il·lustre senyor Oriol Amorós.

(Pausa i remor de veus.)

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, diputades, diputats...

La presidenta

Un moment –un moment–, senyor diputat, un moment, si us plau.

Senyores diputades i senyors diputats, silenci. *(Pausa.)*

Oriol Amorós i March

Gràcies. Senyora vicepresidenta, diputades, diputats, pel nostre grup presentar avui una moció sobre l'ocupació en el sector industrial té un sentit molt important, perquè el nostre grup, com creiem que compartim amb una àmplia majoria d'aquesta cambra, està fermament convençut que la sortida catalana a la crisi és una sortida que passa per la prioritització de les polítiques industrials.

El sector industrial avui ocupa, és un 18 per cent de la nostra economia, però, si agafem tots els serveis a la indústria, se'n va més enllà del 50 per cent; el futur de l'economia del nostre país no pot passar per altra banda que no sigui l'increment de la productivitat i per tant un esforç, un esforç important en innovació, en recerca, en desenvolupament; per l'estalvi i l'eficiència energètica; per superar aquest dèficit de compe-

titivitat que tenim per un finançament diferencial més car que patim respecte a la zona central de la zona euro, i perquè aquelles infraestructures que es fan en el país no es facin marcades per un fort nacionalisme espanyol com ha estat fins ara, sinó que siguin infraestructures que es puguin valorar cadascuna d'elles en termes de rendibilitat per a l'economia, per a la creació de llocs de treball i l'equilibri ambiental.

De fet, i aquesta és una part..., i entenc que aquesta és una moció en què segurament molts grups estarem d'acord en moltes coses, i el que diré ara segurament no, però si el nostre grup és independentista també ho és, entre d'altres motius, perquè volem un govern que, quan es reuneixi amb empreses per parlar de la crisi econòmica i de la sortida, ho faci amb empreses dels sectors productius, de la gent que produeix béns i serveis, els ven al mercat lliure i el mercat és el món.

I si una crítica tenim i un problema tenim, sistèmic, de la pertinença a l'Estat espanyol, és que ha estat un estat on les polítiques econòmiques han estat fortament marcades pel pes d'aquells sectors econòmics que no produeixen béns i serveis, sinó que tenen posicions de domini en els mercats per apropiat-se dels béns i serveis que produeixen altres. I només cal recordar les imatges dels últims presidents del Govern espanyol, quan es reuneixen amb empresaris, amb quina mena d'empresaris ho fan.

Nosaltres ho volem canviar i nosaltres volem que la política econòmica del nostre país estigui marcada a favor dels sectors productius, a favor d'aquells que operen de forma competitiva en els mercats, a favor d'aquells que tenen per objectiu la creació de llocs de treball de qualitat, amb condicions laborals dignes i estabilitat a llarg termini.

És per això que hem estudiat molt atentament en aquesta moció allò que proposava el pacte «Més indústria», i és per això que l'hem estructurat en funció dels factors que poden facilitar un desenvolupament industrial que marca el pacte «Més indústria», i està en capítols de finançament, de formació; fa referència també a l'energia, a les infraestructures, a les mesures de suport a les empreses i també a la innovació.

Per tant, en aquest sentit nosaltres el que hem fet ha estat: en primer lloc, proposem una declaració del Parlament d'assumir les conclusions del pacte «Més indústria»; són les conclusions que han consensuat les nostres agents socials, juntament amb col·legis professionals i juntament amb universitats.

En segon lloc, demanar al Govern que tingui una mirada a mitjà i llarg termini. I per això en el segon punt de la moció li demanem que planifiqui en el mitjà i en el llarg termini en aspectes clau. Tenim avui una estratègia de política industrial, però cal desenvolupar aquesta estratègia, amb una programa de clústers, amb un programa d'innovació, amb un programa d'internacionalització i amb un programa de reactivació industrial que el volem en aquest Parlament abans de tres mesos. I això fixa també aquesta moció.

I, en el tercer punt de la moció, com que en aquests temes de política general i industrial moltes vegades

som capaços d'acordar grans línies de grans futurs i en canvi estem en un moment d'extrema dificultat en què hi han moltes empreses del sector industrial que passen problemes i en algunes d'aquelles... –i vull saludar els treballadors de Panrico, els de Ficosa, que avui ens acompanyen–, en moltes d'aquestes estan patint problemes en el curt termini, el punt 3 de la moció és de coses concretes. Algú dirà: «Escolta, potser no hi són totes.» No, no hi són totes, però en la situació difícil que pateix Catalunya hi han coses concretes que s'han de fer el 2014 i no es pot esperar més temps.

En referència al finançament, més crèdit a la petita i mitjana empresa; demanem a l'ICF que faci l'esforç fins al límit on pugui, però també demanem que s'impulsin els programes de suport a àngels inversors entre d'altres.

En formació, volem una xarxa de centres d'FP potent, que doni serveis i recursos humans a la nostra indústria.

Respecte a l'energia, hem de doblar capacitat en biomassa, per exemple, que pot ser una font més barata, i hem de facilitar a totes les empreses que sàpiguen com canviar de proveïdor per lluitar contra el mal que els fan els monopolis.

En referència a les infraestructures, sabem que no podem fer grans coses amb els pressupostos d'aquest any en infraestructures; el que sí que demanem és que tot allò que es faci vagi acompanyat d'una avaluació, clara i concreta de cost-benefici també en aspectes ambientals, socials i econòmics.

I mesures de suport a les empreses concretes. Volem que incrementin aquells programes que ajuden a la internacionalització: un 10 per cent més per a les accions per a la internacionalització. Volem que es facin cinc projectes d'acceleradores d'empreses. Volem que s'impulsin els polígons industrials amb una visió supramunicipal. Volem que en innovació garantim un mínim de 40 milions i programem plurianualment fins a arribar als 350 en sis anys. Volem que els investigadors...

La presidenta

Se li ha acabat el temps. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

En nom del Grup Socialista, per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila i Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor Amorós, permeti'm que li ho digui, amb tot el «cariño», és vostè molt espavilat, de veritat, li ho reconeixem. De fet, ho vam detectar en seguir la interpellació. I, després, en veure la moció, ens vam preguntar: de què serveix aquesta moció?, què ens aporta? Bé, de fet res, no ens aporta res. Bé, sí, una gran decepció –una gran decepció– i, això sí, molta retòrica i cap compromís.

De fet, la moció fa un recull del que ja fa el Govern, o diu que farà, i de coses que ja estan aprovades per aquest Parlament. I hi ha una gran manca: no hi ha pressupost; sense pressupost. De fet, el 2013 ni l'hem vist, el 2014 encara l'hem de veure –esperem que ben aviat.

Però la nostra perplexitat és perquè, a més a més, ho fa vostè, que forma part del grup que dona suport al Govern, i ens preguntem per què ho fa. Bé, per rentar-se la cara per poder dir que, més enllà de defensar la consulta per la independència, també es preocupa per alguna cosa més? O bé fa la feina que hauria de fer el Govern i, per tant, intenta deixar en mala posició el senyor Puig? –en tot cas, avui lamentem que no hi pugui ser; sabem que és de viatge. O bé fa mèrits per ocupar el seu lloc? De fet, entre els grups ja parlem de vostè com el conseller *in pectore*.

També ens preocupa que la moció insti el Govern a complir el mandat de les mocions que ja ha aprovat per unanimitat aquest Parlament, la 22/10 en concret, feta per vostès –bé, de fet, n'hi ha moltes d'altres. Quin és el paper del Parlament? Doncs, no troba que és fer-nos perdre el temps gastar energia amb la recerca de tanta unanimitat –com li reconeixem que ha gastat avui per fer aquesta moció, que segurament aprovarà per unanimitat–, per aprovar tantes vegades el mateix i que després el Govern no compleixi? Perquè, de fet, ha presentat una moció que, certament, es fa difícil votar-hi en contra. Ho ha recollit o ho ha volgut recollir gairebé tot, però sense comprometre's gairebé a res.

Bé, entrant a les esmenes a la moció, per una banda hem proposat unes esmenes amb diferents grups per, justament, intentar completar allò que creiem que no estava recollit. I permetin-me saludar des d'aquí els representants de diferents empreses, de comitès d'empresa que en aquests moments estan passant moments molt difícils: saludo Alstom, saludo Panrico, saludo Delphi, saludo Ficosa, que també ens acompanyen, alguns d'ells des de la sala de vídeos; també una salutació que vagi per a tots ells i el nostre suport per a ells. I les nostres esmenes, aquestes conjuntes, són perquè el Govern faci el que correspon a una autèntica política industrial, que posi aturador als acomiadaments i a la destrucció de les plantes productives que s'estan produint avui a Catalunya i, per tant, posi aturador a la desindustrialització que està patint el nostre país, i algunes comarques en especial, en aquest cas la meua, el Vallès Occidental, en la qual coincideixen quatre de les sis o set que estan en aquests moments en aquests processos. Si no, és una paradoxa que parlin, que ens proposin la reindustrialització del país, quan el que s'està produint de fet és la desindustrialització de Catalunya. I l'EPA avui ens diu que, sí, es crea ocupació precària, però a serveis, turisme i comerç, i justament es continua destruint, i amb força, pel que fa a la indústria, que, com vostè deia, és el veritable motor de creixement.

I ens preocupa en aquest cas en concret que l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya a, per exemple, Panrico, la qual..., proposem complementar la proposta que feia vostè d'esmenes, doncs, instant

el Govern que faci complir a l'empresa les seves obligacions pagant les nòmines als treballadors, o bé que la Generalitat mateixa també faci el mateix, l'empresa i la Generalitat. Però ens preocupa que l'actuació de la Generalitat hagi estat, per exemple, amb l'actuació dels Mossos d'Esquadra, absolutament incorrecta. Ahir un comunicat de la Comissió de Defensa dels Drets Humans del Col·legi d'Advocats de Sabadell justament deia que havia estat desproporcionada, l'actuació, i justament no havia buscat l'equilibri entre el que és la defensa del dret a la vaga i la defensa del dret al treball. I aquí creiem que és una mala actuació. Per això hi incorporem un punt respecte a aquest tema.

Bé, altres temes. El pacte Més indústria. Bé, de fet, a la proposta de resolució que vam fer al debat de política general, el nostre partit, el nostre grup va fer aquesta proposta; allà l'haurien pogut votar. Bé, en tot cas, ha volgut que sigui una moció seva la que permeti tirar-ho endavant. Bé, entenc jo que aquí no es tracta de posar-se medalles, sinó que la veritable medalla són els agents que han portat la mà del Govern perquè tiri endavant les propostes. Però nosaltres què hi afegim, què li demanem a totes aquestes propostes, que ens poden semblar encertades? Pressupost i compromís de calendari. Sense això, tot pot quedar en paper mullat.

Bé, fem més esmenes, respecte a energia, respecte d'infraestructures –la línia 9, els aeroports, l'aeroport, la gestió estratègica de l'aeroport de Barcelona, el traspàs dels aeroports de Girona, Reus...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Montserrat Capdevila Tatché

...i Sabadell. Bé, en tot cas... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, gràcies i bona tarda a tots i a totes. Primer de tot, una salutació als treballadors i les treballadores de les empreses Ficosa, Delphi, Panrico, Alstom; alguns que estan aquí, d'altres que estan a la sala de vídeo... Per cent, no entenc com havent-hi llocs buits a la sala de l'hemicicle han d'estar els treballadors i les treballadores a la sala de vídeo.

Avui parlem precisament de política industrial, no només d'aquest tipus de política, sinó especialment què fa i què pot fer el Govern amb tot allò que té a veure amb la política industrial. Ho deia la senyora Capdevila, nosaltres ho compartim: tenim una gran decepció davant d'aquesta moció, perquè, senyor Amorós, podríem haver aprofitat per forçar el Govern a pren-

dre determinades decisions que no tenen implicacions econòmiques –i després m'explicaré. Sempre posen com a excusa el tema dels pressupostos, però hi ha decisions que no depenen dels pressupostos, sinó que tenen a veure amb les voluntats polítiques, i que avui el Govern de Convergència i Unió, amb la complicitat d'Esquerra Republicana, no voldrà fer.

I començo pel que per nosaltres és més important: el punt 5, on parlem de totes aquelles empreses que estan en conflicte. Des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida hem presentat un seguit d'esmenes, les que tenen a veure amb Alstom, on demanem mitjançar en el diàleg social, reclamar al Govern de l'Estat que el projecte del metro a Al-Riyād reverteixi en un increment d'activitat industrial també per a Catalunya, perquè serà positiu per al nostre país, i un pla d'inversió en sistemes de seguretat.

Sobre Ficosa, dir-li, senyor Amorós, que tenim una decepció especial –per això en demanarem la votació separada–, perquè el que nosaltres proposàvem era una cosa tan senzilla –tan senzilla– com que el Govern de la Generalitat nomenés els dos representants en el consell d'administració d'aquesta empresa a què té dret. Per tant, si el Govern de la Generalitat no nomena els dos representants que pot tenir en el consell d'administració, estarà fent deixadesa de les seves obligacions com a govern d'aquest país, entenent que és una empresa que ha estat ajudada, per tant, amb diner públic.

Sobre l'empresa Panrico, el que demanàvem d'alguna manera és que es visualitzés que el que no pot ser és que tinguem la Policia de Catalunya, és que tinguem els Mossos d'Esquadra al servei de la patronal. En quin sentit? Doncs, escolti'm, es va garantir que l'empresa pogués treure la seva producció vulnerant el dret de vaga dels treballadors i les treballadores de la planta de Santa Perpètua de Mogoda i, a sobre, amb un treballador ferit, que va estar ingressat a l'Hospital de Mollet. Per tant, el que demanem avui és precisament lamentar aquesta actuació. I el que ha de fer la policia és posar-se al servei dels drets, i el dret és el dret a la vaga, no el dret que té l'empresa a treure per la porta del darrere, amb tres camions i escortada amb la policia, la seva producció, ho repeteixo, vulnerant el dret a la vaga dels treballadors i de les treballadores de l'empresa Panrico.

I les esmenes que hem presentat des d'Iniciativa i Esquerra Unida anaven en tres eixos fonamentals.

El primer, que de vegades fa vergonya amb aquest Govern, és el de la transparència. Demanem que hi hagi tota la transparència possible en totes aquelles ajudes públiques, diner públic que va destinat a empreses privades. Hi ha d'haver transparència.

Al segon –lamentem que tampoc no l'hagi acceptat Esquerra Republicana de Catalunya, i ens sap molt greu que no ho facin–, el que demanàvem des d'Iniciativa i Esquerra Unida és garantir els llocs de treball; volem, per tant, garanties que tots aquells ajuts públics que es destinin a empreses privades tinguin dues obligacions: la primera obligació és que es tradueixi en un compromís per part de l'empresa en creació de treball estable i de qualitat, i el segon compromís, que es tradueixi en una permanència a llarg

termini a Catalunya. Perquè el que no pot ser és que amb diner públic subvencionem, com s'ha estat fent, l'acomiadament dels treballadors i les treballadores, i el que tampoc pot ser és que amb diner públic subvencionem que hi hagi empreses que es deslocalitzin fora del nostre país.

I hem presentat dues esmenes, que aquestes sí que han sigut acceptades per Esquerra Republicana, que tenen a veure amb allò que considerem que avui més afecta la indústria, també al nostre país, que és la reforma laboral, que està expulsant els treballadors i les treballadores del seu dret al treball, i la pèrdua de la ultraactivitat, que està afectant les petites i mitjanes empreses i està afectant també indirectament la resta de teixit industrial del nostre país. Per tant, el que demanem amb aquesta esmena és retirar la reforma laboral, instar el Govern que retiri la reforma laboral, i la segona, derogar amb urgència aquesta pèrdua de la ultraactivitat, que afecta els treballadors més que ningú.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari... (*Aplaudiments en el sector del públic.*) Senyors del públic, s'han d'abstenir d'aplaudir. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, vull saludar els representants dels treballadors i compartir el neguit per la situació que estan passant.

Vull començar també pel punt veritablement important d'aquesta moció, que és el punt número 5, que és l'ocupat pel que fa als compromisos que vam adquirir amb els sindicats de les empreses que estem tractant, i m'agradaria fer-ho llegint la intervenció del conseller a la interpel·lació, i el cito: «Fa tres mesos patíem tots molt pel venciment de la ultraactivitat, i després la mediació ha portat a tenir un bon nivell de diàleg i a no estar en aquella situació de risc que molts aventuraven.» Certament, el que demanem al Govern de la Generalitat és que, exercint les seves competències, compleixi la tasca de mediació per solucionar problemes, perquè el Govern el que ha de fer és donar solucions, no problemes.

Ja entrant en una vessant una mica més política, aquesta moció no deixa de ser una carta als Reis, eh?; una mica *light*, tot s'ha de dir, perquè fins i tot amb el Govern d'Espanya..., que ja sabem que aquesta cambra en general i aquest grup en particular acostumen a ser molt bel·ligerants i només demanen coses que el Govern d'Espanya ja està fent, per la qual cosa suposo que hi donen la seva aprovació tàcita. Després, també, dintre d'aquesta carta als Reis, demana qüestions que no depenen directament del Govern de la Generalitat –doncs, agents externs, inversors, o les empreses–, que poca cosa podrà fer el Govern de la Generalitat si no reactivem l'economia; crear un nombre d'empreses, la Generalitat no ho pot fer si no és de manera, evidentment, fraudulenta. També demana, insta el Govern per a coses per a les quals anteriorment aquest Parlament

ja l'ha instat. Vull creure que el Grup d'Esquerra Republicana creu que el Govern no hi creu; com els nens, que els has de repetir cinquanta vegades que vagin a la dutxa, doncs, al Govern li haurem de dir cinquanta vegades, amb cinquanta mocions, que faci cada una de les peticions d'aquest Parlament.

I és una moció *light*. Jo ho entenc, perquè, clar, com que veuen que les enquestes els surten bé, els entra la tremolor de cames, perquè és molt complicat ser un partit gran. Aleshores comencen a oferir dobles nacionalitats, que el Barça jugui també a la lliga espanyola... Això passa quan et tremolen els genolls.

O potser és que aquesta moció està per convèncer també els representants d'Esquerra Republicana al territori, perquè és una moció que té coses assenyades, que té coses que podem compartir, però al territori, sempre que hi ha qualsevol infraestructura, qualsevol línia d'alta tensió, polígon logístic, qualsevol cosa, sempre hi ha regidors d'Esquerra Republicana amb la cassola picant en contra. És a dir, és contradictori presentar mocions en aquest Parlament a favor de la indústria, que nosaltres en molts punts podem arribar a compartir, i després al territori tenir la canalla picant cassoles. No acabaria de ser molt comprensible.

O potser és que volen convèncer el seu propi grup parlamentari, perquè, com que no fa ni tres anys..., és que no fa ni tres anys que vostès governaven la Generalitat de Catalunya. Què van fer? Els dic quina va ser la política industrial dels darrers dos anys en plena crisi? Mentre centenars de milers de llocs de treball del sector privat anaven a l'atur, vostès van contractar noranta mil persones al Govern de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, amb contractes privats. Miri, s'ha de tenir barra. Després d'aquesta política industrial de creure que la Generalitat, el Govern tot ho pot, dir que qui castiga la indústria és el PP..., s'ha de tenir barra!

Jo crec que no ens convenceran, perquè quan un vol aspirar a ser un partit de govern ha de tenir credibilitat. No els trauré allò del «Catalunya, lliure de peatges», perquè tampoc és qüestió de posar el dit a l'ull. Tampoc trauré a collació la descripció mil·limètrica, de cirurgia, que va fer de la seva capacitat de govern el senyor Duran i Lleida, quan va dir allò que no tenen ni idea de governar. Fin de la cita. També és cert que li hauríem agraït al senyor Duran que tot això ho hagués dit abans de les eleccions, perquè dir-ho ara, baixar del «barco» gràcies a l'esvoranc que va obrir el senyor Mas al «barco» del Govern, un esvoranc prou ample, eh?, de la mida d'uns dotze diputats..., doncs, s'hauria agraït abans, perquè ara, quan el «barco» ja s'està enfonsant, és molt fàcil dir que no.

Pel que fa a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, que els miro amb molta simpatia, de debò, no els les podem acceptar. Els mirem amb molta simpatia perquè semblen vostès un equip de Fórmula 1, escoltin; porten vostès més «enganxines» que el Fernando Alonso. (*Rialles.*) Però és que no els podem acceptar les seves esmenes, perquè no vénen a collació.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Diputados, diputadas, hace cuatro meses Ciudadans trajo a este Pleno una moción específica de política industrial. Y lo hicimos porque pensábamos y seguimos pensando que uno de los grandes problemas que tiene Cataluña es el desmantelamiento de su sector industrial. Y aprovecho para saludar a algunos de los representantes de empresas que están hoy aquí, sufriendo precisamente este proceso de desaparición del sector industrial en Cataluña.

Creo que no hace falta recordar los datos que nos dicen que esto es así, que el sector industrial en Cataluña lleva muchos años debilitándose y desapareciendo. Se ha perdido un tercio de las empresas dedicadas a la industria en Cataluña en poco más de diez años. El peso del sector industrial ha pasado del 30 por ciento a apenas el 18. Se han perdido más de 230.000 puestos de trabajo en este sector, etcétera.

Y lo malo de la desaparición de este sector es que es muy difícil de recuperar. Cuando se cierra una gran industria es muy complicado volver a ponerla en marcha. Y, además, cuando se cierra una industria, no solo se pierden los puestos de trabajo que están allí, sino que se pierden muchos puestos de trabajo indirectos y muchos autónomos y muchas pequeñas y medianas empresas que dan servicio a este sector.

Y este problema no es solo un problema de la crisis mundial, que también, de las deslocalizaciones a nivel europeo, que también, ni es solamente un problema a nivel estatal, que también tienen mucha responsabilidad los diferentes gobiernos de España; no, no, es un problema también específico de Cataluña.

Y eso no lo decimos solo nosotros, lo dice el propio sector, el propio sector industrial, que lleva años diciendo que en Cataluña llevamos treinta años sin política industrial, que en Cataluña falta planificación del sector industrial, que falta coordinación de las diferentes administraciones públicas, que no se ha hecho una adecuada formación de los jóvenes destinada a las necesidades del sector industrial, que no se participa por parte del Gobierno en los procesos de cierre de empresas o de reestructuración de empresas, que no se invierte en I+D+I, que las ayudas que se conceden a las pocas empresas industriales que reciben ayudas no se controlan, no se controla que después estas empresas mantengan la producción en Cataluña, por no hablar de que es que incluso hay gente en Cataluña que se ha lucrado y ha ganado mucho dinero haciendo que muchas empresas se vayan de Cataluña hacia otros países.

Y eso lo recoge el sector en un plan que se llama plan «Más industria». Y además hay un ejemplo muy claro de que el sector industrial no ha sido ni es una prioridad para este Gobierno. Es que si ustedes cogen el acuerdo de gobierno, la palabra «industria» sale una vez; eso sí, la palabra «consulta», veintiuna. Para que

luego vengan aquí a decirnos que la prioridad del Gobierno es el sector industrial y el empleo. No, su prioridad, como saben muy bien ustedes, es otra.

Y, a todo esto, la guinda del pastel es su política de internacionalizar el conflicto. Sí, eso que da tanta inestabilidad política y tanta inseguridad jurídica lo que hace precisamente es que más empresas industriales se vayan de Cataluña.

Pues, bien, nosotros hace cuatro meses presentamos una moción precisamente para mejorar esta situación con veinte medidas. ¿Ustedes saben qué es lo que ocurrió con los señores de Esquerra Republicana y de Convergència i Unió? No presentaron ni una sola enmienda y votaron que no a todo. De verdad, ¿eh? Lo pueden ustedes comprobar.

Pero no se preocupen, ustedes cuatro meses después presentan una propuesta en materia de política industrial, y nosotros no vamos a hacer lo que han hecho ustedes, no, porque para nosotros, antes que las discusiones políticas, están las empresas y los ciudadanos.

Y nosotros hemos presentado nueve enmiendas a su texto para intentar mejorarlo. Y vamos a votar que sí a la mayor parte de los puntos. A pesar del cinismo que tiene que Esquerra Republicana apoye a un gobierno que no quiere aprobar presupuestos y que, por tanto, no puede poner números a estas medidas, pero a pesar de todo presenta una moción en materia de empleo en el sector industrial. Y a pesar de que el contenido es muy vago y muy poco concreto.

A pesar de todo eso, como Ciudadans lo que quiere es mejorar el empleo en Cataluña, lo que quiere es trabajar por lo que importa realmente a los ciudadanos, nosotros, a diferencia de ustedes, vamos a dar apoyo a esta moción, porque mientras ustedes se centran en sacar a Cataluña de España nosotros nos centramos en sacar a Cataluña de la crisis.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Té la paraula per fixar la seva posició la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrres.

Nosaltres hem trobat aquesta moció, doncs, una moció molt complexa; l'hem trobat perdigonada, que atomitza diferents aspectes, però que no acaba de concretar res, i sobretot el que ens ha fet decantar-nos per l'abstenció és el fet que no hi ha una línia clara i diàfana sobre quin és el model productiu que vostès defensen. I, si el model productiu que d'alguna manera es destil·la d'aquesta moció és el que vostès defensen, en tot cas, no és el que nosaltres defensem, perquè nosaltres defensem un model industrial o d'ocupació industrial sota els paràmetres de l'economia social i sota els paràmetres de l'assentament i l'arrelament al territori. I, en cap cas, doncs, com he dit, és aquest model.

I, en tot cas, voldríem fer tres consideracions a aquesta moció que, com hem dit, hem trobat molt complexa, molt perdigonada, tres consideracions generals, i alguns apunts sobre les alternatives.

Les consideracions generals. La primera la fem sempre, és la mateixa sempre: ni l'economia ortodoxa ni nosaltres tampoc podem parlar del sector productiu o de les estructures productives sense tractar el mercat laboral, que és el que la sustenta. Per tant, no es pot tractar el sector productiu sense tractar dels treballadors. Els treballadors són presentats sempre en les mocions socioeconòmiques com un entrebanc a les empreses, són presentats sempre com una part de la qual podem prescindir. I nosaltres no ho entenem així.

I és que, a més a més, no és que no ho entenguem així, els treballadors són part substantiva del model productiu, perquè són els que estan tirant endavant el model productiu. I és que, a més a més, la moció incideix o tracta el tema dels ERO com si fossin una imposició divina, i parla, no?, s'escuda en aquesta expressió tan lacònica que diu «minimitzar els efectes dels expedients de regulació», com si les condicions laborals dels treballadors fossin secundàries o operessin, com hem dit, com un obstacle per obtenir finançament de les empreses. No, aquí en les mocions només es parla d'empresaris, es parla d'innovació, es parla de cada cop més empresaris, petites i mitjanes empreses, i els treballadors no apareixen per enlloc.

Un altre punt de vista que entenem que li falta a la moció? Serveis bàsics fora del mercat. Ho hem dit en repetides ocasions, pensem que és bàsic recalcar-ho: l'aigua, l'energia i les telecomunicacions han d'estar sota el control públic; hem de reapropiar-nos d'aquests sectors, que són sectors que garanteixen que les classes populars, les classes treballadores, cada cop més depauperades per aquesta crisi, podrem sobreviure. I d'això l'única garantia és el *reapropiament* d'aquests sectors, que manca totalment en aquesta moció; no només que manca, sinó que, de nou, serveis regalats al mercat.

Per últim..., o la tercera objecció que li fem. Doncs, nosaltres entenem que l'objectiu aquest de prioritzar la política industrial és com la cançó de l'enfadós. Mirin, els cito una referència, diu: «Penso que hem de proposar la creació de l'estructura industrial que descansi en una tríada diferent d'aquesta: innovació tecnològica, qualitat i internacionalització, perquè això és el que ens imposa la globalització de l'economia.»

Saben qui va pronunciar aquestes paraules? Doncs, un exconseller d'indústria, fa divuit anys –divuit anys. En divuit anys, què s'ha fet sobre el model productiu? Què ha passat? Doncs, els ho dic: s'ha promogut i s'ha facilitat l'establiment de multinacionals que, després de certs anys, han marxat del territori i han deixat una llarga fila d'aturats i, per altra banda, territoris erms que vivien gràcies a la localització d'aquestes empreses. Ha passat, doncs, tirar de la política de grans projectes turístics com Barcelona World i grans esdeveniments –jocs olímpics, America's Cup, etcètera–, promocionant un turisme a més a més que no crea ocupació, un turisme que crea precarietat, que crea

condicions laborals indignes. I què ha passat? Condicions de treball encara molt més precàries, 900.000 aturats, 20 per cent de la població en risc d'exclusió social, a falta d'analitzar les enquestes d'avui de l'EPA.

Nosaltres entenem que aquest no és un model, entenem que aquesta moció no destilla clarament quin és el model productiu que volen, i que, si és aquest, atomitzat, que no aposta pels treballadors, que no garanteix, com he dit, els serveis bàsics al control públic, doncs, no és el nostre.

I, per últim, doncs, saludar les treballadores i els treballadors de Panrico, d'Alstom, de Ficosa i de Sati; que, malgrat les mocions, segueixin lluitant, que la lluita els garantirà el que no els garanteix aquest Parlament, que són solucions reals als seus problemes, que també són reals.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, nosaltres sí que lamentem el to utilitzat en aquesta moció, el to utilitzat per alguns de vostès a l'hora de presentar-ho, perquè, amb sinceritat, crec que pel moment que vivim, les dificultats que es passen, la situació en què estem i el passat que tothom té, com a mínim, un punt de prudència.

Molts de vostès han parlat d'una forma més que imprudent, m'atreveixo a dir, de la situació dels ERO, que els aturin. Algú de vostès deia: «Els aturin.» Saben quin nivell d'ERO va haver-hi l'any 2009, senyora Capdevila? Ho sap? Doncs, si us plau un punt de prudència quan diu segons què. Perquè suposo que al Govern tripartit d'aquell moment, en què al capdavant d'aquesta conselleria hi havia precisament una consellera socialista, les ganes d'aturar els ERO hi eren, però la situació era difícil, com ho és ara. I, per tant, com a mínim, un punt de prudència quan parlem d'un tema tan sensible, tan difícil i que, per tant, cal lluitar-ho.

Això sí, en aquell 2009 encara no reconeixia el senyor Zapatero que vivia en crisi. Aquesta és la diferència, que aquest Govern és conscient dels moments difícils que viu i mira de fer-hi front.

Per tant, quan parlem de temes tan seriosos, que afecten tanta gent i amb tantes dificultats, com a mínim parlem-ne des de la prudència, des del coneixement i no amb ganes d'aixecar els ànims absurdament quan al cap i a la fi vostès saben que les propostes –que, per cert, no ens han passat perquè les poguéssim signar, cosa mai vista pràcticament en aquesta cambra–, doncs, pràcticament són incloses en el text, no?, tot el tema, doncs, d'Alstom, Ficosa, Ceràmiques Foix, Panrico, Sati, Delphi...

I, per tant, escoltin, vostès parlen i diuen, eh?, que el Govern faci tot l'esforç per fer les mediacions. I, escoltin, vostès ho saben i, a més a més, els comitès d'em-

presa ens ho diuen, que el Govern fa el que ha de fer i més –i més–, tenint en compte quines són les competències i, per tant, què és el que estrictament, segons la llei a la mà, ens pertoca.

Ens parlen també..., no només, doncs, del que és l'àmbit dels ERO i la mediació, sinó també quan ja estem en una fase diferent, i ens demanen també la mediació del Govern, quan saben que aquí ja no hi tenim cap paper, ni un. Per tant, escolti'm, un punt de prudència –un punt de prudència. I vostès saben, diguin el que vulguin respecte a Ficosa, però ho saben, que el Govern està fent un seguiment, com li pertoca, evidentment; està fent un seguiment de prop de la situació, del seu pla industrial i, lògicament, de les condicions de renovació del crèdit.

I, a partir d'aquí, doncs, aquesta moció parla d'un àmbit que és lògicament important i rellevant que en parlem, que és el sector industrial i la creació d'ocupació en aquesta matèria; que sabem que belluga més del 50 per cent del que és l'àmbit econòmic d'aquest país, i que, evidentment, com se'ns deia –i això és cert–, potenciar el sector industrial no passa només estrictament per al món industrial, sinó també pel que fa referència a l'àmbit financer i les infraestructures, a l'energia, a la formació, etcètera.

I, per tant, escoltin, aquí s'escolta i es dona resposta al document Més indústria, i ens sembla que això és rellevant, és útil i és necessari, però també posar en valor i confiança en allò que està elaborant el Govern, que és el Programa de clústers de Catalunya, el Programa d'innovació empresarial, el Programa d'internacionalització, en el qual aquest país, també el Govern, hi està fent un gran paper, i el Programa de reactivació industrial.

I, per cert, quan ens parlen d'aquesta forma que sembla..., no ho sé, quan parlen de «el conseller està de viatge...» El conseller està de viatge fent feina, representant el Govern, i, a més a més, fent una missió empresarial perquè ajudi a generar activitat econòmica. I suposo que, d'això, ens n'hem d'alegrar tots.

I, a partir d'aquí, escolti'm, alguns parlen de cinisme i de repeticions, però alguns també seria interessant que es mirassin els papers, perquè, a vegades, presenten propostes –presenten propostes– que demanen que s'elabori un protocol àgil d'intervenció preferent en casos de processos de reestructuració i deslocalització d'empreses, i resulta que això ja s'ha fet; no només s'ha fet, sinó que tots els grups parlamentaris hem tingut nota d'això. Ara, és clar, els és més fàcil ignorar-ho, tornar-ho a presentar en el Ple i fer veure que no s'ha fet res.

Doncs, senyors diputats, senyores diputades, en aquesta matèria s'està fent molta feina i, lògicament, n'hem de seguir fent.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyors portaveus. En primer lloc, el que els volia agrair a tots ha estat el to constructiu que han tingut en el diàleg que hem tingut sobre les esmenes i la capacitat que han tingut d'arribar a acords. To constructiu que jo no entenc perquè, quan pugen en aquest faristol, s'esvaeix. No sé si els avergonyeix arribar a acords. Jo crec que ens paguen, sobretot, perquè arribem a acords, i que, quan no hi arribem, expliquem els motius de les discrepàncies; però, sobretot, el nostre deure, en la situació de crisi que pateix la indústria catalana sobre aquesta matèria, és arribar a acords.

I a mi m'hauria agradat molt conèixer les moltes idees que ha de tenir el Grup Socialista sobre qüestions que plantejem, nosaltres, en la nostra moció, com són qüestions del finançament, que afecten molt les empreses industrials, però no hem rebut cap esmena sobre aquesta qüestió, potser és que el que hi posa els sembla bé, o sobre qüestions com preparar millor els recursos humans o la relació de formació dels treballadors amb la indústria, tema fonamental. No hem rebut cap esmena del Partit Socialista ni tampoc sobre innovació. Potser és que el que posa ja els està bé. Perquè, a més, ens han dit que hi votarien a favor.

Per tant, celebro que tinguem aquesta capacitat d'acord, i lamento que, no sé per quin motiu, potser perquè hi ha públic, quan pugen en aquest faristol han de dir que no estan d'acord, quan estem d'acord; en totes aquelles coses que han proposat, què hem de fer per a aquestes empreses en crisi, a les quals vull repetir la salutació, perquè abans me n'he deixat algunes, per tant, quan parlem de Panrico, de Ficosa, d'Alstom, de Delphi, de Sati, de Ceràmiques del Foix, el que diem, estem fonamentalment d'acord –fonamentalment–, amb alguna excepció que s'ha esmentat, certament: una excepció –una excepció que s'ha esmentat, certament. D'acord? Per tant, escolti'm, si estem d'acord amb moltes coses, crec que és millor que no pas no estar-hi.

El mateix amb Iniciativa..., de les dotze esmenes que han presentat, vuit els les hem acceptades, i les altres tres fan referència a una qüestió que..., jo els he proposat una transacció i vostès no l'han volguda, crec que per falta de flexibilitat seva.

Clar que quan hi han ajudes públiques s'ha d'exigir compromís amb els llocs de treball i compromís de permanència a Catalunya! I tant que sí! Hi estem d'acord. Però el que no pot dir, senyor Mena, és «manteniment de tots els llocs de treball sempre». Perquè hi ha vegades que ajudem empreses que estan en crisi perquè no tanquin, i és millor que tinguin vuit-cents treballadors en lloc dels mil actuals que no pas que en tinguin zero. És millor vuit-cents que zero.

Per tant, a vegades, ajudem empreses que estan en crisi i reduir la plantilla? Sí. És que a aquestes els hem de negar la possibilitat d'ajut? Per tant, aquí, una mica de voluntat d'arribar a acord, que li ho agraeixo, l'ha tingut en les vuit esmenes que ha presentat.

Amb Ciutadans, hem arribat a un acord important, em sembla, en tema de polígon de política industrial i em sembla molt positiu.

I..., no ho sé, senyora Vallet, nosaltres també defensem les empreses d'economia social, ens sembla molt important. De fet, en una altra ocasió, vam demanar al Govern que es fixés l'objectiu de tenir fins a mil cooperatives noves en els dos propers anys. Però, sap una cosa? De totes les empreses que avui són en aquest Parlament en crisi, no n'hi ha cap que sigui cooperativa. Què fem? No els fem costat a aquestes? I n'hi ha unes quantes que són multinacionals. Perquè són multinacionals tampoc els fem costat?

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

Jo crec que segurament no devia voler dir això i segurament estem d'acord que sí que els... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.)*

La presidenta

Senyora Capdevila...

Montserrat Capdevila Tatché

Per al·lusions.

La presidenta

Quaranta segons.

Montserrat Capdevila Tatché

Senyora Borràs, la prudència, en tot cas, la hi demano a vostè. El 2009, la consellera Serna va aconseguir que tots els ERO fossin per acord. Sap què? Perquè la Generalitat tenia un instrument, que era l'autoritat justament que autoritzava o no els expedients. Avui, això no és així, perquè vostès van votar a favor d'una reforma laboral que no ho permet.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Cañas, m'ha demanat la paraula? *(Veus de fons.)* Doncs, esperem –esperem.

(Joan Mena Arca demana per parlar.) Senyor Mena...

Joan Mena Arca

Sí. Per al·lusions, senyora presidenta. I, després, per demanar votació separada de dos punts.

La presidenta

Comencem per les al·lusions; quaranta segons.

Joan Mena Arca

Sí. Al senyor Roca..., miri, potser vostè ens mira amb simpatia. Sincerament, nosaltres, de vegades, els mirem amb por –amb por– per al que han sigut capaços de fer i per al que són capaços de fer als treballadors i a les treballadores.

I vostè que s'ha ficat amb les nostres samarretes, jo no em ficaré amb les seves corbates. Això li ho asseguro. Però, sap quin és l'orgull, senyor Roca? Que nosaltres portem la samarreta dels que avui estan maltractats per aquesta crisi, i, si vostè pogués, segurament portaria la samarreta dels responsables d'aquest patiment social que tenim els treballadors i les treballadores.

I, senyora presidenta, demanaríem la votació separada dels punts 3.a, 3.b.i i del 5.b.

La presidenta

Un segon... –un segon, un segon–, perquè és una moció que té cinc fulls. *(Pausa.)*

Digui, repeteixi-ho.

Joan Mena Arca

3.a...

La presidenta

3.a...

Joan Mena Arca

3.b.i

La presidenta

3.b.i

Joan Mena Arca

I 5.b.

La presidenta

Perfecte. Molt bé. *(Veus de fons.)* Senyor Cañas..., per votacions separades. *(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)* Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Sí. Per al·lusions al senyor Amorós.

La presidenta

Quaranta segons.

Isabel Vallet Sánchez

Al senyor Amorós, per al·lusions. Que sí, que és cert, que no em deu haver escoltat bé. Jo he dit clarament que no defensem les multinacionals, defensem els treballadors de les multinacionals. Així que sí, m'ha escoltat clarament.

(Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Borràs...

Meritxell Borràs i Solé

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Quaranta segons.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies. Senyora Capdevila, li demanava prudència perquè, amb o sense reforma laboral, miri el nombre d'ERO de l'any 2009, i miri també quin any va quedar campió, lamentablement, a l'hora de perdre llocs de treball en aquest país.

Per tant, prudència a l'hora de dir segons quines coses.

A partir d'aquí, votació separada dels punts 6 i 7 d'aquesta moció.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para pedir votación separada del punto 3, letra *d*, 3; del punto 3, letra *f*, 6; del punto 4...

La presidenta

Un moment... –un moment. Em diu: 3.*d* i 3.*f*.

Jordi Cañas Pérez

Empiezo: 3.*d*, 3...

La presidenta

...3.*d*, ja la tinc..., 3.*f*.

Jordi Cañas Pérez

...3.*f.vi*.

La presidenta

...3.*f.vi*?

Jordi Cañas Pérez

...4.*d*.

La presidenta

No... –no, no–, *vi*... (*Veus de fons.*) D'acord... –d'acord, d'acord.

3.*f.vi*. D'acord. Què més?

Jordi Cañas Pérez

4.*d*..., de «dit».

La presidenta

D'acord.

Jordi Cañas Pérez

Els punts 6 i 7.

La presidenta

Alguna petició més? (*Pausa.*) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Sí... Amb relació al punt 3, demanaríem votació separada de l'apartat *b.2*, *d.2*, *d.3*...

La presidenta

...*b.2*, *d.3*...

Santi Rodríguez i Serra

b de «Barcelona» 2, *d* de «Dinamarca» 2, 3, 4 i *e* d'«Espanya» 1. (*Rialles.*) I 1 *bis*. (*Remor de veus.*) Segueixo...? –segueixo?

La presidenta

...*e* què?

Santi Rodríguez i Serra

Perdó? Després de la *e* ve la *f*... (*veus de fons*), 1, 2 i 3...

La presidenta

Un moment... –un moment–, *e*?, *f*?

Santi Rodríguez i Serra

No..., la *e* ja l'hem dita. Ara, la *f*.

La presidenta

Sí...

Santi Rodríguez i Serra

...1, 2 i 3. (*Veus de fons.*) I, després, votació del..., el 4, 6 i 7, que són dues esmenes afegides, poden anar per un costat, però el 5 per un altre.

La presidenta

A veure, un moment... –un moment. El 4..., el punt 4 o el 4 dins de la f?

Santi Rodríguez i Serra

No... El 4..., el 6 i el 7 per un costat, i el 5, per un altre.

La presidenta

Però els punts 4, 6 i 7..., vol dir?

Santi Rodríguez i Serra

Sí...

La presidenta

I què més...? Doncs, repassem les votacions per veure si no ens equivoquem. Repassem-les, eh?, atents els que ho demanen: 3.a, 3.b, 3.d, 3.f.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, yo había pedido el 3.d.iii o 3.d y 3..., no sé...

La presidenta

M'ha demanat el 3.b, el 3...

Jordi Cañas Pérez

...3.d.iii. Es que..., también yo creo que deberíamos intentar un poco homogeneizar esto porque...

La presidenta

Escolti, jo tinc... –jo tinc, jo tinc–, el 3.a, el 3.b, el 3.d...

Jordi Cañas Pérez

El 3.d, però jo he demanat el 3.d.iii, perquè...

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

És el 3.b, és 3.b.i només el que hem demanat separatament.

La presidenta

...3.b.i, vostè, i un altre, 3.b.ii. Per tant, continuem, eh?: 3.a, 3.b, 3.d.iii, 3.b.ii, 5.b, 4, 6 i 7, i després tinc del... (*Veus de fons.*) El d.ii, el d.iii i el d.iv..., qui me'ls ha demanat? (*Pausa. Veus de fons.*) Del punt 3...? Del punt 3, senyor Rodríguez? (*Pausa.*) D'acord.

Després, m'ha demanat la e, del punt 3; la f, del punt 3, i 1, 2 i 3 de la f. (*Veus de fons.*) D'acord.

Doncs, comencem a votar, a veure si ens entenem.

3.a.

Comença la votació.

(*Remor de veus. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Sí.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, es que yo había pedido el punto 3.f.vi.

La presidenta

Sí, però ja li he deixat clar abans que sí. He repetit els que no estaven clars. M'ha demanat el 3.f.vi. i el 4.d. És així? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, comencem: 3.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el 3.b.i.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el 3.b.ii.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el 3.d.ii –3.d.ii. Senyor Rodríguez, era seu, eh?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el 3.d.iii.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 27 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el 3.d.iv.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor, 2 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el 3.e –3.e.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 19 abstencions.

Votem ara el 3.d.iii –3.d.iii. Senyor Cañas, és el seu, eh?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 8 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el 3.f.i.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el 3.f.ii.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el 3.f.iii.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el 3.f.vi.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 28 abstencions.

Votem ara el 4.d –4.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Votem ara la resta del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el 5.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 99 vots a favor, 1 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a... –senyor Lucena, vostè ha votat «sí» o «no»? (*pausa*)– per 54 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions.

I votem ara la resta de... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez, falta alguna cosa?

Santi Rodríguez i Serra

Si no m'equivoco, queda pendent la votació de l'apartat 3.e –d'«Espanya»– i bis. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Ui, aquest no el tenia apuntat. Tenia apuntat el 3.e.

Santi Rodríguez i Serra

És una transacció...

La presidenta

Tenia apuntat el 3.e.

Santi Rodríguez i Serra

No, hem votat el 3.e.i, però quedava el 3.e.i bis.

La presidenta

Doncs, votem el 3.e.i bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

I votem ara la resta... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Tampoc, senyor Rodríguez? Què queda?

Santi Rodríguez i Serra

La resta del punt 3, separat dels punts 1 i 2.

La presidenta

La resta del punt 3, votem la resta del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor i 20 abstencions.

I queda alguna cosa més, senyor Rodríguez? (*Rialles. Pausa.*) Doncs, la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema d'autonomia personal i dependència (tram. 302-00081/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema d'autonomia personal i dependència. Presentada pel Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana. (*Pausa.*)

Senyora Massana, ja pot començar.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Honorable consellera, consellera Rigau, diputades, diputats, estem aquí...

La presidenta

Si us plau... Perdoni, perdoni, senyora Massana. Esperem uns segons, a veure si l'escolten. (*Pausa.*) Comenci.

Laura Massana Mas

Gràcies. Vam presentar..., aquesta moció que avui expliquem és fruit de la interpellació que vam fer a la consellera de Benestar i que té, sobretot, el nucli d'atenció sobre la sostenibilitat del nostre sistema

d'atenció a l'autonomia personal i dependència. Ens va revelar, sobretot, coneixent els incompliments de l'Estat..., però les decisions unilaterals que es van portar a càrrec de l'ICASS, especialment amb les PEVS, amb les prestacions econòmiques vinculades, que inicialment, a més a més, hi ha hagut un pacte amb col·laboradors, dient que només seria transitori, que es reiniciarien el mes d'octubre, i després se'ns avisa que són indefinides.

Era una situació molt greu, és una situació molt greu, en el fons i en les formes. En el fons..., en les formes..., però en els fets és aquest tancament indefinit en l'única solució, l'única via oberta, l'única via àgil per ingressar en una residència amb cofinançament públic, atès que les altres vies –i això també ho exposem a la moció–, els centres públics i concertats, impliquen llarguíssimes llistes d'espera. És a dir, una persona que avui requereix un ingrés residencial només hi pot accedir a través d'una plaça privada. No és com ho volem, però és com està succeint. I no volíem que aquest últim recurs es perdés.

Què passa quan això succeeix? Que es castiguen les persones amb menys recursos. I això és el que no volem que passi, que no passi per la porta del darrere sense llums ni taquígrafs, que en siguem coneixedors i que sapiguem les iniciatives que vol prendre el Govern i que també hi puguem posar, d'alguna manera, remei.

Aquestes formes, aquesta improvisació era el punt central de la nostra demanda, que hem intentat reflectir també en els punts. Ha provocat malestar, incertesa, a part de persones usuàries i beneficiàries, a les mateixes residències col·laboradores i a regidors i regidores de serveis socials, que no saben, ara, quin recurs tenir.

El cas és –i això ho compartim– que mentre el Govern central, el Partit Popular, asfixia financerament el sistema, passa que Convergència –i així ho dèiem a la consellera– aprofita per canviar el model, i ho justifica amb la crisi i amb aquest no-pagament per part de Madrid. Però nosaltres –ho dèiem a la consellera i avui ho mantenim– el que hem de fer com a país, el que hem de fer com a nació és garantir els drets d'una llei que està en vigència, i tenim l'obligació tenir aquests serveis dignes. I volem frenar, d'alguna manera, que aquesta conjuntura entre PP a Madrid i Convergència a Catalunya vagi cap a l'assistencialisme i cap a la caritat.

Aquests fets de la Llei de dependència són un exemple claríssim de com les persones més vulnerables estan finançant la crisi, i això nosaltres diem que no pot ser. Aquest desmantellament per la porta del darrere és el que no volem que succeeixi. Aquest desmantellament on encara no sabem quan cobraran les entitats del tercer sector, quan les mesures que van en contra, doncs, de les mateixes empreses..., quan es podrà fer front als impagaments, quan i si és veritat –li ho vam preguntar– que les ràtios canviarien, i hem vist negociacions aquests dies que és així, que les ràtios professionals s'estan canviant en negatiu, no en positiu, es podran eliminar llocs de treball... I això vostè ho fa de manera unilateral. Això és el que volem evitar que passi, amb aquesta moció.

I volem..., i li ho dèiem: valorem el sector, valorem la llei com el que és, una gran font, primera, de drets i de vida digna per a les persones, però també una gran font d'ocupació. I això no ho hem de perdre –no ho hem de perdre.

I el que no volem de cap manera és un canvi de model. Per això no volem que aquests impagaments serveixin d'excusa a la Generalitat de Catalunya. I el que li demanàvem principalment era que es presentés un pla, o treballéssim un pla alternatiu per la sostenibilitat del sistema a casa, i que s'aprofiti el diàleg que sempre han tingut els interlocutors a Catalunya; que s'obrin vies a possibles solucions, també des dels grups parlamentaris que les tenim..., i les que podem proposar, sense que reduir drets sigui l'única resposta, que és el que passa; respostes més eficaces per a les persones. Per això li demanàvem un ple monogràfic, i li demanaven, en el següent punt, en els punts *a*, *b*, *c*, *d* i tots els punts subsegüents, que pareixin –que pareixin; que tressin enrere el que van decidir amb les prestacions vinculades; que estableixin un xoc per eliminar les llistes d'espera a l'accés a places públiques; que restableixin el pressupost que van tancar de suport a l'autonomia a la pròpia llar; que pensessin una figura com la de l'assistent personal com un gran motor i un possible canvi de futur; que paguin els visticlaus, que es diu així, de les persones amb discapacitat que necessiten atenció diürna, que ara no passa, vostès tenen tancada aquesta aixeta; li demanàvem actualitzar l'índex de renda de suficiència per saber realment quin és l'índex de pobresa real a Catalunya, si es correspon o no i que estigui en consonància; que no modifiquin res, en definitiva, i aquest era el punt *h*, en aquest nostre sistema d'atenció a les persones amb discapacitat de manera unilateral i que ho facin amb consulta i participació dels agents, i, sobretot, li demanàvem que no faci el que ja ha fet, i a veure si hi som a temps, que garanteixi que no s'apliqui cap disminució de la ràtio en professionals i rebaixes salarials. I això és el que proposàvem, i això... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, el meu grup ha presentat quatre esmenes, i vull, bé, doncs també agrair al grup proponent de la moció que totes hagin estat o acceptades o transaccionades.

Parlem d'atenció a la dependència, així va ser la moció, i és evident que aquest és un sistema que, amb la crisi que tenim, amb la davallada de recursos públics i amb les contrareformes que hi ha hagut per part del Govern de l'Estat, i la rebaixa també en els imports econòmics per part del Govern de l'Estat, hem de constatar que està en una situació de risc vital. I això

és el que tractem, cada cop que el Grup Parlamentari Socialista tracta aquest tema, de traslladar-li en aquesta cambra, i també concretament a la consellera: que considerem que aquest és un sistema que és feble, encara, que s'està desenvolupant, que tenia un grau de maduresa petit..., i que la manca de voluntat política, en aquest cas del Partit Popular, és evident, i que per part del Govern de Convergència amb el suport d'Esquerra Republicana el meu grup el que vol és saber què pensa fer el Govern de Catalunya amb l'atenció a la gent gran. I aquesta és la motivació a l'hora de presentar esmenes, a l'hora de fer preguntes orals a la consellera i a l'hora d'interpel·lar també el Govern en aquesta matèria i fer totes les propostes que fem a nivell de cambra legislativa.

Necessitem saber què vol fer, consellera, amb això. I el que no ens agrada, el que trobem, és que també des del Govern de Convergència i Unió s'ha posat el fre de mà al desenvolupament de la Llei de la dependència. Podem entendre moltes coses, perquè les retallades del Govern de l'Estat són molt importants. Però realment estem preocupats, i hem de trobar una solució al que passa.

Crec que la moció d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, concretament, vol posar el focus aquí, i hem arribat a l'acord, de què crec que hem de felicitar-nos, que es pugui reunir la comissió. Però, bé, la comissió aquesta la tenim i s'ha de reunir de manera ordinària. Per tant, tampoc és res extraordinari, el que acordem aquesta tarda en aquest Parlament. Però si d'aquesta manera, consellera, ens pot dir què és el que vostè vol fer amb el sistema d'atenció a la dependència, ja haurem avançat una mica.

Les entitats, les famílies, diuen que estan davant d'un risc de desatenció; ho diuen els professionals del sector. Vostè ha suspès l'accés a una de cada tres places del sistema. I això ho ha fet de manera..., no ho sé, amb nocturnitat i traïdoria seria una bona manera de definir-ho. No té un suport legal per fer aquesta modificació. Les treballadores socials en aquest país es troben que no poden fer el clic de la prestació econòmica vinculada. Vostè té una cartera de serveis i no l'ha modificat. Simplement, ha tirat pel dret. Això és el que no ens agrada. Tenim un risc de desatenció per una banda, però és que després tenim que les formes i el rigor amb què aplica aquestes retallades el Govern de Catalunya no s'ajusten a les formes. Per tant, li ho demanem: reuneixi's amb nosaltres, reuneixi's amb les entitats, també amb els sindicats, perquè els professionals, en aquest cas..., el que passa és que les taules que hi havia hagut des que es va instaurar la Llei de la dependència en aquest país han deixat d'escoltar els representants dels treballadors. Li demanem diàleg i transparència, li demanem també respostes escrites, que li demanem preguntes i no sabem exactament què passa a casa nostra. No paga, fa retallades discrecionals i retroactives i no modifica la cartera de serveis.

Què tenim, en aquests moments? Trenta-dues mil persones que esperen. Aquesta és la realitat. Podem parlar molt que si Madrid, que si l'altre, però és que el que tenim són 32.000 persones grans, 32.000 famílies catalanes, que esperen. Instaura un sistema dual: qui

pugui pagar tindrà atenció; qui no la tingui, s'esperarà fins que es mori. Això és el que volem per a Catalunya? Això és el que volem per als catalans? Sobre això és el que nosaltres la interpel·lem, perquè ens digui què pensa fer.

I, després, consellera, les dones. Ens ho esperem del Partit Popular. Vull dir, al final tenim una generació de dones que van cotitzar poc i van treballar molt, i que ara, quan podien cotitzar i podien fer una cura com toca, vostè, un altre cop, fa totes les retallades a la seva esquena.

Per tant, es queixa amb raó, jo li reconec que tenim unes contrareformes molt importants, però no assumim les responsabilitats, no dialoga, no prioritza i s'amaga.

Per tant, esperem que els acords, que són minsos, també ho hem de dir, en aquesta moció ens permetin si més no posar llums, taquígrafs, i decidir entre tots nosaltres, a partir del lideratge del Govern, que de moment no el veiem, què pensa fer amb les persones grans a casa nostra.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula el senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente. Señoras y señores diputados, *consellera*, estamos ante un problema social de tremenda magnitud –de tremenda magnitud–, que evidencia que las cosas no se están haciendo bien –no se están haciendo bien. De hecho, se están haciendo muy mal, a nuestro juicio.

Dentro del escenario general de recortes que se han puesto en marcha tanto por el Gobierno central, lo cual es evidente, como por el Gobierno de la Generalitat, uno de los más graves, y que no está teniendo toda la atención que se merece, es el de las ayudas a la dependencia; recortes que recaen una vez más sobre los más débiles –sobre los más débiles–, que son los que están más necesitados de ayudas por parte de la Administración y a los que la Administración, en concreto, en este caso, la Generalitat, entendemos que ha dejado literalmente abandonados a su suerte. Y son recortes que no solo están sufriendo estas personas, estas personas débiles, sino que también están afectando, y muy gravemente, a un sector que, usted lo sabe, *consellera*, está languideciendo por la supresión de estas ayudas, así como por la morosidad general que sufre.

Es por eso que anunciamos ya aquí nuestro voto favorable a prácticamente todos los puntos de la moción, salvo la transacción –se lo he comentado antes a la diputada Massana– a que han llegado con el grupo del Gobierno y el que le da apoyo, porque entendemos que lo que hace es entrar en la lógica del Gobierno de centrifugar la responsabilidad de nuevo al Gobierno del Estado, que no decimos que no la tenga, pero creo

que aquí estamos para controlar lo que hace el Gobierno de la Generalitat. Por eso le pedimos que retire realmente esa enmienda, porque nos parecía muy buena la idea del Pleno monográfico para hablar de estas cuestiones, y creemos que lo que se ha hecho es descafeinarlo y llevarlo a la celebración de una comisión, que ha dicho bien la diputada Granados que debería celebrarse de manera ordinaria, y aquí lo hacemos como un punto de la moción, como si fuera allí donde se van a encontrar todas las soluciones. Permítanme que desconfíe de eso. En un pleno monográfico nos obligaríamos a tomar acuerdos y resoluciones, y en esa comisión permítame que desconfíe.

Es obvio que la *conselleria* de Bienestar ha actuado, y se lo tengo que decir así, con una deslealtad manifiesta respecto de la gestión de la suspensión de los programas individuales de atención de prestación vinculada, perjudicando, como decía, a las personas más necesitadas, pero también a ese sector que, como decimos, languidece. Porque primero les anuncia una suspensión temporal, que eso ya tiene unos efectos muy graves desde el punto de vista económico, pero es que después les comunica la supresión definitiva, *sine die*, y todo ello con el agravante de que además sigue siendo morosa desde hace tiempo con muchas de estas entidades colaboradoras por otros conceptos.

Entendemos, por eso, que es imprescindible, de hecho entendemos que es una exigencia, que la *conselleria* suprima esta medida, que como se ha dicho aquí se toma sin ningún apoyo jurídico. Porque todas esas personas a las que se les priva de esta posibilidad no tienen otra opción que pasar a engrosar las listas de miles –de miles– de personas que están en espera de una plaza pública..., y que implican varios años para obtener una plaza. Todo ello, vuelvo a repetir, hundiendo al sector de las residencias que venía prestando, u ofreciendo, el servicio de plazas de prestación vinculadas.

Por otra parte, hemos propuesto una enmienda, una enmienda que lo que pide, simple y llanamente, es que se priorice el pago de este tipo de ayudas, este tipo de mandatos, que nosotros vamos a apoyar, sobre el pago de otras partidas, de subvenciones que suman varios millones de euros y que entendemos que, aunque solo sea por una cuestión moral, deberían relegarse en el orden de pago, ya que estamos hablando en este caso de personas y familias que lo están pasando mal. Son subvenciones que nosotros hemos defendido que deberían suprimirse por completo. No lo ocultamos. Pero en la medida en que hoy en día son obligaciones de pago contraídas por la Generalitat, lo que sí pedimos es que sobre esas obligaciones de pago se prioricen estos pagos de la dependencia, y ello más allá de posturas ideológicas. Por eso les pedimos que acepten esta enmienda, que no pide ya la supresión de esas ayudas, sobre las que podemos seguir teniendo visiones diferentes..., pero simplemente les pedimos que se priorice el pago de esto sobre estas subvenciones. Primero, los dependientes, y, después, las empresas privadas del sector de medios, que tienen además sus finanzas saneadas y les estamos dando dinero; primero las personas que lo están pasando mal antes que las

asociaciones de carácter ideológico. Y solo así entendemos nosotros que se logrará la cohesión social. Estamos convencidos de que eso es posible si realmente se actúa bajo un principio ético y por encima de la ideología que cada uno defina.

Muchas gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmenes el Grup Mixt, i en el seu nom té ara la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, bé, breument, nosaltres estem a favor d'aquesta moció.

El que sí que volem fer és una crítica estructural a la Llei de dependència, que entenem que suposa un càncer que ens conduirà a poc a poc a un model que no desitgem. Tot i que d'inici sembla una llei correcta, finalment entenem que ha caigut en el parany en què moltes altres lleis cauen de en comptes de proporcionar una xarxa de prestacions públiques subvencionada..., tot un seguit de proveïdors privats, i d'alguna manera preparar el terreny o laminar el que és públic per a la privatització. Entenem que no és una lògica que s'hauria de seguir, però que se segueix cada cop més, i malauradament a tots els serveis socials bàsics, com és l'educació, com és la sanitat i ara també els serveis socials.

En tot cas, com hem dit, nosaltres estem a favor d'aquesta moció, perquè entenem, bàsicament, que en el context en el qual estem d'emergència social prioritzar l'ajut, no l'ajut, sinó la responsabilitat que vostès tenen com a govern per sobre de qualsevol situació conjuntural econòmica, és clau, i les persones més vulnerables són les que han de poder gaudir de les polítiques públiques, i no les empreses..., i no altres polítiques que vostès acostumen a fer.

En tot cas, la crítica, com deia, a la Llei de dependència, perquè tot i ser una llei que d'inici, o en la seua literalitat, semblava una llei correcta, en el seu desplegament, com diem nosaltres, garanteix un model que fa que hagi crescut exponencialment, doncs, la prestació privada d'aquest servei; fa que puguem tendir a conduir a crear residències per a gent rica, quan, per altra banda, el creixement dels índexs de pobresa també és exponencial.

I també crítiques al que crearà aquesta llei: doncs, clarament s'expressava abans, un treball feminitzat que a més a més és precari; les dones som les que estem assumint també aquest creixement del nombre d'empreses que estan operant en aquest sector, i, com hem dit, que després, no?, després, si no poden ser sostingudes mitjançant les subvencions, doncs, queden a l'atur, i, per tant, com hem dit, les dones, sempre les grans afectades, també, per les polítiques de retallades.

El model de cooperació públic i privat està provocant, doncs, que, des del nostre punt de vista, s'aboleixi

el principi d'universalitat. I es fa en el moment en el qual, doncs, es decideix retallar les prestacions, retallar els serveis, etcètera.

Després, no volem que, com he dit, sigui el mercat privat el que entri a garantir els serveis bàsics, perquè entenem que els serveis bàsics els han de garantir els poders públics.

I l'esmena que nosaltres presentàvem anava en la línia, doncs, d'exigir que hi hagi una alternativa, una alternativa per a les classes treballadores i una alternativa per a les classes populars, que és un parc públic de residències per a gent gran. I el parc públic de residències per a gent gran ha de ser una obligació de qualsevol govern que sàpiga o que vegi que la seva obligació, com he dit, és garantir que les persones més vulnerables no s'han de fer càrrec dels riscos de la seva pròpia vida, que, per altra banda, és un dels principis de les polítiques econòmiques neoliberals.

Així, i com a punt, doncs, nosaltres entenem que mitjançant aquest parc públic la gestió directa abaratiria el cost del servei, que desapareixerien els beneficis industrials i també, d'altra banda, desapareixeria el pagament de l'IVA.

Entenem, doncs, que aquest parc públic s'hauria d'implantar per a diferents graus de dependència, tenint en compte l'envelliment de la població, tenint en compte l'impacte de les malalties neurodegeneratives i invalidants, la necessitat de conciliació entre la vida familiar i laboral d'un sector, com hem dit, laboral totalment feminitzat, i la reducció de salaris que fa imprescindible, doncs, que treballen tots els membres de la família.

I tots aquests elements, com hem dit, són els condicionants que fan que sigui ja imprescindible, per l'envelliment de la població, que la garantia d'aquests serveis sigui una garantia que puguin oferir els poders públics i no sigui una garantia, doncs, que es deixi a mans del creixement exponencial de les empreses privades que presten els serveis en aquests àmbits.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ens planteja la possibilitat de parlar del sistema d'atenció a l'autonomia personal, de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a la dependència, i ens permet fer-ho des d'un concepte que jo crec que és absolutament pertinent que el posem al damunt la taula, que és el tema de la sostenibilitat del sistema. De fet, els últims mesos, els últims anys, des de diferents àmbits, les empreses residencials, el sector dels consumidors i usuaris, el de les persones ateses..., des de qualsevol àmbit s'està plantejant precisament que el sistema en

aquests moments es troba en una situació de col·lapse i, ho podríem afirmar, de perill.

I quin és l'origen d'aquesta situació? Em sembla que és important que parlem de quin és l'origen d'això, perquè es tracta de l'aplicació d'una llei d'àmbit estatal, promoguda en el seu moment per un govern del PSOE, l'any 2006, i que plantejava de forma molt clara, en el seu article 32.3, que aquesta llei havia de ser finançada a parts iguals entre el Govern de la Generalitat, entre les comunitats autònomes, i el Govern de l'Estat. Tinc una gràfica aquí del que ha succeït en realitat, perquè una cosa, com podran comprovar, és el que diu la llei, i una altra, el que ha succeït.

Què ha passat des de l'any 2008 a l'any 2012? Any 2008, Govern del PSOE: Generalitat 240 milions, Govern de l'Estat 126; 2009, Generalitat 544 milions, Estat 322; 2010, Govern del PSOE: 689 milions de la Generalitat, 334 de l'Estat; 2011, canvi en el Govern de l'Estat, Partit Popular: Govern de la Generalitat 906 milions d'euros, Govern de l'Estat 258, i en el darrer any que tenim dades, 929 milions d'euros Govern de la Generalitat, 243 milions Govern de l'Estat.

Aquest és el problema de fons. I no n'hi ha cap altre. I podem mirar cap a un altre costat; explicar als ciutadans que a més a més del que paguem i del dèficit fiscal que estem assumint com a país, de 16.000 milions d'euros, encara els apujarem els impostos per assumir unes obligacions que té l'Estat; podem fer quaranta mil cabrioles, i intentar, aquells que han tingut responsabilitats tant a l'Estat com al Govern de la Generalitat, mirar cap a un altre costat, però el problema de fons és aquest.

I davant d'aquest escenari ens podem fer diferents plantejaments. Jo els permeto que en fem un. Imaginem-nos, que és molt imaginar, que tenim a l'altre costat un govern de l'Estat que compleix les lleis. Imaginem-nos que tenim un govern de l'Estat que paga igual que paga el Govern de la Generalitat i que està aportant al sistema 929 milions d'euros. Ja sé que és molta imaginació i que probablement algú de la cambra no està preparat per a aquest exercici realment creatiu. Però, si succeís això, què tindríem? Doncs tindríem que, si apliquéssim els esquemes actuals de serveis i prestacions, podrien entrar ni més ni menys que 85.000 persones noves en el sistema. Tindríem també que les 32.000 persones que estan en llista d'espera, de cop i volta, podrien entrar en el sistema. Tindríem, també, que podríem regular de forma ambiciosa la figura de l'assistent personal.

I tot això no succeeix perquè el Govern de l'Estat no aporta allò que per llei es va comprometre a aplicar. Aquest, ho repeteixo, és el problema, i no n'hi ha cap altre. I davant d'aquest escenari una de dues: o aquells que ens plantegen que fem un esforç afegit des d'aquí i que, més enllà d'aquest 80 per cent que avui dia estem aplicant, anem al 90 o al 100 per cent –ja de per si apliquem-nos, tant per tant, que suprimim l'Estat–, o els demanem això als ciutadans i apugem els seus impostos encara una altra vegada més, o apliquem alguna sèrie de mesures per garantir la sostenibilitat del sistema.

I és arribat aquest punt que plantegem –i agraïm que hàgim tingut la possibilitat de consensuar-ho amb el grup proponent de la moció i amb algun altre grup, amb Convergència i també amb el Partit Socialista– el següent: una doble taula en un doble àmbit, una taula de partits polítics, amb els quals ens plantegem la necessitat d'arribar a un acord, un acord que voldrà dir que tots plegats haurem de treballar en la línia de plantejar propostes, i una taula també d'agents socials.

Però, ho repeteixo, davant aquest escenari de màxima responsabilitat del Govern de l'Estat, d'incompliment d'una llei, que és el primer i únic factor que posa en perill la sostenibilitat del sistema, o prenem mesures i tots plegats assumim responsabilitats, o el sistema entrarà en una situació de col·lapse. I tots plegats, ho repeteixo, tenim l'obligació, des d'un punt de vista constructiu, de fer que això no succeeixi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, també ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I té la paraula la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, mirin, ens trobem davant d'una moció que intenta abordar la sostenibilitat del sistema de l'autonomia personal i la dependència, deixi'm dir-ho així, eh?, des de la irrealitat, des de la utopia, obviant al màxim responsable del problema i obviant les causes que l'han provocat.

I m'explicaré. Dic que ho aborden des de la irrealitat, perquè, escoltin, vostès obvien l'ofec econòmic a què l'Estat sotmet el Govern del nostre país. Escoltin, una retallada del 92 per cent dels recursos estatals per a prestacions a persones, això, ho haurien de tenir en compte, segurament.

Però és que a més a més vostès proposen un seguit de mesures sense tenir en compte, per exemple, la realitat financera de la Generalitat, apostant un cop més per allò de la generació espontània de recursos públics, que sembla que encara no hagin après que no existeix.

I els dic que ho aborden des de la utopia, perquè recorde la senyora Massana, quan feia la interpellació a la consellera, que anava anomenant tot un seguit de mantres i de lemes que sembla, doncs, que el Govern utilitza en la seva actuació diària.

Però es va deixar d'explicar-nos quin era el seu mantra. I, si em permet, senyora Massana, potser l'hi explicaré jo. El seu mantra principal és la utopia. Vostès han fet de la utopia la seva màxima, diguem-ne, en la pràctica política. I, ja se sap, si és veritat, la utopia és allò desitjat, però és allò impracticable, senyora Massana.

Miri, deia ahir el diputat Herrera: «No es tracta de fer literatura, no, es tracta de fer política.» Doncs, miri, senyor Herrera, no li han fet cas, perquè ens trobem davant d'una moció que és pura literatura, més aviat jo diria del gènere de ficció.

Un altre mantra que vostès fan servir moltíssim, quan, diguem-ne, fan referència al Govern. Diuen: «Aquest Govern no prioritza! Aquest Govern no sap prioritzar!»

Miri, jo he estat mirant les iniciatives que vostès han anat fent aquesta legislatura per copsar quines són les seves, de prioritats, i m'he trobat amb una cosa: vostès ho prioritzen tot. Clar, això no és prioritzar. Mirin, vostès prioritzen la dependència, prioritzen la pobresa, prioritzen la renda garantida de ciutadania –que, per cert, costaria 2.000 milions d'euros–, prioritzen la renda mínima, prioritzen els serveis d'autobusos, prioritzen la construcció d'edificis nous escolars per acabar amb aquells barracons que van vostès inaugurar quan governaven, prioritzen la inversió en combois de serveis ferroviaris, prioritzen la construcció d'equips sanitaris. Es veu clar: ho prioritzen tot. I això és una petita mostra. Tot ho prioritzen! Clar, això, no em diran vostès que no va diametralment oposat a aquesta responsabilitat i aquesta valentia política que dia rere dia demanen al Govern.

I, a més a més, amb aquesta moció vostès obvien el que realment està vulnerant la llei que ens ocupa. I en lloc de posar en valor que el Govern de la Generalitat fa un esforç ingent aportant, com deien abans, un 80 per cent dels recursos, per tal, evidentment, de poder afrontar les persones amb dependència, vostès volen impulsar un debat monogràfic per tal de continuar erosionant el Govern, utilitzant, doncs, la matèria més sensible del país. Aquest és el clar objectiu d'aquesta moció.

Miri, si vostès volen parlar, si vostès volen debatre, si vostès volen discutir sobre la sostenibilitat del sistema de dependència, escolti, ho fem, ens hi posem. En aquest sentit, nosaltres hem signat una transacció en el punt número 1. On no ens trobaran –on no ens trobaran– serà fent d'aquest debat un espectacle com es veu cada vegada que segons qui puja a aquest faristol amb, per exemple, «haurem de deixar morir la gent?», «decretem el “gana cat”?». Home, no, no s'hi vall; siguem seriosos, un punt de seriositat en aquest tema tan important.

Per tant, vostès, a més a més, en aquesta interpellació i en la moció, també obvien una altra cosa, que és la seva coresponsabilitat en el fracàs d'aquesta llei. Mirin, ara projecten, diguem-ne, les perversions del sistema de la dependència al Govern de la Generalitat, quan vostès, i no nosaltres, vostès, van ser qui amb el seu vot van aprovar aquesta llei estatal que envaïa competències, que s'ha demostrat que estava mal dimensionada, mal finançada, i que era creadora de molta falsa esperança. (*Remor de veus.*)

Què està fent el Govern? Atendre aquelles persones dependents que l'Estat deixa abandonades a la seva sort aquí, a Catalunya. I tot això amb molts menys recursos.

El vicepresident segon

Un moment; un moment, senyora diputada. Baixin un pèl el to de veu, si us plau, que no se sent la persona que parla.

Gràcies.

Endavant.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, president. I els deia que tot això el Govern de la Generalitat ho ha de fer amb molts menys recursos i, per tant, apostant per determinades mesures acordades amb el sector, entitats socials, entitats mercantils, municipalistes i també amb els sindicats –avui mateix, per exemple–, per tal de garantir la sostenibilitat d'aquest sistema de dependència.

Mirin, vostès proposen seguir estirant més el braç que la màniga. I això ja hem vist que és incompatible amb la sostenibilitat d'aquest sistema de dependència. Nosaltres apostem per seguir atenent les persones sense hipotecar i sense desprotegir els futurs beneficiaris del sistema.

En aquest sentit, els hem presentat unes esmenes, que només n'hem pogut transaccionar una, però aquestes esmenes van sobretot per ubicar a la realitat allò que vostès proposen des de la utopia.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. No ha presentat esmenes, però fixa posició el Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, gràcies per ser en aquest debat sobre un tema que afecta el seu departament.

Nosaltres no hem presentat esmenes bàsicament perquè el que recull el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, bàsicament, és allò que hem estat demanant durant molt temps, és allò que hem estat demanant durant molt temps i que hem demanat amb propostes de resolució i amb mocions, perquè nosaltres som capaços d'arribar a acords inclús amb grups distants ideològicament, com és Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en temes que són fonamentals. I no n'hem presentat perquè estem d'acord.

I estem preocupats per les situacions que estem veient de la Llei de dependència. El que hem sentit avui, tot un seguit d'acusacions, de forma indirecta uns, de forma directa altres, és que tota la culpa, com sempre, és de Madrid. És a dir, aquest rebombori que sempre es sent i em diu el senyor Junqueras..., per descomptat, tota la culpa és de Madrid. Aquí no hi ha cap tipus de responsabilitat, aquí no hi ha cap tipus de pressupost..., bé, gràcies a vostès no hi ha cap tipus de pres-

supost, ni aquest any ni l'any passat, per mirar les partides que vostès destinen a la Llei de dependència.

Però, miri, permetin que emmarqui el debat: què ens hem trobat a Madrid i què s'han trobat vostès a Barcelona? Doncs, molt bàsic: a Madrid el primer que vam trobar en la Llei de dependència –aquells que des del Partit Socialista ens donen lliçons– són 1.034 milions d'euros de deute en cuidadors no professionals. El primer que va fer el Govern de l'Estat, aquest Govern tan dolent que vostès diuen, va ser haver de pagar 1.034 milions d'euros a la seguretat social, perquè vostès no ho havien pagat. I vam trobar 2.700 milions d'euros de deute de la sanitat. I què es van trobar vostès aquí a Barcelona? Doncs, una cosa molt semblant: 130 milions d'euros de deute en ajuda de les famílies, 835,5 milions d'euros de deute a la sanitat, 54.625 expedients que no s'havien pagat i 50.000 milions d'euros en factures sense pagar. I això ho van deixar vostès: Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana. Això què vol dir? –això que vol dir? Que tant a Madrid com a Barcelona aquells que ens donen lliçons –per exemple, Esquerra Republicana– ens van deixar la caixa buida i el calaix ple de factures. I en les factures saben què hi anava? A les factures anaven les nostres famílies, la nostra gent i els nostres nens petits. Això anava al calaix que vostès tenien sense pagar.

I què hem fet nosaltres? Perquè hi ha una diferència fonamental –hi ha una diferència fonamental. Miri, a Madrid el que està fent el Govern de l'Estat és intentar fer sostenible el sistema; a Barcelona el que fa el Govern de Convergència i Unió és carregar-se la Llei de dependència. Aquesta és la diferència entre uns i altres, aquesta és la gran diferència. Miri, sap per què? Perquè els ajustos són necessaris, ja els ho he dit; quan vostès, que ens donen lliçons de com gestionar els recursos, ens deixen tot el que ens han deixat, els ajustos són necessaris. No podem pagar amb els mateixos diners quan hi ha època de bonança econòmica que quan hi ha una època de crisi econòmica, que, per cert, ens hi va ficar l'esquerra d'aquest país –ens hi va ficar l'esquerra d'aquest país–, aquests que ens donen lliçons. Sap quina és la diferència? Que nosaltres els ajustos en la Llei de dependència els fem amb llums i taquígrafs, i la senyora consellera hi és –la senyora consellera hi és. La diferència és que vostès fan retallades, com deia, doncs, la representant del Partit dels Socialistes, amb nocturnitat i traïdoria. Vostès, al no presentar cap tipus de pressupost, han estat dos anys retallant amb nocturnitat i traïdoria, per la porta de darrere. Aquesta és la gran diferència. I ara ho veiem, per exemple, quan un dia ens diuen que paralitzen les PEVS i un altre ens diuen que no les paralitzen, que és que les eliminen. I què farem amb dotze mil persones al carrer? A nosaltres ens preocupa, i per això ens preocupava aquesta diferència.

Miri, el Govern de l'Estat ha fet una cosa molt important, que és pagar la incompetència del Govern de la Generalitat: 27.000 milions d'euros per al Pla de proveïdors, 27.000, que d'això mai en parlen –mai en parlen–, 27.000 milions d'euros. I una altra cosa també molt important, i li ho vaig dir a la consellera l'altre

dia: vostès saben que hi ha un punt de la Llei de finançament autonòmic que està lligat a la població dependent –ligat a la població dependent–, als articles 4 i 5, que són entre 300 i 400 milions d'euros cada any? Això és important, i això són recursos que tenim.

Però, miri, deixi'm que li digui una darrera cosa amb el temps que em queda: és qüestió de prioritats, sí. Per què vostès es passen més..., pensant en el que pot fer Madrid per vostès que no el que poden fer vostès per Catalunya? (*Remor de veus.*) Per què? –per què? Per què es passen cada dia, sempre, dient el que a Madrid poden fer per vostès, i no el que el Govern de la Generalitat pot fer pels catalans? Això és el que hauria de preocupar-los a vostès, senyors diputats i senyores diputades. És qüestió de prioritats: 273 milions d'euros a TV3, que ens costa més que tota la Radiotelevisión Española junta; 76 milions d'euros per arranjar el mercat del Born per celebrar el 2014... Sap què passa?, i li ho diré molt clarament: si vostès retallessin més en independència, tindrien..., i podrien en no retallar tant en dependència.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyora Figueras, senyor López, diuen el mateix: parlen de la sostenibilitat cadascú des de la seva pàtria. Però el que fan vostès parlant de sostenibilitat és..., fan una cosa comuna, que és fer insostenible la vida de la gent. Això és el que fan vostès amb les seves polítiques, i això és el que hem de rectificar.

Començaré per la senyora Figueras. Diu: «utopia». Tinc dos fulls només de dues entitats, on parlen, com el nostre grup, que Madrid no compleix, però on demanen claríssimament un pacte per garantir els ajuts als afectats de la retallada de la dependència a Catalunya entre el Govern i els partits catalans; i la confederació, on diu que «teixim» –magnífica paraula– «complicitats per sostenir el sistema i fer i garantir l'atenció a les persones més vulnerables». I per això hem volgut arribar a un pacte –i per això hem volgut arribar a un pacte. I a mi en aquest sentit, senyora Figueras..., és que el que prioritzem són les persones, no és una utopia. I el que els demanem és que no facin coses d'amagat, que és el que estan fent, de «tapadillo», com es diria col·loquialment. S'ha acabat el «tapadillo», llum i taquígrafs, per a aquells que diuen que és un acord minso. No és el debat; per això un sempre posa allò que més li agradaria que fos. Però és una cosa molt clara, i crec que és un fet diferencial.

Li dic al senyor Espejo: nosaltres hem aparcat l'himne i la consigna; li ho vam demanar a la consellera, i vostès també ho haurien de fer. La diferència és que

diu que hem d'acordar un pacte; un pacte i trobar una solució. Hi incorporem els agents i les entitats, les patronals i els sindicats, que això és una de les altres demandes. Aparquin vostès el seu himne, també, i la seva consigna; vetllin per l'aplicació d'aquest dret a Catalunya, que és el que han de fer. Ja exigim a Madrid..., i vostès, si no volen, no ho facin; nosaltres ho fem perquè tenen una responsabilitat, però aquest Govern també la té. Votin, i espero que vinguin en aquestes trobades. Perquè, si no, què hi vénen a fer? Si aquí no podem fer res, què hi vénen a fer? Votin aquest punt número 1.

Senyora Granados, hem arribat a aquest acord; a més a més, el punt 2.g l'assumim completament. Hem transaccionat entre PSC, Esquerra, Convergència i nosaltres per poder fer aquesta comissió. I també hem transaccionat dos punts, un amb PSC i Convergència, i l'altre amb el PSC, que n'afinen el redactat, de la qual cosa també quedem satisfets.

Compartim amb la diputada de la CUP que ha d'haver-hi un altre model possible, nosaltres el defensem; per això en la nostra moció també hi ha un pla de xoc. I creiem que el que ens pot comportar aquesta comissió precisament és treballar en favor d'una cosa que crec que compartim, que és el treball comunitari també en serveis socials, en atenció a la dependència, i la figura de l'assistent personal, que és una altra qüestió que creiem que pot ser molt útil de cara a la redefinició d'aquest sistema de sostenibilitat.

Als companys d'Esquerra Republicana, vostès saben perfectament –i aquí acabo; els agraeixo el fet d'haver pogut transaccionar– que no tot passa per Madrid per la sostenibilitat, passa perquè a Catalunya ens vulguem dotar d'uns bons drets per a les persones amb dependència. I això ho hem de fer aquí, tinguem estat propi o no tinguem estat propi, perquè els drets hi són i els drets els hem de mantenir. I això és el que hem de fer possible en els propers pressupostos.

Gràcies.

(*Anna Figueras i Ibàñez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, presidenta, per demanar votació separada del punt 1 i, després, del 2.f.

La presidenta

Però del punt 1, què vol dir? Tot l'1, eh?

Anna Figueras i Ibàñez

No, que votem separat el punt 1 del 2.f i de la resta.

La presidenta

1, 2.f...

Anna Figueras i Ibàñez

I per nosaltres la resta.

La presidenta

Molt bé. (*José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.*) Senyor Espejo Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, gracias, presidenta. Para pedir votación separada del punto 1 y por alusiones de la señora Massana.

La presidenta

Quaranta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

No los agotaré, no se preocupe. Señora Massana, yo estaré encantado cuando nos inviten a ir con ustedes, a Madrid o adonde sea, a decirle al Gobierno central lo mismo que le decimos aquí, en esta tribuna, al Gobierno de la Generalitat. De momento no lo podemos hacer. Y remarco lo «de momento», pero, vamos, seguro que antes o después estaremos allí juntos.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. I votarem per separat, en primer lloc, el punt 1; després votarem el 2.f, i, si no hi ha cap altra votació demanada, la resta. D'acord? (*Pausa.*)

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 8 abstencions.

Votem el 2.f.

Comença la votació

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

I votem ara la resta de moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al
Govern sobre la reforma energètica
de l'Estat (tram. 302-00079/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma energètica de l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera. (*Remor de veus.*)

Un moment, senyora Ribera. Demano als diputats que si no es queden a l'hemicicle vagin sortint d'un en un.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. (*Persisteix la remor de veus.*) Diputats, diputades, consellers, senyores i senyors...

La presidenta

Un moment, senyora diputada, esperi, esperi. (*Pausa.*) Ja pot començar

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Avui presento la Moció subsegüent a la interpel·lació del conseller Puig sobre la reforma energètica de l'Estat espanyol pel que fa a la regulació de l'energia elèctrica. Ja vaig començar l'altre dia la meua intervenció dient que l'energia és un bé de primera necessitat; és un bé amb una demanda poc sensible al preu, per tant, poc elàstica; afecta l'economia de les famílies, i és un dels principals sectors de competitivitat de la indústria i de l'empresa en general.

El passat mes de juliol –també vaig comentar-ho– de 2013, el Govern espanyol va aprovar una reforma energètica que de fet ja havia començat l'any anterior, l'any 2012, amb l'aprovació de diferents lleis i reial decrets, i, dins d'aquest paquet normatiu, el passat 20 de setembre el Govern espanyol va remetre al Congrés dels Diputats el projecte d'una nova llei per al sector elèctric, que es va començar a tramitar aquest mes d'octubre i que tenia un únic objectiu. Aquest objectiu, simplement, era corregir el dèficit de la tarifa elèctrica, un dèficit que es va anar formant al llarg dels mandats: del senyor Aznar *primero*, de primer, del senyor Zapatero després i del senyor Rajoy actualment. El problema radica en el fet que s'ha generat un dèficit tan gran que ha produït un deute d'aproximadament..., alguns el xifren en 30.000 milions d'euros, altres el xifren en 27.000 milions, però que és un dèficit que creix, que creix en menor mesura, però que en aquests moments encara continua creixent, en menys percentatge, però no s'atura.

Aquest és un cas únic al món, també ho vaig dir l'altre dia –em refereixo al fet que els consumidors tinguin un deute tan important amb el conjunt del sector elèctric–, i això ha tingut diferents conseqüències. Entre l'any 2004 i l'any 2010 –per tant, aquí encara falta afegir-hi tres anys–, el preu de l'electricitat per al consum industrial s'ha incrementat a l'Estat espanyol al voltant d'un 90 per cent, i ha provocat directament que la nostra indústria sigui menys competitiva. I en l'economia familiar –per tant, l'energia familiar–, en aquest mateix període, 2004-2010, s'ha incrementat al voltant d'un 59 per cent, al voltant d'un 60 per cent, i ha provocat que tots hàgim de tenir molta cura a l'hora d'encendre la llum o la calefacció, però que en alguns casos hàgim de parlar de pobresa energètica.

L'electricitat també s'ha encarat durant el 2013 quatre vegades –al gener, al juliol, a l'agost i a l'octubre–, tot i que hi va haver una baixada el mes d'abril. I s'estima que acabarà aquest any 2013 amb un saldo aproximat d'un increment d'un 4 per cent, quan la inflació de setem-

bre a setembre del 2013 s'ha xifrat en un 0,5 per cent. I hem passat de pagar l'energia més barata d'Europa a ser, pràcticament, el país més car d'Europa: les nostres empreses, les espanyoles i, per tant, també les catalanes, estan pagant un 28,7 per cent més que les empreses alemanyes. Com podem ser competitius d'aquesta forma?

I tot això no només ho pateixen les empreses, ho pateixen les famílies, especialment per als consums a les llars, el que són calefaccions, electrodomèstics, il·luminació; i, per tant, menys renda disponible i menys consum. Però el que és molt preocupant és la situació en què estem a dia d'avui. Fa poc hem conegut les dades de l'atur: Catalunya, 22,8 per cent, pràcticament 23 d'atur –23 per cent d'atur. Per tant, com hem de crear llocs de treball si les nostres empreses són menys competitives i vivim en un món global en el qual hem d'anar a l'exportació, i, per tant, també a la internacionalització de les nostres empreses? Aquest és un factor de competitivitat importantíssim.

Però també el sector terciari es pot sentir afectat per tot això, perquè, de fet, és el que més energia consumeix a Catalunya. Per tant, indústria, comerç, turisme, tot el sector empresarial se sentiria afectat per aquesta reforma.

Però també la pèrdua del desenvolupament de les energies renovables: la fotovoltaica, l'èolica, la geotèrmia..., i reducció, també, de les inversions en R+D de noves tecnologies energètiques, que també pot comportar menys creació de llocs de treball, perquè, avui en dia, a Europa hi ha més de 3 milions de llocs de treball amb aquest tipus d'energies que s'han creat. O inseguretats jurídiques de les inversions en energies renovables. Crec que no cal dir gaire més: es muntaven les coses amb una llei i després resulta que n'hi havia una altra.

Pèrdua d'eficiència energètica, desincentivació de les polítiques d'estalvi energètic i d'autoconsum. Risc de qualitat de les nostres xarxes elèctriques, i, en conseqüència, de la nostra qualitat de consum. I també, naturalment, envaint competències de la Generalitat com ja és habitual.

En definitiva, per això el segon punt de la nostra moció va en el sentit de prendre iniciatives polítiques, administratives i judicials que siguin necessàries per fer front a aquesta reforma, que realment és molt perjudicial per a les nostres famílies, per a les nostres empreses, per a la nostra indústria i per a l'economia catalana en general.

Jo sí que demanaria, doncs, el màxim suport a aquesta moció que els hem presentat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssima diputada. Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. En primer terme, té la paraula el senyor Joan Herrera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. A la interpellació que feia el Grup de Convergència i Unió, el que venia a dir és: «Diguin-li al Govern de l'Estat que no estem d'acord amb els seus decrets en matèria energètica.» I nosaltres hi coincidim, però creiem que no entraran en matèria. Per què no hi estem d'acord? O per què l'Estat ha fet el que ha fet? I els ho explicaré de forma molt breu.

Han fet el que han fet perquè les companyies elèctriques els darrers anys van instal·lar molta potència, tanta que no sabem com amortitzar allò que han fet, tanta que necessiten avui posar un fre –un fre– a l'autoconsum i a la producció d'energies renovables. I això és el que ha fet que, finalment, hàgim limitat l'autoconsum, s'hagi reduït la prima en el sector de les renovables, en totes, no només en aquelles que estaven sobrevalorades. I això és el que ha suposat, en definitiva, que hàgim tingut un retrocés extraordinari. I tot per què? Perquè Unesa, la patronal de les elèctriques, manava. I manava i deia que el que no podia ser és que passéssim a un model energètic de generació distribuïda més democràtic i no controlat per ells.

I aquí és el sentit de les nostres esmenes, unes esmenes que el que plantegen, bàsicament..., que el que no pot ser és que avui l'impuls de les renovables no es pugui tirar endavant perquè les elèctriques han de continuar guanyant com fins ara. Que el que no pot ser és que al nostre sistema elèctric, per una mala regulació, les elèctriques guanyin cada any entre 3.000 i 5.000 milions d'euros, per una cosa que en anglès en diuen els *windfalls profits*, els beneficis caiguts del cel, que signifiquen una cosa tan senzilla com que les centrals amortitzades cobren el preu de la llum al preu que la cobren les centrals acabada de produir. Això és una estafa, una estafa legal, però una estafa, i això és el que nosaltres denunciem.

I haig de dir que les esmenes que hem fet, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, s'hi han incorporat parcialment. I s'hi han incorporat parcialment perquè a tot allò que es denuncia el Grup de Convergència i Unió ens diu: «D'acord.» Però, en tot allò que diu: «Anem a revisar com s'estableix el preu, anem a revisar com s'ha establert el dèficit tarifari, anem a dir que s'han acabat els privilegis de les elèctriques», aquí el Grup de Convergència i Unió ha dit que no –ha dit que no.

I nosaltres la consideració global que fem és que es queden a mitges. I que es queden a mitges per una raó molt simple, perquè diuen: «Reivindiquem les renovables»; però, en canvi, no continuen declinant la frase: «Reivindiquem les renovables, i per reivindicar aquestes renovables, el que cal és acabar amb el privilegi de les elèctriques».

No ho diu Iniciativa Verds - Esquerra Unida. La Comissió Nacional de l'Energia, en informes reiterats, acredita que les elèctriques cada any guanyen entre 3.000 i 5.000 milions d'euros per una mala regulació. Que més del 75 per cent del dèficit tarifari que paguem entre tots es deu a una mala regulació. I, en canvi, el mantra, que a vegades s'ha sentit des d'aquesta tribuna, és: «Les primes a les renovables són excessives.» Doncs, mirin, hi ha hagut primes renovables

excessives a la fotovoltaica al 2008, però la majoria, permetin-me, és molt menys que allò que se'n duen les elèctriques per la cara.

Aleshores, nosaltres què hem dit? Un nou punt 3, en què no s'establirà, perquè no s'ha contractat així, el mecanisme adequat per recuperar els costos de transició a la competència, que saben que és allò que han cobrat de més les empreses elèctriques. Dèiem que s'excloguessin del *pool*, del marc en el que es fixa el preu de l'electricitat, les centrals amortitzades. Això no ho hem incorporat al text. Hi ha qui guanya. Ja ho entenem, no? –hi ha qui guanya. S'hi ha incorporat la resta, i és positiu.

En el Projecte de llei de renovables, que l'incorporem, quan parlem de simplificació administrativa, normes públiques de connexió que reconegui les externalitats positives de les energies renovables, això no ho han incorporat. Era massa concret, però sí la part prèvia. I no s'hi han incorporat altres elements que per nosaltres eren positius.

Per últim, plantejàvem instar el Govern a tres elements que, per nosaltres, són claus: una auditoria energètica independent de la composició del dèficit tarifari. Dit d'una altra manera, si volen fer un estat propi seria bo que comencéssim a parlar de quin model energètic volem. Que el model energètic que volem nosaltres per a Catalunya no és un model en mans de Gas Natural - Unión Fenosa, o d'Endesa, o de la lògica i l'interès privat, sinó de la lògica i l'interès comú.

Segona referència que feiem: que presentessin en sis mesos el model energètic que voldrien per a Catalunya. I aquí no s'ha transaccionat. No seria oportú que en sis mesos el Govern ens presentés el model energètic que vol per a Catalunya, que va molt més enllà del Pecac, i que té a veure amb quin marc legislatiu volem: si un model més francès o un altre.

I, per últim, que creem una societat pública d'energia, perquè avui hi ha possibilitats: l'OCU ho acaba de demostrar, per abaratir el preu de la llum i per donar oportunitats i alternatives.

Amb tot, votarem a favor de la proposta que hem transaccionat, perquè suposa millores, però millores que no van a l'arrel del problema, com nosaltres plantejàvem en la nostra esmena.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També, per exposar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo volia ser més crític amb aquesta moció, però la senyora Ribera m'ha convençut que no és tan dolenta com pensava, que Déu n'hi do; però..., fixin-se que van fer una interpellació exclusivament per parlar de política energètica, com ha dit el senyor Herrera, del Govern de Madrid. I, clar, jo pensava que en aquest parlament de tant en tant havíem de parlar del

Govern de Madrid perquè hi ha coses que no les fa bé... Aquestes no les fa bé, eh?, senyor Fernández Teixidó? Coincidim en això. Que a mi m'agrada parlar d'energia també quan hi ha el senyor Fernández Teixidó, perquè m'estimula la seva presència, perquè en sap molt. (*Veus de fons.*) No..., que en sap molt, de veritat.

Però, mirin, és que no parlem mai de la política energètica del Govern de Catalunya, senyora Ribera. I clar, nosaltres, des de l'oposició, li hem hagut de fer algunes aportacions perquè aquesta moció acabi tenint una mica de consistència. Perquè és veritat el que ha dit el senyor Joan Herrera aquí, quan ha pujat a l'inici de la seva intervenció: els problemes –parlant com vostè ha parlat del preu de l'energia, de la mala regulació, etcètera– vénen de lluny, però vénen, sobretot, per un problema que ella ha esmentat d'una manera molt certa, i és que aquí hi ha hagut molta gent, moltes empreses, que van començar a construir grans centrals de generació d'energia elèctrica. I resulta que ara... –vés tu, el capitalisme, no?– ara diuen: «Que vingui el papà Estat i que ens vingui a socórrer, no?», senyor Fernández Teixidó? Perquè diu: «Hem de cobrar per la disponibilitat de la capacitat de generació d'energia.» Cosa estranya. Si qualsevol de vostès es posa a fer un negoci d'aquests i no li va bé, no vindrà el pare Estat a socórrer-los i a donar-los..., i a gravar el quilovat que paga cada ciutadà o cada empresa en aquest país, no?

Doncs bé, ens trobem en aquesta situació; en lloc de dir: «Escolti, si vostè va imaginar un negoci que no anava bé, doncs, és la seva responsabilitat.» No. Aquí tots els ciutadans, inclosos els que estem aquí, inclús aquells que no poden pagar l'energia elèctrica, com deia la senyora Ribera, que li preocupa i a nosaltres també la pobresa energètica, doncs, aquests també han de pagar.

I, darrerament, les reformes que ha fet el Govern de l'Estat han anat en contra dels ciutadans i per afavorir aquestes empreses, com ja s'ha assenyalat aquí.

I, mentrestant, diguem-ho clar –diguem-ho clar–, el Govern de la Generalitat, malgrat els successius requeriments que ha fet el Grup Socialista –amb el senyor Jordi Terrades, que està allà escoltant-me, i jo mateix– al senyor Felip Puig i al senyor Mena –malaurat senyor Mena, del «govern dels millors»–, no han volgut fer ni presentar mai un recurs d'inconstitucionalitat. Mai ho han fet, eh? –senyor Herrera, que em dona la raó també, mai ho han fet–, i mentrestant, autonomies que tenen moltes menys competències que la que ens atorga a nosaltres l'Estatut per la via de l'article 133, que oblida el Govern, doncs, per exemple, Canàries, per exemple, Extremadura –que és del Partit Popular, governada pel Partit Popular, senyora García Cuevas, que diu que sí–, Cantàbria, Andalusia, Canàries –no sé si ho he dit– totes aquestes han presentat sengles recursos d'inconstitucionalitat, i Catalunya no, perquè en el fons..., diguem-ho clar, –senyor Felip Puig, després li passaran la gravació–, perquè en el fons ja li va bé al Govern de la Generalitat. Ara han descobert aquí que tenen un petit front per atacar el Govern de Madrid i ens han presentat aquesta interpellació i aquesta moció.

Nosaltres estem satisfets que... –a la senyora Ribera, li ho agraeixo molt–, que ens hagi acceptat algunes esmenes; per exemple, ha introduït el concepte d'energies renovables, que no parlava ni d'això... Quan deien que havia fet mal a la política energètica d'Espanya i de Catalunya, no parlaven que ens afecta fonamentalment a Catalunya a l'energia renovable i a les empreses d'energia renovable.

Lamentem que no ens hagi acceptat una esmena on es diu que el Parlament de Catalunya es declara contrari a l'energia, a anar prescindint de l'energia nuclear; per tant, contrari a l'energia nuclear i anar-la substituint per altres energies.

I, per últim, perquè se m'està acabant el temps, els vull significar, senyores i senyors diputats, que avui sóc molt feliç; la senyora Ribera ho ha aconseguit, potser sense saber-ho, i és que ens ha acceptat una esmena que diu el següent: diu que el Parlament de Catalunya insta el Govern de l'Estat que requereixi al Consejo de Seguridad Nuclear perquè aprovi un pla de protecció sísmica per a les centrals nuclears espanyoles, entre les quals tres catalanes, que són les que a nosaltres ens afecten més, perquè s'han d'adequar als nous requeriments que la Unió Europea va establir després de l'accident de l'11 de març del 2011 a Fukushima.

Això està molt bé, senyora Ribera, la felicito i li agraeixo molt que ens hagi acceptat aquesta esmena i els volia fer partícips, perquè en ser feliç jo espero que vostès també ho siguin una mica.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmenes i, per exposar-les i per posicionar-se, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Senyor Sabaté, que estigui content és una gran alegria per a tota la cambra, i, per tant, ens n'alegrem també des d'Esquerra Republicana que estigui content, i compartim la seva alegria també. I agraim a la senyora Ribera la predisposició a la negociació, transacció i a l'acceptació de les esmenes.

Com apuntaven algunes de les persones que m'han precedit, segurament la proposta, la moció inicialment era un text mancat segurament d'una certa concreció, i, per tant, diguem-ne, em semblava interessant perquè apuntava en la línia que nosaltres creiem que han d'anar, però nosaltres també hi hem presentat un seguit d'esmenes perquè pensàvem que valia la pena completar i concretar el text.

També hem vist que altres esmenes presentades per altres grups parlamentaris que han estat acceptades o transaccionades i, per tant, diguem-ne, en el conjunt nosaltres ens sentim satisfets amb la moció tal com ha quedat. Per tant, ja avanço el suport del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Què hem volgut fer nosaltres? Doncs, som crítics, és evident, i ho hem manifestat ja en diverses ocasions, amb aquesta reforma duta a terme pel Govern espanyol, amb una clara voluntat, diguem-ne, de simplement satisfer els interessos de les grans empreses elèctriques. No ha tingut en compte la realitat social, no ha tingut en compte el moment, no té en compte, diguem-ne, el greuge o els perjudicis que provoca en l'àmbit empresarial. Només cal veure com s'ha incrementat el rebut de la llum en els darrers mesos i en els darrers anys, amb la qual cosa provoca un efecte negatiu cap a les economies domèstiques, però també provoca un efecte negatiu cap a les empreses, que, com vostè apuntava, senyora Ribera, els genera una manca, diguem-ne, de major competitivitat respecte a altres països on l'energia està regulada i on es tenen en compte tots aquests efectes i, per tant, els governs s'encarreguen de preparar i d'ajudar les empreses. De vegades no és d'una manera directa sinó amb tota aquesta regulació.

Nosaltres entenem que la reforma del mercat elèctric preparada pel Govern espanyol desincentiva les inversions en el sector energètic, facilita i treballa, simplement, per a aquestes grans empreses i, per tant –ja algunes de les persones que m'han precedit ho han manifestat–, ataca directament tot el que... –i espanta els inversors en energies fotovoltaïques–, ataca l'autoconsum, la qual cosa, diguem-ne, fa que el mercat elèctric sigui captiu d'unes grans empreses, que són les que marquen, fan i desfan tot allò que interessa a aquestes elèctriques i el Govern de torn, en aquest moment el Govern Popular, doncs, està treballant només per a això. Ens sembla que, al mateix temps, aquest model ens allunya d'aquell marc de la Unió Europea, aquells horitzons que ens marca la mateixa Unió Europea, i que, per tant, doncs, pensem que des de Catalunya hem d'intentar aconseguir i hem d'intentar seguir.

Hem volgut concretar –i ja passo a defensar, concretament, les nostres esmenes– en un posicionament clar del Govern enfront l'atac sistemàtic per part del Govern espanyol i, per tant, demanem al Govern que, davant de qualsevol atac contra les competències de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit energètic, doncs, el Govern de la Generalitat respongui amb la interposició dels corresponents recursos d'inconstitucionalitat; que, per tant, doncs, és l'únic que tenim en aquests moments i és el que cal.

Però, al mateix temps, també, i donant, i demanant a fer deures també al Govern de la Generalitat, demanem una revisió del pla de l'energia i del canvi climàtic, tenint en compte, doncs, totes aquestes circumstàncies que alteren el futur del mercat elèctric, i, per tant, ens sembla que allò que està programat, que entenem..., nosaltres som del parer que els plans que s'estableixen per part d'un govern han de ser revisats, tot i que aquest no és excessivament antic, però sí que val la pena, doncs, que en les circumstàncies actuals replantegem quina és la situació. A nosaltres ens hauria agradat, també, que haguéssim pogut anar a uns objectius més enllà dels mercats, inicialment, i que intentéssim que les energies renovables tinguessin major

horitzó i que el Govern les impulsés de major manera, però, en tot cas, ens semblen correctes, tot i que no descartem, i seguirem treballant per anar més enllà del que ens marquen aquestes propostes inicials.

Volem també que quedi clar, i això és el que demanem també al Govern, que faci gestos, però no només gestos sinó que també, al mateix temps, dugui a terme accions a les persones que han fet inversions en l'àmbit de les energies fotovoltaiques i que es renegociïn aquells crèdits amb l'Institut Català de Finances. Algunes persones ja els van sol·licitar i en aquests moments, a causa dels canvis i la inseguretat jurídica provocada pel Govern espanyol, es troben en un atzucac i es troben amb un seguit de dificultats. I instem també el Govern, de cara al 2014, a presentar un projecte de llei per a un impost sobre la producció nuclear, i que, per tant, ens sembla que també gravant aquesta energia podem també treballar cap a un sistema d'energies netes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Finalment, també ha presentat esmenes el Grup Mixt, i en el seu nom té ara la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, en la nostra intervenció volem fer un breu repàs a la gènesi de l'estafa, a l'atrancament que s'està perpetrant amb aquesta llei i, finalment, a l'alternativa que presentem o en què creiem que haurien d'orientar-se les polítiques públiques en el sector elèctric. Miri, la història amb la privatització, sota el Govern d'Aznar, del sector elèctric, impulsat i acompanyat per l'inefable mercat únic europeu i per la Unió Europea, sempre ajudant a privatitzar serveis públics i a empobrir la vida de la gent, en què, ara que fa uns més o menys divuit anys que va començar, podríem dir que avui complim, diguem-ne, la majoria d'edat, la festa d'aniversari d'Alí Babà, que és el que va representar la privatització del sector elèctric.

Perquè, en realitat, es privatitzava, es liberalitzava per augmentar la competitivitat de l'economia; ara és un dels més grans llasts de l'economia a l'Estat espanyol –és justament el preu de l'energia– i per abaixar el preu de la llum per al consumidor final. I només ens superen Irlanda i Xipre en el preu de l'energia per al consumidor final. Només ens superen dos països, que són Irlanda i Xipre, en els últims anys des d'aquesta privatització i liberalització. El cost de la tarifa, el cost del que paga el consumidor familiar a casa ha pujat un 105 per cent en el que és un vertader atrancament. Però no us penseu que és un sector, l'elèctric, amb unes companyies productives petites, sinó que són grans multinacionals, que, a més a més, no us penseu que van amb l'aigua al coll: 4.225 milions és el que van guanyar, de benefici net, en el darrer any. De tot això, el dèficit tarifari tampoc us penseu que és un gran deute que tenen, que no poden assumir. No suposaria, el deute tarifari, si l'haguessin anat aplicant als seus

propis beneficis, ara mateix, cap mena de cost. Estem parlant d'Iberdrola, de Gas Natural Fenosa, d'Endesa i de BP.

I ara ens diuen que tot aquest deute tarifari és un deute dels consumidors, com si els consumidors, igual que amb la crisi vam viure de les nostres possibilitats, ara hem estat fent el trapella i pagant menys del que hauríem d'haver pagat sense nosaltres saber-ho i, per tant, és culpa nostra i ho haurem de pagar nosaltres, els consumidors. Bé, tot això, que, a més a més, per fer un símil molt directe, és com les màfies, que porten treballadors il·legals, que quan arriben al país els han encolomat un deute tan gran que han de treballar a preu de cost, o per sota, en condicions inhumanes, per poder pagar el deute que la mateixa màfia els ha generat i que, a més a més, mai s'acaba de pagar. Amb la qual cosa, el treballador no és lliure; amb la qual cosa, amb aquest dèficit tarifari, òbviament, no sortirem mai de la política elèctrica que decideixen aquestes multinacionals.

Però, és clar, qui són aquestes multinacionals? Vull dir, és possible plantejar des de la política pública una alternativa a la política elèctrica que està plantejant el Partit Popular? Doncs, mirin, aquestes són les persones que governen aquestes elèctriques: David Madí, de Convergència, al consell d'administració d'Endesa. Miquel Roca, de Convergència, a Endesa. Juan José Olivas, expresident de la Generalitat de València, president de Bancaja, vicepresident de Bankia, consell d'administració d'Iberdrola. Aznar: Endesa. Felipe González: Gas Natural. José Folgado, exsecretari d'Estat del Partit Popular: Endesa. Ángel Acebes, exministre de l'Interior: Iberdrola. Pedro Solbes, del PSOE, exministre d'Economia: Endesa. Ana Palacio, Partit Popular: Hidroelèctrica del Cantàbrico. Ignacio López del Hierro, marit de Dolores de Cospedal: Iberdrola. Luis Atienza, PSOE, exministre de Pesca i Agricultura: Red Eléctrica Española. Miguel Boyer: Red Eléctrica Española. María de los Angeles no-me'n-recordo –o no ho puc llegir–, exministra de Sanitat i Consum amb el PSOE: Red Eléctrica Española. Manuel Marín –que semblava bona persona!; que semblava bona persona, eh?–, també: Iberdrola. Narcís Serra, entre altres moltes coses: Gas Natural. Arantza Mendizábal, PSOE: Red Eléctrica Española. Luis de Guindos, membre del Consell de Ministres que aprova aquesta llei, també havia estat a Endesa cobrant 365.000 euros a l'any.

És la màfia organitzada! Aquí, per fer una política elèctrica de sobirania energètica per a aquest país, que sigui justa amb els consumidors i amb les consumidoras, que pugui ser útil per a la competitivitat de l'economia, el que cal és acabar i fer fora aquesta màfia! És que no hi ha altra alternativa; és que no es podrà plantejar mai una alternativa que no sigui extreure i extreure i extreure més i més rendes de les classes populars via la tarifa elèctrica per donar-les a aquesta gent, que no cobren sous petits, que Aznar cobra 200.000 euros, que Felipe González cobra 126.000 euros l'any, que Luis Atienza, del PSOE, es va blindar un sou de 831.000 euros l'any el 2011, que és impossible que això sigui ni rendible ni competitiu ni res de res. Això és màfia organitzada.

La privatització i la liberalització del mercat elèctric en aquest país és màfia organitzada.

Ara no tinc temps de llegir les alternatives, l'alternativa que volíem proposar, però, en tot cas, com en el cas de les caixes territorials, que han sobreviscut a la crisi alemanya..., fixin-se en el model alemany i no es fixin en altres models, fixin-se en models, ja no els parlem revolucionaris, ni cooperatius, com Som Energia –que ja se l'han carregat, també–, sinó fixin-se en models molt més com el d'Alemanya, que, almenys, són sistemes globals que permeten l'emergència d'altres tipus de generació d'energia, molt més arrelada al consumidor, a les cooperatives, al territori i que representen una part important de dinamització econòmica del país.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Ara poden fixar posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer terme, el Grup de Ciutadans, el seu diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, diputados, diputadas: esta es una moción que no corresponde debatir en esta cámara. Yo, señora Alegret, la he escuchado a usted en esta tribuna decir: «Si us plau, això es parla a Madrid, al Congrés. No facin aquest tipus de mocions, per serietat, per rigor.» Vostè. Usted. No otra, ¿eh? ¡Usted! Está el rigor, el *rigor mortis* que tienen ellos cuando la presentan. ¿Es que no tienen ustedes grupo parlamentario en Madrid? Sí que tienen, e influyente hasta hace poco. Ahora ya pintan poco y pintarán menos, a futuro. ¡Pero lo tenían! Cómplice de algunas cosas de las que ustedes ahora se quejan aquí, que parece que se han vuelto ecosocialistas.

Yo, el tripartito este entre Iniciativa, Esquerra y ustedes empieza a tomar cuerpo, ¿eh?, se ponen de acuerdo. Yo leo su moción..., bueno, la moción que le han hecho, y es de Iniciativa. Felicidades. Es buena, ¿eh? Es buena –es buena. Fíjese si es buena que le vamos a votar casi todo «sí», menos una cosa, y ya es por las cosas estas que tienen de los encajes y competencias y tribunales constitucionales, que es muy aburrido, pero todo lo demás, si ustedes hubieran, aquello, pulido un poco, pues, si tuviéramos eso, sí a todo –sí a todo. ¿Por qué? Porque es una moción de Iniciativa, no es suya. Si fuera suya sería otra muy diferente ¿Que cuál es? Las leyes que se han ido aprobando sucesivamente, todas desastrosas. Porque, más allá de que no sea pertinente este debate aquí, no por su interés, que tiene mucho, yo me alegro que ustedes lo traigan aquí, y como en el Congreso de momento –y digo «de momento»– no tenemos, está bien que podamos opinar aquí en el Parlament de Catalunya, aunque no tengamos competencias.

Pero bueno, ¿es pertinente? Mucho. ¿Es un tema fundamental? Muchísimo. ¿Es una asignatura pendiente de este país hacer una reforma energética en profundidad? Vamos, esto es histórico. ¿Se ha hecho bien hasta ahora? No. Fatal. Zapatero, como en todo, tenía muy buenas intenciones, pero ha dejado un regalo envenenado:

23.000 millones de euros más 4.500 que llevaban hasta mediados de este año, de déficit de tarifa, cosa que es un poco también esotérica, eso de «déficit de tarifa», unas empresas que en el Ibex 35 ganan y ganan año tras año. Ese déficit de tarifa..., yo no seré aquí muy Chávez, pero lo de «elimínese» no estaría mal. Generaría un par de meses de inseguridad jurídica, pero a lo mejor nos evitábamos 23.000 millones de deuda perniciosa y tóxica que tenemos que pagar todos los ciudadanos, que no sabemos exactamente muy bien por qué.

¿La reforma es necesaria? Totalmente necesaria. Es inasumible, en estas condiciones, mantener déficit de tarifa. ¿Va en la buena dirección? No, en la misma. Otro parche, fatal. Decía el señor Herrera, las «estafas legales». No, no hay estafas legales, es un oxímoron. Lo que hay, errores. ¿La situación que vivimos es un error? No es un error, es un problema de regulación. Que se ha regulado mal. Ah, claro, ¿quién regula? Gracias a internet, es que haré como el señor Arrufat: Felipe González, Gas Natural; Aznar, Endesa; Pedro Solbes, Enel –esta tiene guasa, ¿eh?, la de Pedro Solbes en Enel–; Elena Salgado, Endesa; Ángel Acebes, Iberdrola; Luis de Guindos, Endesa. Rodolfo Martín Villa: Endesa. Pío Cabanillas, Endesa; Narcís Serra, Gas Natural Fenosa. ¡Miguel Roca!, *pater patriae*, Endesa, 684.000 como asesor externo. Tiene que asesorar muchísimo. De luz tiene que saber mucho; de enchufes, montón. (*Remor de veus.*) David Madí –este sí que de enchufes sabe..., pero un rato largo, ¿eh?–, también, consejero.

Estos consejeros, o asesores..., bueno, esta gente, que no sabes muy bien por qué, ¡pero que después entiendes por qué se regula así! Porque, claro, ¿se puede ser tan inútil? No. No hay error –no hay error. Hay un problema, que es a quién se debe uno, si al conjunto de los ciudadanos o a *lobbys*. Y, claro, yo les repito, yo, de verdad, me encanta que ustedes se pongan la camiseta antilobby. ¿No la llevan hoy? No sé si es pegatina... No, esta no. Pero si usted se ha puesto aquí una camiseta «*Lobbys*, no». Claro, esto, viniendo de Convergència, ¿eh?, un instrumento de los *lobbys* en Madrid, afinadísimo hasta hace poco. Ahora ya suena mal. Igual se afinan otra vez. ¡Pero han sido un instrumento de los *lobbys* muy eficiente! Y claro, que ustedes aquí..., que no son ajenos a lo que ha pasado estos últimos años en las políticas energéticas en España, vengán y se pongan el traje rojil, este verde..., pues, ale, pues, fenomenal..., en fin.

¿Saben el problema? ¿Lo de verdad, al final? Que la luz ha subido un 65 por ciento desde que empezó la crisis; un 65 por ciento, que afecta a familias, a familias que no pueden pagar el recibo a final de mes y que les cortan la luz. Y, sobre todo, afecta a empresas y a su competitividad. Es el gran drama de este país.

Los diferentes gobiernos han gobernado en beneficio del interés general, sí, pero en beneficio de unas cuantas compañías, de unos cuantos *lobbys*. Lamentable. ¿Cambiará? Cambiará, y no tardará mucho. Pero no por ustedes, por los otros.

Gracias, presidenta, vicepresidenta, diputados, diputadas.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Cañas. També per fixar posició –també per fixar posició–, i en veu del Partit Popular, té ara la paraula la diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Vicepresidenta, señoras y señores diputados, el sistema eléctrico español cuenta con importantes fortalezas. Tenemos un *mix* diversificado y equilibrado de tecnologías de generación, con un alto nivel de penetración de energías renovables. Fíjense que casi el 50 por ciento de la energía producida en la primera mitad de 2013 ha sido renovable, y que garantiza una calidad y seguridad en el suministro excepcionales. Sin embargo, pagamos uno de los precios más altos de Europa por la factura eléctrica, lo que penaliza a las familias y afecta a la competitividad de nuestras empresas. Y, además, una factura que no es suficiente para cubrir los costes, generando cada año miles de millones de euros de déficit, que es lo que conocemos como déficit de tarifa.

La pregunta es: ¿qué está pasando en nuestro sistema y desde cuándo? Bien. En 2013 la factura eléctrica cubría los costes del modelo eléctrico, en aquella época gobernaba el Partido Popular en España. Y se introdujeron las energías renovables, las introdujo Aznar, con incentivos a la producción para compensar su menor eficiencia pero sin generar un problema financiero en el sistema.

A estas alturas todos sabemos, o deberíamos de saber, que la energía generada con paneles fotovoltaicos o generadores eólicos es mucho más cara que..., es mucho más caro consumir esta energía que consumir la que producen las centrales térmicas, sean convencionales, de carbón, gas o nucleares. Ya saben que Reino Unido acaba de aprobar la construcción de una central nuclear de dos grupos.

La pregunta es: ¿cuánto podemos pagar, como Estado, y cuánto estamos dispuestos a pagar, como consumidores, para producir más energía renovable? Hasta el 2003 estas preguntas tuvieron una respuesta sensata: las energías renovables se introdujeron con equilibrio en el sistema; es decir, sin producir un problema de déficit. Sin embargo, como también saben, en marzo de 2004 se produjo en España un cambio de gobierno: el nuevo presidente, el señor Zapatero, decidió convertirse en el campeón de Europa de generación renovable. Y a base de incentivarlas y subvencionarlas muy por encima de lo que podíamos pagar, muy por encima de lo que los consumidores queríamos y podíamos asumir de la factura eléctrica, hizo esto, pero sin decírnoslo a los consumidores.

El resultado fue que en ocho años, entre 2003 y 2011, la factura eléctrica subió un 63 por ciento, pero no para compensar el 104 por ciento que subieron los costes. Entre estos años, las primas a las renovables crecieron un 320 por ciento: pasaron de ser el 16 por ciento de los costes del sistema a ser el 34 por ciento. A partir del año 2005 empezó a acumularse deuda tarifaria

–cada año la factura dejaba de pagar entre 3.000 y 5.000 millones de euros–, que se sumaba a la de los años anteriores, generando más deuda que el Gobierno tenía que ir a buscar al mercado y que generaba mayores costes financieros.

A finales del 2011 el Gobierno volvió a cambiar, cuando la deuda tarifaria alcanzaba ya la insostenible cifra de 25.000 millones de euros. También en estos primeros meses el nuevo Gobierno descubrió que el déficit estatal, el total, no era del 6 por ciento, como le había dicho el Gobierno saliente del señor Zapatero, sino del 9 por ciento. Y como un gobierno, miren, no debe de trabajar para crear problemas sino para solucionarlos, el Gobierno entrante, el de Rajoy, adoptó desde el inicio del 2012 –famoso decreto de enero de 2012– medidas excepcionales para detener esta sangría que nos abocaba a la quiebra y a la intervención. Pero eso sí, respetando la seguridad jurídica, señor Sanglas, respetando la seguridad jurídica. Y, por tanto, respetando las primas que ya estaban comprometidas de la época de Zapatero.

Fruto de estas medidas del Gobierno de Rajoy el déficit de tarifa total del año 2012 fue de 4.500 millones de euros, en lugar de los 10.500 millones de euros que habríamos de no haber actuado inmediatamente, desde enero. La implicación es clara: se produjo una reducción del déficit de 6.000 millones de euros en un solo año, que fueron directamente a la cuenta de resultados del Estado sin tocar la sanidad, ni la educación, ni los servicios sociales. Todos coincidirán conmigo en que estas medidas han beneficiado al interés general, han beneficiado directamente a los ciudadanos y salvaguardando la seguridad jurídica.

Pero nos quedan 4.500 millones de déficit en un año sobre los que actúa la reforma energética que ahora se va a poner en marcha. ¿Qué consigue esta reforma energética? Primero, atajar definitivamente el problema de déficit tarifario que arrastramos desde el año 2005 y que nos llevaba a 40.000 millones de euros de déficit de tarifa en el 2020. Segundo, impedir que pueda volver a repetirse en el futuro el fuerte desequilibrio financiero fruto del desajuste tarifario. Tercero, reducir los costes de las actividades reguladas, por supuesto. Pero eso sí, garantizando una retribución adecuada a las empresas generadoras, no los beneficios millonarios que se ganaban con Zapatero. Establecer el marco regulatorio homogéneo, transparente y estable que introduce certidumbre en el sector y confianza en los inversores. Y, finalmente, repartir el esfuerzo de manera equilibrada entre los agentes. Los consumidores asumirían un 20 por ciento y el Estado, otro 20 por ciento, y el 60 por ciento, reduciendo los costes regulados.

Por todo lo expuesto votaremos en contra de una propuesta absolutamente desinformada. Lamento decir que también lo han sido muchas intervenciones, y una propuesta que es contraria al interés económico de las familias y las empresas catalanas.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té ara la paraula, un altre cop, la il·lustríssima diputada senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, president. Bé. Senyor Cañas, aquesta moció no se la deu haver llegit gaire bé, no és una còpia d'Iniciativa. És molta feina del Grup de Convergència i Unió, que va presentar la interpellació, més la..., posant a dintre de la moció moltes coses d'Iniciativa, moltes coses d'Esquerra, moltes coses del PSC, també algunes coses del Grup Mixt... Per tant, tothom qui ha fet esmenes..., hem intentat recollir-les, per al bé del país, per al bé de les nostres empreses i de les nostres famílies.

I, senyor Herrera, sí que ho revisarem, perquè hi ha un parell de punts en què s'ha acceptat..., o sigui, fer una auditoria, demanar al Govern central que faci una auditoria. Però també nosaltres..., intentar, doncs, potser no fer ben bé una auditoria, però sí tota una revisió interna, no?

I, senyor Sabaté, hem aprovat el recurs d'inconstitucionalitat. Vull dir que..., perquè pensem que ja està bé. I em sembla que el mateix conseller Puig en la seva interpellació l'altre dia va dir exactament que l'energia era una estructura d'Estat i que, per tant, per això havíem de treballar tot això. Per tant, crec que ho va deixar molt clar, o almenys jo ho vaig entendre molt bé.

I sembla que vostè ara vol prescindir de l'energia nuclear, però en altres temps també n'havia sigut força partidari, ho crec jo. (*Veus de fons.*) Home, el cementiri d'Ascó i tot això... Bé. Però això és una conseqüència de la nuclear. Vol dir que, per tant, crec que tampoc és...

I escolti..., felços, sí, perquè la seguretat, tal com vostè ha posat en aquesta..., la seguretat dels ciutadans és el primer, tot i que en aquesta no parlàvem gaire del tema nuclear, d'acord? Però penso que era encertada. I per això la majoria dels grups també crec que ho han vist bé.

Jo..., res més. Dir que s'han acceptat algunes de les esmenes. Tal com ho hem dit, doncs, d'Iniciativa no tot, una part; sí les d'Esquerra; de les del PSC, de les cinc que hi havia, n'hem acceptades tres, i una esmena, també transaccionada, amb el Grup Mixt.

Res més. I gràcies pel suport que ens puguin donar, perquè crec que el poble de Catalunya s'ho mereix.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada.

Cridem a votació.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Sí, por alusiones y para pedir votación separada, presidente.

El vicepresident segon

Endavant amb les al·lusions, quaranta segons.

Jordi Cañas Pérez

No he dicho que fuera una copia, he dicho que era mala, y que si era buena era gracias a las aportaciones de Iniciativa. Es diferente.

Y después quería pedir votación separada del punto 2 y del punto 3.

Gracias, presidente.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Sí, votació separada, dels punts que s'han esmentat i del 4, si us plau.

La presidenta

1, 2, 3 i 4... Molt bé.

(*Pausa llarga.*)

Comencem les votacions d'aquesta moció.

I votarem, en primer lloc, el punt 1, després el 2, després el 3, el 4, i la resta de la moció.

Comencem amb el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 92 vots a favor, 18 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor, 26 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor i 18 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic (tram. 302-00082/10)

Passem ara al punt darrer de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

(Pausa llarga.)

Senyora Vergés, ja pot començar.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyors diputats, si us plau, si han de parlar que sigui a fora. (Pausa.) Senyors diputats...

Alba Vergés i Bosch

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya presentem aquesta moció sobre el rescabament de la despesa de l'atenció sanitària prestada per la nostra sanitat pública que correspon a tercers obligats.

Voldria deixar molt clar a qui ens referim i quins són els motius que ens han portat a portar al Parlament de Catalunya aquesta moció. Tenim un bon sistema d'atenció sanitària al nostre país; no estem qüestionant en cap moment aquesta atenció, sinó qui ha de fer front al cost d'aquesta atenció.

En el primer punt de la moció parlem del cost derivat de l'atenció sanitària d'accidents de trànsit. Tal com vam dir en la interpellació, conseller, cal negociar urgentment un nou conveni amb Unespa, les companyies asseguradores de trànsit.

I per què cal això? Doncs, perquè, mirant els convenis vigents, constatem que s'està cometent una injustícia flagrant cap a la sanitat pública, amb límits temporals imposats, amb preus vergonyosos, si m'ho permeten dir, i amb punts inexistents i que representen molts diners per a la sanitat pública.

Per això demanem que es contempli no introduir límits injustos; garantir que les companyies asseguradores es facin càrrec de les despeses que els correspon, ni més ni menys; adequar la facturació perquè sigui correcta i a uns preus justos que reflecteixin el cost efectiu de l'assistència; no excloure cap despesa que té a veure amb l'assistència i que no formi part de l'estada en un hospital d'aguts.

En el segon punt, i també molt important, el que demanem és una revisió dels preus públics, que n'haurien de dir en realitat «preu per a cobrar a tercers», utilitzant aquelles eines que ara tenim al nostre abast, que fa uns anys no disposàvem d'uns sistemes d'informació integrats a tot arreu, i, per tant, no teníem tampoc la capacitat de calcular aquests preus segons

el cost real de l'assistència, i ara sí. Doncs, demanem que es faci i que es faci bé.

En el tercer i quart punts, demanem que s'identifiqui què correspon a malaltia professional i accident de treball, perquè pugui ser rescabament per les mútues corresponents. No s'hi val que la sanitat pública assumeixi la despesa per l'assistència de malaltia comuna quan en realitat és una malaltia professional. Tenim un acord marc, aprofitem-lo per fer un conveni que contempli tot allò que s'ha deixat passar fins ara.

Aquests punts els estenem també a tots aquells episodis on la sanitat pública en realitat és un tercer perjudicat, perquè presta l'assistència, i ho ha de fer, però no li pertoca fer-se càrrec del cost perquè hi ha un tercer que està obligat a fer-ho.

Demanem també que es doti el Foga i reclamem que Catalunya rebi, pel fons de cohesió, allò que pertoca per l'assistència prestada aquí pels nostres hospitals.

Posem èmfasi també que la revisió de preus que he demanat abans és necessària també perquè és la que s'utilitza per al cobrament a ciutadans d'altres països que es facturem a través de Madrid. Perquè aquí es fa palès que alguna cosa no hem fet prou bé durant tots aquests anys. Si comparem amb altres països europeus, comparem els preus, els mètodes de facturació, els convenis que ells tenen amb les companyies asseguradores, estem molt endarrerats. Per això demanem també un estudi sobre què i com s'està fent a altres països. I incorporem una esmena del PSC sobre estudiar també la Directiva europea 2011/24, de la Unió Europea.

Vull agrair a la resta de grups parlamentaris el seu interès per aquesta moció, als que han presentat esmenes, evidentment, i també als que no les han presentat.

El posicionament sobre les esmenes el faré en la següent intervenció, però només voldria destacar que hem intentat incorporar tot allò que millorava, que completava i formava part dels punts concrets d'aquesta moció. No volíem anar més enllà del tema que tractem: asseguradores de trànsit que es facin càrrec del que els pertoca, la sanitat pública que presta l'atenció però que no ha de fer-se càrrec d'una despesa que no li correspon.

Alguna esmena no ha estat acceptada per no barrejar dos temes completament diferents. No parlem de si s'ha de prestar l'assistència o no –ho he explicat, ho vaig dir aquell dia en la interpellació al senyor conseller–; parlem que les companyies asseguradores facin front a tot allò que els correspon i parlem dels preus, també, els que facturem també a altres comunitats i a altres països, i a totes les assegurances, fora de trànsit, fora de mútues d'accidents de treball i laborals.

Entenem que aquesta moció és àmplia, però també molt concreta, i, per tant, tracta punts concrets; que pot ser assumida per tots, i que és molt positiu que el Parlament de Catalunya l'assumeixi i encari aquesta injustícia que ha estat fins ara, i que, per tant, comencem a fer les coses una mica millor.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Membres del Govern, vicepresidenta... Senyora diputada, aquesta és una moció necessària, eh?, i que crec que, a més, hem arribat a un acord que espero no sé si per unanimitat o majoritari, perquè és evident que nosaltres tenim un sistema nacional de salut, des de l'any 1986, amb la Llei general de sanitat, i no hem aconseguit algunes competències que tenen a veure amb el finançament d'algunes qüestions que el sistema públic de Catalunya atén, com les financers, perquè queden coses vinculades a la seguretat social; fonamentalment tot el que té a veure amb asseguradores d'obligada, diríem, contractació, com són totes les que tenen a veure amb els automòbils o els vehicles a motor, per tant, que és obligatori tenir una assegurança.

Segon, tots els temes d'accidents i de mútues laborals. Aquest és un element molt important, que són col·laboradores de l'Estat, eh?, i, en canvi, és el sistema sanitari públic de Catalunya en moltes ocasions que el té.

El tercer tema –un tema que s'ha intentat començar a resoldre però amb moltes dificultats–, que són aquelles persones que vénen voluntàriament a espais també fronterers, com és el cas, per exemple, de la Franja, a Lleida, no?, que això té un cost d'uns 14 milions d'euros l'any i que, en canvi, no hi ha una compensació entre comunitats, no?, i, en canvi, passa per l'Estat.

O quart tema, que és un tema no menor, que són els estrangers que vénen a casa nostra i que no són privats i que, per tant, la facturació la continua fent l'Estat, i en el saldo d'anades i tornades de persones catalanes que viatgen mai acabem rebent cap compensació.

Però que per això nosaltres ja li agraïm que ens ho hagi acceptat. Això pot estar canviant, perquè la directiva europea de mobilitat entre ciutadans europeus en espais..., diguem-ne, aquesta visió transfronterera, pot canviar perquè potser per primera vegada ho podem facturar.

És veritat que..., i per això hem acceptat nosaltres també tenir un conveni propi tant amb Unespa, com recuperar un conveni que jo mateixa vaig signar amb el Ministeri de Treball, amb el que era en aquell moment ministre de Treball, senyor Celestino Corbacho, perquè el mateix Ministeri de Treball va acceptar que potser un 10 per cent del pressupost de Salut eren malalties professionals que, en canvi, passaven per malaltia comuna. I aquests són elements molt importants que avui recuperem, eh?

Per tant, aquí hi ha un debat de dos nivells, perquè nosaltres, que tenim un sistema sanitari públic, i és veritat que a Catalunya la gent vol anar al sistema sanitari públic, en moltes ocasions, en accident laboral o malaltia professional, però, en canvi, o no és diagnos-

ticat de malaltia professional i passa com a malaltia comuna, o bé les dificultats de facturació a preu real són difícils. Que és una diferència amb la resta, especialment amb Madrid, que no ens acaben d'entendre –de la Comunitat de Madrid, estic parlant– perquè allà hi ha més separació entre el sector privat i el sector públic, eh?, i normalment les contingències laborals o d'accidents van al sector privat. I, en canvi, aquí, en el sector, per això del sistema públic de Catalunya, doncs, atenem moltes persones i ho facturem o ho paga el règim general, el sistema general de la Generalitat, i no rebem les compensacions.

Per tant, jo diria que aquests són temes de fons, molt pendents, i ja no vull entrar en altres temes, com el patrimoni de la seguretat social, que ho tenim pendent des de l'any 86, amb totes aquelles coses que encara estan vinculades a la seguretat social, però que a mi em sembla que aquests són temes que hi hem de continuar treballant i que serien..., i vam fer un càlcul de gairebé 1.000 milions d'euros l'any els que paga al Sistema Nacional de Salut Catalunya, i, en canvi, hauria d'estar facturat a tercers, i només rebem en compensació entorn, eh?, aproximadament, per diferents conceptes, d'uns 300-400 milions.

I volia alertar que el tema de canvi de la normativa europea pot ser una oportunitat per a Catalunya perquè, clar, es factura d'estat a estat, però hi han estats que són models de salut centralistes. En canvi, el nostre, que és, en fi, totalment descentralitzat, no facturem, per tant, hauríem d'actuar d'estat. I, en canvi, la directiva del 2011 probablement permetrà la facturació entre parts, i que sigui l'Hospital de Vall d'Hebron, per dir-ho així, que facturi a persones que vinguin de la resta d'Europa, eh? I no, no, no és un tema menor, perquè aquests són espais..., a més tenint en compte que nosaltres vam arribar a un acord molt interessant, amb l'Hospital Transfronterer de Puigcerdà, per quan entri en funcionament, en el sentit que serà el Govern de l'Estat francès que ha acceptat pagar directament un hospital que està a Catalunya, no?

Per tant, aquí hi ha molts debats, alguns pendents des de fa molts anys, i a curt termini hem de veure com ingresem qüestions que hem d'atendre però..., qüestions de salut que hem d'atendre, perquè els ciutadans hi volen anar, o pel que sigui, però que, en canvi, no acabem mai de facturar, amb molta complexitat.

Jo crec que aquesta és una moció que s'han acceptat, em sembla, les nostres esmenes, majoritàriament, o l'esperit de les nostres esmenes, i que per tant nosaltres votarem en la seva totalitat, senyores i senyors diputats.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta, miembros del Gobierno, señores diputados, nuestro grupo está básicamente de acuerdo también con esta moción que se presenta, pese a que, por ejemplo, en la exposición de motivos haya alguna referencia inevitable, supongo, viniendo del grupo que viene, al ahogo económico que está sufriendo Cataluña, con la que seguramente no estaríamos de acuerdo. Pero en cuanto a la parte dispositiva de la moción, en la parte que realmente se vota, estamos de acuerdo en lo sustancial.

Efectivamente, el cobro a terceros por parte del sistema sanitario público es un tema que la verdad es que normalmente no se trata, parece que puede ser menor, pero que creemos que, sobre todo en una situación como la actual, en una situación de crisis, es un tema en el que debemos tener especial cuidado y que hay que revisar, hay que revisar para mejorar, y por eso estamos básicamente de acuerdo con las medidas que se proponen.

Efectivamente, básicamente, la moción se basa o afecta tres ámbitos: el ámbito de las compañías de seguros, en el tema de los accidentes de tráfico; el tema de las mutuas de accidente de trabajo, y luego los servicios prestados a ciudadanos de otras comunidades y también a ciudadanos que puedan venir de otros países. Efectivamente, hay que revisar esos mecanismos de cobro para que este se haga efectivo y también hay que revisar los precios a los que se cobran esos servicios que se prestan para que se cubran los costes en los que la Administración incurre.

Porque en una situación, como decíamos, de crisis como la actual es importante cuidar el gasto, y hay que hacerlo, pero también es importante no dar la sensación de que los servicios que se prestan no cuestan nada, parece que como son servicios que teóricamente son gratis, no cuestan nada, no; el servicio sanitario, sobre todo en una situación de crisis, estamos tomando conciencia de lo que nos cuesta, de lo que cuesta a todos los ciudadanos que colaboramos con nuestros impuestos a su mantenimiento, y, por tanto, hay que ponerlo en valor y hay que cobrar cuando hay un tercero por medio que tiene la obligación de pagar a la Administración esos servicios que la Administración presta.

Para ello, efectivamente, estamos de acuerdo con impulsar cambios legales, cambios en los convenios que tiene firmados la Administración, pero sobre todo creemos que hay que hacer especial hincapié en cambiar los procedimientos administrativos, hay que tener cuidado en que en los procesos que se llevan a cabo dentro de la propia Administración y dentro de aquellos agentes, aunque no sean administración pública, que presten esos servicios, se tenga cuidado a la hora de poder cobrar luego estos servicios que se prestan actualmente. Creemos que es uno de los ámbitos donde hay que hacer especial mención.

Nosotros hemos presentado algunas enmiendas que desde nuestra humilde opinión creíamos que mejoraban la propuesta. Creo que no se ha admitido ninguna

de las enmiendas presentadas por Ciutadans. Pero de todas formas vamos a apoyar la mayoría de los puntos.

Alguna de las enmiendas iban al ámbito de intentar suavizar lo que se presenta, que es eliminar por completo los límites temporales en las prestaciones asumidas por las compañías de seguros. Creemos que entre que haya límites injustos y eliminarlos totalmente, podría haber, pues, una postura intermedia, pero en todo caso esto no va a hacer cambiar nuestro voto.

Luego hay otras enmiendas que parece que han quedado desfasadas por el hecho de que afectaban a partes de la moción que se han transaccionado con otros grupos y, por tanto, ya no tienen lugar.

Y luego votaremos únicamente en contra de dos puntos a no ser que haya alguna aclaración que nos indique que estamos equivocados en su interpretación. Uno es el punto 10, donde hace referencia a realizar un estudio para una futura legislación sobre este aspecto. Creemos que esa futura legislación en un tema en el que no hay competencias, creemos que estamos hablando de futuras estructuras de estado y por eso ahí nosotros no votaremos, a no ser que luego se me indique que esa interpretación no es la adecuada.

Y luego en el punto 10 bis.c, que es la transacción a que se ha llegado con el Partido Socialista de Cataluña, que parece que destila cierta resistencia a la existencia de una tarjeta única sanitaria a nivel nacional, es decir, a nivel español. Nosotros creemos que este es un instrumento importante para una mejor satisfacción en el ámbito de las prestaciones sanitarias de todos los españoles y, por tanto, también de los catalanes y, por tanto, no apoyaremos tampoco este punto.

Salvo estos dos puntos, como he comentado anteriormente, vamos a votar a favor de todos los demás puntos de la moción.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'iHustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies. El nostre grup comparteix l'esperit i la lletra del que planteja aquesta moció d'Esquerra Republicana, també amb les transaccions realitzades. L'esperit entenem que és que, en uns moments de greu dificultat de dos anys llargs de retallades, cal estudiar i implementar totes les mesures d'eficiència que permeten reduir costos o, com és el cas, millorar els ingressos –millorar els ingressos–, perquè reduir costos..., les retallades, ja hem vist fins a on ens portaven. Sovint escoltem el conseller dir: «Hem tocat os, no podem anar més enllà, no hi ha més marge per retallar...» Doncs bé, al que cal anar és per la via de l'eficiència. I, per tant, considerem positives..., nosaltres creiem que ja fa temps que s'han superat els límits de les retallades i els seus efectes. I, per tant, està bé, considerem positi-

ves les propostes que suposen una millora de l'eficiència, i una millora dels ingressos i de l'equitat.

I també estem d'acord, deia, amb la lletra, amb l'objectiu que sintetitza tota la moció, que es facturi a tercers obligats a pagament la totalitat de la despesa que genera, entenent que ara mateix hi ha un seguit d'obstacles de dret o de fet que limiten que les asseguradores hagin d'assumir la totalitat d'aquesta despesa que implica la definitiva recuperació del pacient al llarg del temps de tot el procés de la seva malaltia; i és evident, per les xifres que vam sentir en la interpellació, que hi ha recorregut en aquests camps, especialment en el camp de l'ICS, no?, per millorar els ingressos i que hi ha una diferència evident entre allò que es factura i els costos reals que acaba assumint el sistema públic.

Deia que en el fons es tracta d'una qüestió d'equitat, perquè el que no pot ser és que les asseguradores no assumeixin el cost real de les contingències que cobreixin durant el temps que sigui necessari i no només una part de la despesa és en un curt termini, perquè s'acaba traslladant el cost als centres públics.

Només un parell de qüestions, de reflexions, no? Entenem que ja hi ha una instrucció de l'ICAMS del 2007 que el problema... –i crec que n'hi ha ara una altra–, el problema és que aquesta instrucció no ha estat ni prou difosa, ni prou coneguda, ni prou aplicada suficientment, i que seria important que això es fes així en el camp de l'atenció primària.

I la darrera reflexió sobre aquesta qüestió és que no n'hi ha prou a aprovar ara una moció. Estem parlant d'un sector –asseguradores, mútues...– amb un enorme poder, que basen bona part del seu model de negoci precisament en els costos que traslladen al sistema públic o no assumir bona part d'aquestes costos. I què vol dir això? Vol dir la capacitat d'enfrontar-se políticament també amb aquest sector. Vol dir tenir la capacitat de pressió, l'energia, perquè això realment sigui així. I no aprovem ara una resolució que sigui únicament retòrica. Per què això ha tardat tants anys segurament a plantejar-se? Jo crec que s'havia plantejat anteriorment, no? Però precisament perquè estem parlant d'un sector amb un gran poder polític, amb un gran poder social, amb un lobby que exerceix la seva pressió i que es basa en el seu model de negoci precisament a traslladar els costos al sector públic.

Miri, la senyora Alba Vergés s'hi referia abans, es referia al nostre grup quan deia que havíem presentat una esmena o que no tocava o que no lligava amb el tema, que és el tema de la facturació de l'assistència sanitària a les persones residents a Catalunya, migrades, que no tenen la tarja sanitària.

Miri, nosaltres sempre que es plantegi una qüestió de salut en aquest Parlament, una moció, ho plantejarem, fins que no es resolgui, i ens és igual, creiem que és una resposta fins a cert punt burocràtica, això, no?, del «ara no toca». Per què? Perquè és un problema greu. Perquè és veritat que a Catalunya no hem regulat l'*apartheid* sanitari com han fet en el cas de l'Estat, però sí que hi ha situacions d'*apartheid* sanitari a molts centres i és imprescindible acabar amb aquestes situa-

cions, malgrat la bona voluntat que ja ha dit el conseller, malgrat el cartell que ha publicat el CatSalut, que diu que a Catalunya es garanteix l'assistència sanitària a tothom. Ens trobem, a la vora de les urgències, per exemple, del Clínic i d'altres centres sanitaris, cartells que diuen que es facturarà l'assistència sanitària; fins i tot, s'ha intentat facturar en el cas d'urgències les visites a menors i dones embarassades anant més enre fins i tot del que estableix el reial decret de l'Estat. I això em sembla d'una enorme gravetat.

I això per què es produeix? Doncs perquè hi ha una diversitat de criteris que s'apliquen també en funció de la diversitat de centres que hi ha a Catalunya i de les diferents àrees sanitàries, i perquè creiem que el Govern, malgrat les dues instruccions que ha fet i malgrat les bones declaracions de bona voluntat, no s'ha posat ferm, i contundent, i exigent amb aquesta qüestió. Són persones que han perdut el permís de treball i de residència. Hi ha ajuntaments que no apliquen la Llei de bases de règim local, que és el que garanteix l'empadronament i l'accés a la tarja sanitària. I, per tant, cal acabar amb aquestes situacions, amb aquells cartells que trobem a les urgències que no estan adreçats als turistes, que el que pretenen és dissuadir les persones immigrades d'accedir gratuïtament a les prestacions sanitàries i en el cas, que em sembla molt greu, d'urgències.

Per tant, el que hem proposat i ho proposarem constantment, ja sigui amb propostes nostres o amb propostes d'altres grups fins que no es resolgui, que hi hagi una nova instrucció que estableixi fórmules, metodologies, protocols clars per garantir de veritat que tothom té accés a l'assistència sanitària a Catalunya i que no hi ha cap ombra, que a Catalunya no hi ha cap centre, no hi ha cap espai d'*apartheid* sanitari perquè puguem fer realitat aquesta idea –que crec que compartim tots els grups segurament menys el PP i Ciutadans– que ningú a Catalunya es queda sense atenció sanitària per no tenir diners.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Begonya Montalban.

Begonya Montalban i Vilas

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, és ben cert que les finances de la Generalitat estan passant per un moment delicat i en conseqüència també el nostre sistema sanitari públic català. És ben cert que amb menys hem de fer més, i amb tot, amb totes aquestes condicions, s'està garantint l'accessibilitat, la qualitat de l'assistència que prestem als ciutadans, gràcies a l'esforç i també generositat dels professionals, i amb tot mantenim l'eficiència i la sostenibilitat del nostre sistema sanitari. Són moments de filar prim, i, per tant, millorar dins el nostre àmbit competencial tot allò que pot ser millorable.

Davant aquest escenari és important abordar amb més deteniment les mesures que regulen la facturació a tercers d'aquella assistència sanitària prestada per un centre sanitari del Siscat. Ens referim a les companyies asseguradores d'accidents de trànsit, precisament estem a les portes de la renovació dels convenis corresponents; també ens referim a les mútues patronals d'accidents de treball, malalties professionals, etcètera. Parlem, doncs, d'un paquet molt important d'entrada d'ingressos al nostre sistema sanitari per serveis prestats. Entenem, doncs, l'objectiu d'aquesta moció i que sigui, aquest objectiu, millorar certs aspectes relatius a aquestes qüestions.

En general estem d'acord amb la majoria de punts amb què es desgrana, de fet, es tradueix en totes les transaccions que hem portat a terme. I hem presentat aquestes esmenes, que s'han transaccionat, per la intenció d'introduir alguns matisos i punts de millora. Hem trobat un punt de partida, que és la necessitat de plantejar un únic conveni d'àmbit català per a tots els centres del Siscat pel que fa a l'assistència sanitària derivada d'accidents de trànsit atenent i donant resposta a la nostra realitat catalana, que té unes determinades especificitats, i, per tant, considerem que és important fer aquest pas endavant. Així mateix convenim a promoure la signatura d'un conveni entre mútues d'accidents de treball i malalties professionals i els centres del Siscat.

En ambdós casos un aspecte clau és el sistema de facturació, que cal ajustar-lo, doncs, al cost efectiu de la prestació sanitària, amb la revisió i actualització dels preus públics s'estableixen i es pacten els preus mitjans, d'acord amb els grups relacionats amb el diagnòstic; i així també facilitem la gestió administrativa.

Amb relació a tot això un aspecte que hem de tenir en consideració i que volem remarcar és que volem que quedi clar que en la negociació d'aquests convenis el Govern el que pot fer és liderar un procés d'aproximació entre les parts, però no té capacitat de negociació. En determinades qüestions seran les parts implicades les que ho decidiran.

Un dels temes que considerem que hem d'afrontar i aprofundir en el debat també és el límit assistencial o la limitació del risc per part de l'asseguradora. Les conseqüències d'un accident no tenen temporalitat, i, per tant, s'ha d'assegurar tot el risc o tot el procés del risc. Estem d'acord a promoure, doncs, els canvis necessaris en la legislació vigent i proposar la modificació de la llei estatal, així com també valorar el fet que la sanitat pública es consideri un tercer perjudicat. Són temes, però, que creiem que s'han de tractar amb tot el rigor i tota la maduresa necessària per part de totes les parts.

Millorar la derivació de malalties d'origen laboral per evitar errors en les reclamacions del cost de la factura, la dotació del Fons de garantia assistencial, revisar la legislació i convenis amb la resta de països europeus són punts de la moció en els quals també hi estarem d'acord.

Pel que fa referència al subpunt de l'aplicació de la directiva europea en l'assistència sanitària transfrontere-

ra, sabem que les directives europees s'han de transposar a l'ordenament jurídic i intern de l'Estat, però considerem que és interessant avançar-nos i valorar com ens pot afectar.

Ja, per acabar, dir que, no obstant, estar pendent d'aquests nous convenis, des del Departament de Salut s'han dut a terme un seguit d'actuacions per millorar el nivell d'ingressos a tercers, com la millora de circuits de facturació i cobrament per part de tots els centres, instruccions del CatSalut, els centres sanitaris per tal d'identificar correctament l'entitat responsable de l'assistència sanitària i corresponent facturació, el fet d'establir protocols de suport per a la resolució ràpida de dubtes, si en sorgeixen, i, sobretot, la revisió, el 2012, i l'actualització, el 2013, tant dels preus públics com de les tarifes dels convenis i entitats asseguradores d'accidents de trànsit a què fa referència diversos punts de la moció. Dir que són uns imports que estaven desfasats en l'època del tripartit i que amb l'entrada del nou Govern es va revisar en profunditat, la qual cosa ha suposat un increment important dels ingressos del departament per aquests conceptes.

Celebrem que hàgim arribat a aquests punts d'entesa, amb una moció complexa, però important per al nostre sistema sanitari.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Isabel Vallet en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerreres, nosaltres hem de dir que en aquesta moció hem tingut dubtes; per una banda, ens presentaven la contradicció de si havíem de donar recolzament al fet que en aquest model que tenim poder apoderar-nos contra les mútues i les asseguradores i poder-los reclamar una part de la despesa que fan a la sanitat pública, perquè..., perdó, la consellera Geli, no, la senyora Geli ha dit una cosa que era certa, que és que els pacients dels accidents no volen anar a la privada, no volen anar a les mútues. Són ells i les mateixes famílies els que diuen: «Prefereixo quedar-me aquí.» Però, en tot cas, doncs, això ens suposava una contradicció respecte a quin era l'argumentari en l'exposició de motius i respecte a què s'anava destinant tota la proposta.

Nosaltres veiem que en l'argumentari, en l'exposició de motius, es torna a insistir en la idea que la sanitat és deficitària i que, com que la sanitat és deficitària, s'ha d'afrontar tenint en compte un principi que és el d'eficiència, ha de ser sostenible, la sanitat, i, per tant, perquè sigui sostenible, doncs, han de contribuir una part a la sanitat.

Llavors, amb aquest argument es passa per alt dos coses: la primera és que, per la despesa que es fa per pacient, als Països Catalans, però especialment al Principat, la sanitat que s'està prestant aquí en la pública

és d'una qualitat altíssima. És un sistema eficient? No, més que eficient. Una altra cosa és que pugui ser sostenible. Però és que ja el paguem amb els nostres impostos; simplement s'ha de decidir a què dediquem els nostres impostos. I aquest és un altre debat.

Per tant, contradiccions respecte al que enteníem que anava destil·lant tota l'estona la proposta i el que d'alguna manera enteníem que sí que volíeu arribar a dir, no?

Però després no ens estranya, per altra banda, doncs, que acabe concentrant-se tot en l'argument de l'eficiència, quan el conseller va a inaugurar la XX Trobada del Sector Sanitari a IESE, Business School, i s'envolta de personalitats de tant calat sanitari i tant calat, doncs, social com el senyor Pedro Nuño, com el senyor Cándido Pérez, que és un dels assessors de KPMG, i ens diuen, per contra, que ens hem de coresponsabilitzar, els pacients, de la nostra pròpia salut, no? Ens tornen amb el discurs de sempre, que la sanitat és deficitària i que per a fer-la, doncs, eficient nosaltres hem d'assumir una part dels costos, quan ja ho hem pagat amb impostos. Això és un argument que nosaltres no assumim, és un argument d'inici que entenem que no explica bé què ha de ser i què hauria de ser el sistema sanitari català. I, per tant, doncs, no entenem que, conjugada aquesta moció amb les retallades que estan fent o que fan que les mútues i les asseguradores tinguin un nínxol de negoci creixent, acabi potenciant-se el model, un model que nosaltres entenem que no és el que més bé garanteix que la sanitat sigui d'accés universal, que la sanitat sigui una sanitat sense exclusions –ja ho deia abans Iniciativa–, que la sanitat sigui gratuïta i que sigui de molt bona qualitat.

Per tant, com he dit, abans que ens presentessin les esmenes, teníem contradiccions sobre si hi votaríem a favor o ens hi abstindríem. Ara, un cop presentades les esmenes i vista la rebaixa en els posicionaments, sobretot per la supressió del paràgraf que més clar teníem, que suposava un apoderament contra les asseguradores, o d'alguns paràgrafs que penssem que rebaixen, doncs, la possibilitat d'anar a seure a la mateixa taula i dir-li: «Tu, en aquest sistema, en aquest model, que la sanitat pública ocupa una part del negoci importantíssima...», doncs, apartats aquests paràgrafs, entenem que no tenim per què votar a favor de la moció. En tot cas, no hi votarem tampoc en contra, perquè sí que incorpora elements que nosaltres penssem que en aquest context són importants.

I perquè no quedi, doncs, en una crítica dura, sense proposar quin és el nostre model, el nostre model és un model que aposta per un sistema assegurador únic i nacionalitzat, que contempla totes les esferes, com la laboral, com les activitats esportives, com inclús l'ús de vehicles en una mateixa..., i que la despesa de les malalties no la fa de manera individualitzada, sinó que la fa de manera col·lectiva.

Per últim –i nosaltres ho diem sempre–, ull, que el negoci de la sanitat vagi creixent; amb la sanitat no es fa negoci –ho diem sempre–, ni en el nostre nom ni amb els nostres diners.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyora vicepresidenta, diputats, diputades, per posicionar el Grup Popular amb relació a la moció d'Esquerra Republicana sobre salut. Jo no entraré a valorar, senyora Vergés, alguns comentaris que es fan a l'exposició de motius. Entenc que hi han certes cantarelles que els perden, i, per tant, si no parlen, ni que sigui en temes de salut, de l'ofec econòmic del Govern espanyol, doncs, no serien vostès, no? Per tant, no perdre gaire el temps a fer comentaris sobre aquesta, com deia, exposició de motius.

Dir-li també que, si prou enrevessada era la moció inicialment, perquè parlava de moltes coses i a vegades de cap o d'algunes no tan importants com altres, doncs, molt més ho és ara, després d'haver transaccionat cadascun dels punts i haver-ne fins i tot afegit d'altres que poc tenien a veure amb el text inicial d'aquesta.

Dir-li també..., o fer-li alguna consideració de caràcter general i potser també apuntar alguna discrepància interna en el text de la moció. És veritat que estem a les portes de la renovació d'aquest conveni, un conveni que fineix el proper 31 de desembre, però nosaltres, el Grup Popular, considerem positiu que es continuï concertant aquests convenis que fa trenta anys que s'estan fent i que prou bé han funcionat, és evident que, diguem-ne, amb alguns temes puntuals a concretar, però que han funcionat durant trenta anys prou bé.

Els convenis aquests, sanitaris, senyora Vergés, representen o suposen un pagament immediat, efectiu, objectiu, a més, i automàtic per a l'Administració, la qual cosa, doncs, representa en primer lloc un benefici per a la mateixa Administració i, per tant, per als catalans, no? És a dir, l'Administració, en el cas d'un accident, emet una factura i cobra els diners justament en el moment del servei prestat. I, per tant, no s'ha d'esperar, l'Administració, en aquest cas, que es determini quin és el causant del dany, o sigui, qui és el responsable de l'accident i, per tant, qui és el responsable de pagar, ja que en base als convenis, doncs, aquest pagament es fa, com deia, de forma immediata, no? A més, cada companyia paga justament els serveis sanitaris que es presten als ocupants del vehicle, amb independència de qui ha estat el responsable del dany, el causant, o sigui, la persona culpable. Per tant, si l'Administració s'ha d'esperar que es dilucidi en uns tribunals, moltes vegades, que triga fins i tot anys a saber qui és el culpable i, per tant, el tercer obligat al pagament de les despeses sanitàries, doncs, això suposa un retard importantíssim, o podria suposar en molts casos un retard molt important en el cobrament d'aquestes administracions. I jo crec que l'Administració en aquest cas, doncs, no s'ho pot permetre o no s'ho hauria de permetre, no? I, per tant, no entenem ben bé quina és la intenció de fons que vostès tenen amb la presentació d'aquesta moció.

Segona qüestió, senyora Vergés. Amb l'actual sistema de convenis es paga per tots els ocupants del vehicle, inclòs també el conductor. Per això no acabo d'entendre per quin motiu vostè diu expressament en un punt de la moció «no excloure el conductor», quan no s'exclou en aquests moments, eh?

Tercera qüestió, un altre comentari. També diu vostè de satisfer despeses mèdiques futures. En els convenis, sap perfectament que s'estableix l'obligació del pagament dels tercers per les prestacions efectivament prestades –i valgui la redundància. I això és així perquè no es pot pagar un servei que no s'ha prestat. I, a més, cal tenir en compte que la víctima d'un accident pot tenir a bé, després de recuperar-se, doncs, de tractar les seves seqüeles o fer el tractament o la rehabilitació en la seva mútua privada. I, per tant, no té tampoc gaire sentit que vostès intentin, doncs, que això corri a càrrec de la sanitat pública. O sigui, per tant, tampoc entenem quina és la intenció que vostès tenen en aquest tema. És més, segons l'actual barem de l'automòbil, pel qual es regeixen els tribunals, doncs, tampoc es contemplen les despeses futures a efectes indemnitzadors, no?

Per tant, tot plegat, senyora Vergés, no té gaire sentit. I, per tant, nosaltres el que li proposem és que faci una valoració rigorosa, intenti desgarnar algun dels punts que presenten en aquesta moció, perquè li asseguro que això no redunda en absolut en benefici de l'Administració ni, per tant, dels catalans, sinó tot el contrari, no?, perquè suposa deixar d'ingressar uns diners o, en tot cas, trigar molt més, eh?, incrementar el temps de cobrament d'aquestes despeses sanitàries.

I acabar dient-li que nosaltres podem compartir amb vostès la necessitat de la revisió de la limitació del risc, però no creiem que aquesta sigui la millor manera de presentar-ho, amb una moció d'Esquerra Republicana que a última hora, a l'últim instant, en l'últim respir, si se'm permet, doncs, ha hagut de ser transaccionada per Convergència i Unió per tal que es pogués aprovar d'aquesta manera. Però no crec, senyora Vergés, que sigui la millor manera de regular, com deia, la limitació del risc, que nosaltres podem compartir però no amb una moció d'Esquerra Republicana en aquests termes.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Entenem, com han dit altres grups, que és una moció necessària, justa i importantíssima, sobretot en el context de crisi en què estem; però no només per això. Vol dir fer servir tot allò que està al nostre abast per fer front a les nostres polítiques de benestar en les millors condicions possibles. Pel mateix motiu demanem la independència, encara que a alguns no els agradi, per tenir totes les eines possibles; però, alhora, aquelles que tenim ja ara les hem d'aprofitar.

Hem fet arribar a tots els grups, punt per punt, el text definitiu que va a votació, amb les transaccions i esmenes acceptades d'altres grups; espero que així faciliti la feina del vot. I creiem sincerament, en aquesta moció, que ho hauria de votar tothom, perquè és demanar un tracte més just als contribuents, els impostos pagats per les persones que aporten el seu esforç en pro del benefici públic. No entenem que algun grup no voti perquè les companyies asseguradores assumeixin el que els correspon; no ho entenem. Ens devem a aquells que sustenten l'estat del benestar, no a aquells que en treuen profit, oi?, diria jo. Perquè van ràpids a pagar, hem d'acceptar un preu ridícul? No ho entenem. L'ofec econòmic el tenim i el patim, i, per tant, actuem en conseqüència. Com a mínim nosaltres així ho farem.

Alguna esmena ratllava la paraula «Catalunya» i hi posava «comunitat autònoma» –a tall d'anècdota, eh?, ho explico. M'ha fet gràcia, ho hem comentat amb el diputat de Ciutadans i no ha fet falta dir res més.

Vull aclarir-li també al senyor Villegas que no acceptar límits *per se* no vol dir que no es puguin tancar els expedients, sinó que quan es tanquin aquests expedients la sanitat pública s'hi pugui personar també per rescabalar les despeses sanitàries que li vinguin.

Voldria fer un esment especial a l'esmena d'incorporació que ens feia Iniciativa per Catalunya, que no he acceptat finalment, sobre la instrucció per assegurar l'assistència sanitària a tots els nostres ciutadans que per desgràcia no tenen administrativament la seva situació resolta. No pot formar part d'aquesta moció, al nostre parer, perquè són dos temes completament diferents. Entenem els seus motius, i diuen que ho portaran sempre i a tot arreu, i en aquest cas els animo a abordar aquest tema en una altra ocasió i, si volen, a iniciativa seva.

Alguna esmena no ens ha agradat d'inici, també, d'altres grups, com la que ens afecta terminis, que nosaltres volíem incloure i que fos ràpid, perquè nosaltres entenem que, un cop això s'ha d'abordar, s'hauria d'abordar ja, ràpidament, accelerar-ho; però volem també que es faci bé. Per tant, hem posat tota la generositat per complir la moció perquè surti endavant, perquè aquest és el nostre objectiu més important.

Pel que fa a preus públics, que ens diuen que es van revisar el 2012 i el 2013, ho sento, simplement s'ha apujat l'IPC. Nosaltres demanem una revisió important, perquè entenem que alguns d'ells no reflecteixen el cost real de la prestació sanitària.

Donar les gràcies a tots els grups que han presentat esmenes i a altres que no, i moltes gràcies.

(José Manuel Villegas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Sí, por alusiones. Y, luego, votación separada.

La presidenta

Vot separat ja me l'ha demanat, eh? M'ha demanat el punt 10 i el 10 bis, c.

José Manuel Villegas Pérez

Sí. Muy bien, pues solo por alusiones.

La presidenta

Doncs, per al·lusions, sí. Quaranta segons.

José Manuel Villegas Pérez

Señor Vendrell, Ciudadans defiende una sanidad pública, gratuita y universal, pero no se la podemos ofrecer a todo el universo.

Nada más. Gracias.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez, votacions separades?

Santi Rodríguez i Serra

Separades als punts 3, 5 i 11, tenint en compte que al 10 bis ja s'ha demanat. I, per una altra banda, al punt 1.a, tenint en compte que al 10 també s'ha demanat.

La presidenta

A veure, al punt 10 bis s'ha demanat en l'apartat c –10 bis, c. Vostè vol tot el 10 bis, tot el 10 bis, eh? *(Pausa.)* D'acord.

Comencem les votacions d'aquesta moció, i ho farem primer amb el punt 1.a –1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor i 21 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 3 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 3 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 89 vots a favor, 9 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt 10 bis c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 8 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta del punt 10 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 3 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre.